

Trái tim
Nhiều ngăn:

Trái Tim Nhiều Ngăn

Mục lục

[Chương 1: Người bạn mới](#)

[Chương 2: Vụ ẩu đả ở quán Bar](#)

[Chương 3: Hùng "bay" và những pha mạo hiểm](#)

[Chương 4: Bí mật của Hùng](#)

[Chương 5: Thoát khỏi vòng vây](#)

[Chương 6: Lời đề nghị hấp dẫn](#)

[Chương 7: Một ngày tồi tệ](#)

[Chương 8: Quyết định của Hùng](#)

[Chương 9: Khi con tim lên tiếng](#)

[Chương 10: Người đẹp trở tài](#)

[Chương 11: Bản lĩnh của những chàng Cascadeur](#)

[Chương 12: Cô chủ về nước](#)

[Chương 13: Tô Vinh - Bạch mã công tử](#)

[Chương 14: Bước ngoặt cuộc đời](#)

[Chương 15: Cuộc gặp gỡ không mong đợi](#)

[Chương 16: Quyển nhật ký](#)

Chương 1 :

Người bạn mới

Đã gần 7 giờ sáng, Lâm Yên quỳnh quáng chạy lên chiếc xe buýt vừa chờ tới. Những giọt mồ hôi chảy dài trên khuôn mặt ửng hồng của cô nàng.

-May quá vừa kịp.

Yên lẩm bẩm một mình. Nó loay hoay tìm chỗ ngồi, xe khá đông, gần như kín chỗ, chợt cô nàng phát hiện một chỗ trống ở gần cuối xe. Một anh chàng có mái tóc hơi dài che lấp lỗ tai, nước da ngăm ngăm đang gục đầu ngủ ở ghế sát thành xe. Lâm Yên mừng rỡ, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh. Nó khẽ nhìn qua phía anh chàng. “Tên này đẹp trai đó chứ, nhưng sao hăn ngủ say như chết thế nhỉ ”. Chợt hăn gục đầu vào vai Yên ngủ một cách ngon lành. Những cặp mắt tò mò dần dần đổ về phía hai người làm cô nàng đỏ bừng mặt. Trước tình thế như vậy, Yên đành lấy tay nâng đầu hăn qua phía bên kia một cách miễn cưỡng. Anh chàng khẽ mở mắt, đoạn ngồi lại ngay ngắn.

-Xin lỗi đã làm anh thức giấc.

Yên nói với giọng chầm chọc. Anh chàng hiểu ra vấn đề vội gãi đầu nói:

-Xin lỗi bạn, tôi vô ý quá.

Đoạn nói xong quay đầu nhìn băng quơ ra bên ngoài. Yên lại khẽ liếc qua với ánh mắt tò mò. Ngồi được khoảng 5 phút chợt thấy anh chàng đứng lên, Yên hỏi:

-Anh tới nơi rồi à?

Anh chàng không trả lời, bước lại chỗ bà cụ đang đứng nói gì đó. Thì ra có một bà cụ mới lên xe mà nó không để ý. Yên thấy bà cụ tiến lại phía cô, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào cô cũng nhường luôn chỗ ngồi mà mình khó khăn lắm mới kiếm được cho bà cụ. Đoạn đi lại chỗ anh chàng đứng nắm lấy tay vịn. Bà cụ vừa ngồi xuống, một gã sinh viên to béo, mồm đang gặm ổ bánh mì vội ngồi phịch xuống bên cạnh, ép bà cụ sát vào bên trong. Thấy

Yên đứng sau lưng, anh chàng tỏ ra ngạc nhiên:

-Tại sao bạn lại bỏ chỗ ngồi?

Cô nàng tủm tỉm cười:

-Mình cùng chẳng rõ.

Anh chàng nhún vai:

-Bạn khó hiểu thật đấy!

Yên lăm bằm:

-Tại sao lại có một gã đẹp trai mà khờ như thế nhỉ ? Đúng là thiếu sót của tạo hóa.

Bà cụ lúc này thấy hai đứa phải đứng thì nói:

-Bà xin lỗi hai cháu nhé, lẽ ra bà không nên ngồi đây.

-Không có gì đâu ạ.

Cả hai nói cùng lúc. Bà cụ cười khùng khục trước tình huống ngộ nghĩnh ấy:

-Bà thấy hai đứa đẹp đôi đấy.

Yên và anh chàng hoảng hốt:

-Không phải đâu ạ!.

Lại một lần nữa cả hai nói cùng lúc với nhau. Bà lão lắc đầu, vẫn chưa dứt cơn cười.

-Bà không lầm đâu.

Mặt hai đứa lúc này đỏ chưa từng thấy. Yên nhìn chăm chăm vào cái nút thắt dây của đôi giày dưới chân như thể nó chưa từng thấy bao giờ. Hai đứa đứng như thế chắc cũng chỉ vài phút mà sao thấy dài vô tận ... Xe dừng ở trạm tiếp

theo thì chợt nghe một cô hoảng hốt la lên:

-Ôi cái ví của tôi đâu mất rồi.

Yên chợt thấy anh chàng nhảy xuống xe, đoạn đuổi theo một gã thanh niên. Yên nhìn thấy “Chàng khờ” chụp lấy gã thanh niên đang chạy, đoạn làm động tác gạt chân nhanh y như trong phim Hồng Kông. Vài phút sau anh chàng quay lại trả ví cho cô gái bị mất. Yên hơi nghệt mặt ra, một phút sau bừng tỉnh thì thấy “Chàng khờ” đã biến mất. Yên quay đầu tứ phía không thấy đâu thì tỏ ra thất vọng. Chợt cô nàng nhìn đồng hồ thì hoảng hốt:

-Gần 7 rưỡi, ôi trễ quá rồi!

Coi như buổi học hôm đó đi đứt với Yên. Giờ triết học chẳng có chữ nào vào đầu cô nàng, trong đầu cứ lờn vờn hình ảnh “Chàng khờ” của nó. Về đến nhà trọ nó cũng chẳng buồn kể với ba cô bạn thân. Yên không phải là đứa hay “buôn dưa lê”. Phòng trọ của Yên có bốn người: Nó, Thảo, Ly, Vân, bốn đứa hơn nhau vài tuổi. Yên nhỏ tuổi nhất nên phải gọi cả ba là chị.

Sáng hôm sau là chủ nhật nhưng Yên cũng chẳng được ngủ nướng bởi có một chuyện hay ho xảy ra.

-Dậy đi mọi người ơi! Có tin nóng hổi đây!

Cái Vân gào lên. Nó là vận động viên thể thao nên bao giờ cũng dậy sớm nhất bọn. Cái Ly chồm chắn làu bàu:

-Mới sáng ra đã ồn ào, không cho ai ngủ à?

Vân chẳng thèm để ý, lại kéo cái chắn ra khỏi người Ly, đoạn dựng dậy cho bằng được. Thảo và Yên biết chẳng thể được yên nên cũng tự giác ngồi dậy gấp chắn nệm. Thảo đưa tay cặp tóc, ánh mắt liếc Vân với vẻ bức mình :

-Nào, có gì thì nói đi?

Vân ừm ừm lấy giọng rồi bắt đầu nói:

-Hôm nay sẽ có người đến thuê căn phòng kế bên!

Cái Ly gất lên:

-Có thể mà cũng làm âm ỉ cả lên!

Nhưng rồi nó đổi giọng ngay sau đó:

-Nhưng mà boy hay girl ?

Vân cười đắc ý :

-Đấy! Quan trọng là ở chỗ đấy. Một tên đẹp trai, to cao và ... hơi bụi, hôm qua hẳn đến xin thuê nhà, tao nhìn thấy rồi.

Lâm Yên có vẻ không hào hứng mấy, lúc này có lẽ không tên nào có thể đẩy “Chàng khờ” của nó ra khỏi đầu. Thảo cũng tỏ ra sốt sắng:

-Thế bao giờ hẳn đến?

- 8 giờ sáng nay!

Vân nói rất chắc chắn. Cả bọn hồi hộp chờ đợi đến quên cả ăn sáng. Chờ đến hơn 8 rưỡi vẫn không thấy tăm hơi, cả ba bắt đầu đưa ánh mắt nghi ngờ về phía Vân.

-Mày lừa bọn tao phải không? Cái con chân dài kia!

Ly gất âm lên, Vân cũng sốt ruột không kém:

-Ai thèm lừa làm gì, chắc là có trục trặc gì đấy.

-Vậy cũng bắt người ta dậy sớm !

Cái Ly gào lên .Thế là cả hai bắt đầu “đấu khẩu” với nhau, đang đến cao trào thì chợt thấy tiếng xe đạp thẳng két...

-Hắn đã đến !

Vân mừng ra mặt. Bà Tư- chủ phòng trọ- chạy ra sởi lởi:

-Sao tới trễ vậy cháu?

Hai người nói gì đó, một lát sau bà Tư mở cửa phòng và đưa chìa khóa cho hẳn. Cả bốn đứa đứng ở trước cửa phòng ngó qua một cách tò mò. Chợt hẳn quay về phía bốn người nở một nụ cười thân thiện:

-Chào các bạn.

Cái Vân mê tít nụ cười của anh chàng, trông y như Zai Zai. Cái Ly thì vẫn còn tò mò ngăm ngía từ sau lưng Thảo, riêng Lâm Yên thì chưa hết ngạc nhiên vì sự trùng hợp lạ lùng này, đúng là “Chàng khờ” của nó rồi. Đoạn anh chàng đi tới chào từng người và giới thiệu:

- Mình tên là Hùng, 22 tuổi, hiện đang làm việc ở câu lạc bộ Cascadeur Hải Nam của thành phố, rất vui được làm quen với mọi người.

Hùng đưa mắt nhìn bốn cô rồi nói với Yên:

-Bạn gì đó ời, giới thiệu về các bạn đi chứ.

Thảo hơi chặm tự ái về quyền thủ lĩnh của mình, đoạn quay sang hỏi Yên:

-Hai người quen nhau à? Sao không kể cho chị nghe?

Yên cười bẽn lễn:

-Em gặp anh ấy trên xe buýt hôm qua, cũng chẳng có gì để kể.

Đoạn Yên ra hiệu cho Thảo giới thiệu trước. Thảo nhìn thẳng vào Hùng với đôi mắt đẹp hút hồn:

-Mình là Thảo, nhân viên Maketting, rất vui được biết Hùng.

Cái Vân không chờ thêm nữa, vội kéo tay Ly lên phía trước:

-Em là Vân, còn đây là Ly. Em là sinh viên năm 3 trường đại học thể dục thể thao, vận động viên bơi lội. Còn Ly là sinh viên năm 3 của Nhạc viện thành phố.

Hùng cười chào hai người lần nữa, đoạn đưa mắt nhìn về phía đằng sau với ánh mắt đầy thiện cảm và quan tâm:

-Bạn gì ơi, mình vẫn chưa biết tên bạn?

Yên chưa kịp trả lời thì Vân đã nói hộ:

-Đó là Lâm Yên, em út của cả bọn, hiện đang học năm nhất trường đại học Mỹ Thuật.

Trừ Lâm Yên ra, ba cô nàng còn lại tiếp tục “phỏng vấn” Hùng, phải nửa tiếng sau mới tha cho hắn về phòng.

Thời gian trôi qua, sau vài tuần Hùng cũng đã dần thích nghi với chỗ ở mới. Lúc đầu Hùng không sao yên nổi với những cô nàng, đặc biệt là những trò đùa tai quái của các nàng, nhưng rồi cũng quen dần. Có một lần Ly tắm xong mà quên mang quần áo thay, lại đúng lúc Hùng sang chơi. Cả ba cô nàng nhất định không lấy hộ, để mặc cô nàng chết chân ở trong nhà tắm. Sau một cuộc thương lượng đi ăn chè, Yên mới đi lấy quần áo cho. Hùng không sao kìm nổi cơn buồn cười của mình, bởi lẽ Thảo và Vân nhất định không cho Hùng về để giải vây cho Ly.

Ngày 12-10, sinh nhật Thảo, cả ba đứa còn lại đều đã chuẩn bị quà chỉ riêng Hùng vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Buổi chiều Hùng lại bỏ đi đâu mất mặt, cả ba cảm thấy rất bức mình. Ly nhìn Vân và Yên một cách dò xét, đoạn nói đỡ cho Hùng:

-Có thể anh ấy quên chẳng?

Vân chặc lưỡi có vẻ thất vọng:

-Thế thì anh chàng này tệ quá, mới nói cách đây đúng một tuần!

Yên đưa mắt nhìn xuống hai bàn chân mình rồi bỗng lắc đầu :

-Em không nghĩ vậy, anh Hùng không phải là người vô tâm, trái lại còn rất sâu sắc.

Vừa nói Yên vừa nở nụ cười rất tin tưởng. Vân cười tinh quái:

-Mày có vẻ hiểu anh chàng lắm đó nha.

-Tao cũng thấy vậy.

Ly nói góp vào. Yên đỏ mặt, cố gắng chống chế:

-Làm gì có! Em chỉ đoán vậy thôi.

Đến khoảng 6 giờ tối, Hùng trở về, tay xách rất nhiều đồ. Bọn Vân, Ly chạy qua phòng Hùng rình, thấy anh chàng đang nấu nướng một cách khẩn trương với thao tác rất mau lẹ. Vân há hốc mồm ngạc nhiên:

-Ui chà! Anh Hùng nấu ăn giỏi quá!

Chợt Hùng quay đầu lại, biết bị phát hiện bọn nó ba chân bốn cẳng chạy về phòng. Hùng cũng sang theo, chào cả phòng rồi cười nói:

-Hôm nay sinh nhật Thảo, xin nhờ ba nàng sang giúp tôi chuẩn bị cho kịp trước khi Thảo về.

Cả ba ồ lên một tiếng, đây quả là một điều bất ngờ với các nàng. Vân đỏ mặt, vội giục hai đứa kia sang phụ. Khoảng một tiếng sau thì Thảo về, cô nàng thấy phòng tắt đèn tối thui thì rất bức mình, đoạn nghĩ bụng: “Tức quá nè trời ! Mình đi làm về mệt gần chết, vậy mà tụi quý này bỏ đi chơi hết, không đứa nào chờ mình!”. Thảo lấy chìa khóa mở cửa , đoạn với tay bật đèn. Ánh đèn vừa sáng lên thì cùng lúc tiếng hát cất lên đồng thanh:

- Happy birthday to you !!!

Thảo rất ngạc nhiên, đôi mắt mở to nhìn mấy đứa kia đang cười tươi tít mắt. Sau vài giây “hóa đá”, Thảo cũng nở nụ cười tươi hết chỗ nói. Đoạn cô nàng đưa mắt nhìn chiếc bánh kem với vẻ thích thú :

-Mọi người làm Thảo cảm động quá, nhưng ... sao chỉ có bốn cây nến, ba cái con này ! Chị mới có 4 tuổi chắc ?!

Yên cười tùm tùm, đôi mắt một mí nhìn rất dễ thương, cô nàng từ tốn nói :

-Ấy chị đừng nóng! Hai cây màu đỏ là chỉ hàng chục, hai cây màu xanh là chỉ

hàng đơn vị, đúng tuổi rồi còn gì nữa.

Thảo còn chưa hết gật gù thì cái Vân đã chêm vào:

- Sáng kiến của Yên đấy ! Ai lại đi mua 22 cây nến, vừa tốn tiền lại cầm mỗi cả tay... mà không biết chừng lại chẳng có chỗ đâu mà cắm.

Cả bọn cười ầm lên, đoạn Hùng thắp nến lên để Thảo thổi mừng sinh nhật thứ 22 của mình. Thảo vẫn chưa dứt cười, định thổi nến thì Ly ngăn lại :

-Chị nên ước một điều gì đó trước khi thổi, thế mới đúng chứ !

Thảo mỉm cười đoạn nhắm mắt chắp tay lại trước ngực. 30 giây im lặng trôi qua, Thảo mở mắt thổi nến trong tiếng vỗ tay của cả bọn. Cái Vân tò mò hỏi :

-Bà chị ước gì thế ?

Thảo bĩu môi :

-Phải bí mật chứ ! Nói ra mất linh. Bao giờ thành sự thật tao sẽ nói cho biết.

Vân nhún vai về thất vọng. Lần lượt từng người lên tặng quà cho Thảo. Vân tặng cho Thảo một bộ đồ bơi bikini màu hồng, Ly tặng cho Thảo một đĩa CD những bài hát nước ngoài mới nhất. Đoạn Thảo nhìn sang Lâm Yên hỏi :

-Thế vòng bạc của chị đâu cô em út ?

Yên cười rất thoải mái khi Thảo đoán được quà của mình, nó đưa cho Thảo một chiếc vòng bạc cùng một tấm thiệp rất đẹp do nó tự làm, bên trong viết :
“Chúc chị Thảo luôn luôn thông minh và xinh đẹp”.

- Em rất vui vì chị vẫn nhớ quà của em.

Yên nói khi đưa quà cho Thảo. Hùng tỏ vẻ ngạc nhiên một cách thích thú :

-Sao Thảo đoán được quà của Yên vậy ? Có gì bí mật ở đây chẳng?

Thảo cười chỉ về phía hai đứa còn lại :

-Sinh nhật của mỗi người nó đều tặng một chiếc vòng bạc giống của nó, mình là người cuối cùng được nhận đấy. Nhưng có lẽ sang năm sau thì không đoán được rồi.

Yên lắc đầu, nheo nheo đôi mắt một mí nói :

-Không đâu, chị chưa phải là người cuối cùng nhận vòng bạc đâu.

Thảo khẽ nhìn qua Hùng rồi đưa tay vén tóc, miệng cười tủm tỉm :

-Ừ nhỉ, chị quên mất !

Hùng vẫn giữ bộ mặt đầy sự thích thú trước món quà của Lâm Yên, đoạn quay lại hỏi cô nàng:

-Yên này, những chiếc vòng này chắc phải có ý nghĩa gì chứ ?

Yên thở nhẹ ra, đoạn nói rất nhẹ nhàng, từ tốn nhưng chứa đựng đầy cảm xúc:

-Những chiếc vòng này... tượng trưng cho tình bạn mãi mãi giữa mọi người trong nhóm, sinh nhật anh, ... em sẽ tặng một chiếc.

Hùng ghé vào tai Yên nói nhỏ, cảm nhận được cả mùi thơm nhè nhẹ trong tóc nó :

-Nếu ý nghĩa chiếc vòng là như vậy thì anh không mong nhận được nó...từ em.

Yên thoáng đỏ mặt, vội chạy vào định cắt bánh. Ly đang đeo headphones nghe nhạc đứng cạnh cái bánh, Vân thì chống cằm nhìn cái bánh với vẻ mặt chờ đợi. Thảo vội lên tiếng :

-Khoan đã! Anh Hùng đã tặng quà cho chị đâu, mấy cái đĩa háu đói này?

Hùng cũng thôi không nhìn Yên nữa, vội quay sang Thảo:

-Thảo đợi chút xíu !

Nói xong chạy về phòng trước sự tò mò của bốn đứa. 30 giây sau Hùng quay lại với cây đàn ghita và nói :

-Mình không có gì, xin tặng Thảo và các bạn một bài hát.

Một tràng pháo tay hưởng ứng và tiếng nhạc bắt đầu nổi lên dưới những ngón tay điêu luyện của Hùng.

Anh đi sinh nhật em với cây đàn ghita,

Anh đi sinh nhật em không bánh và không hoa.

Anh đi sinh nhật em chỉ có bản tình ca,

Chỉ có trái tim yêu đang ca hát rộn ràng.

Giọng ca khá hay và bài hát cũng thật ý nghĩa, cả bọn đều rất thích thú. Yên thật sự bất ngờ về Hùng. Cô nàng rất thích bài hát này, đặc biệt là câu: “Lời ca thay lời cầu chúc, mừng ngày sinh của đời em”.

Chương 2:

Vụ Ấu Đả Ở Quán Bar

Hùng là cascadeur nhưng đang theo học năm cuối Đại học Kinh tế nên buổi tối phải đi làm phục vụ ở quán bar để kiếm tiền học. Buổi tối thấy Hùng dắt xe đạp ra khỏi nhà, cái Vân lại trên :

-Khiếp anh Hùng chăm quá! Đã làm cascadeur lại còn đi làm thêm buổi tối, tiền để đâu cho hết !

Hùng cười lắc đầu:

-Lương cascadeur chỉ đủ ăn thôi, anh phải kiếm tiền để đóng học phí.

Vân trố mắt :

-Giấu kĩ hen, anh Hùng còn đi học hả ? Học gì dzậy ?

-Anh học Kinh tế, tại không ai hỏi đó thôi.

Nói rồi định leo lên xe thì thấy một chiếc Atila phóng thẳng vào sân, đèn chiếu sáng rực.

-Ly đi chưa em ?

Anh chàng trên chiếc xe hỏi. Hùng đưa mắt nhìn thì thấy là một thanh niên trắng trẻo thư sinh, đầu tóc vuốt keo, mùi nước hoa phảng phất, đeo kính trắng, môi đỏ như môi con gái.

Cái Vân lắc đầu, đoạn quay đầu vào trong gọi :

-Ly ời xong chưa, nhanh lên !

Hùng nhìn thấy Ly trong một bộ cánh: áo hai dây, quần soóc ngắn, đi bốt cao chạy ra. Ly đưa mắt nhìn Hùng, khẽ chào rồi leo lên xe, ngồi một bên tay xỏ nhẹ con đĩa quần của anh chàng. Anh chàng nổ máy đoạn quay sang Vân:

-Anh đi Vân nhé ! Gớm xinh quá cơ !

Nói rồi phóng đi mất, chẳng thèm để ý tới Hùng. Vân nhìn Hùng rồi nói :

-Đó là Khoa, bạn của con Cốc, là con Ly ấy mà, bọn em vẫn gọi thế . Khiếp con trai gì mà điệu hơn cả em. Một tuần ba buổi anh ta đến đón Cốc đi hát kiếm thêm thu nhập, thật ra cũng chỉ đủ để nó mua sắm vật, bố mẹ vẫn phải chu cấp.

Hùng nhún vai, chào Vân rồi đạp xe đi. Vân nhìn theo với vẻ cảm phục lối sống tự lập của Hùng.

Nơi Ly hát là một trong những quán bar “đỉnh” của thành phố. Ly phải chọn những bài thật sôi động, ăn mặc thật bốc lửa để làm hài lòng khách ở đây. Những gã đàn ông ngà ngà say chẳng cần biết Ly hát cái gì, cứ chăm chăm nhìn Ly như một món ăn tươi ngon. Khi Ly vừa hát xong, một gã mặt đỏ phừng phừng từ dưới bước lên tặng cô một bó hoa, ánh mắt nhìn rất dâm. Ly vừa cúi xuống nhận hoa thì chợt bị vỗ một cái vào hông. Cô nàng hoảng hồn nhảy xuống sân khấu, khách ở dưới cười ồ lên khoái trá. Ly toan bỏ đi thì gặp một gã đứng chặn đầu, hắn nói lè nhè phả ra toàn mùi rượu vào mặt cô :

-Đi chơi với anh đi cô em !

Ly chẳng thèm trả lời , vội quay sang hướng khác nhưng cũng bị một gã khác đứng chặn. Trong phút chốc Ly bị vây giữa ba gã đàn ông, cô nàng hoảng sợ đưa ánh mắt đầy vẻ cầu cứu về phía Khoa đang ngồi ở cuối quán bar. Ly thấy Khoa lẳng lặng đứng dậy bỏ ra khỏi quán, cô thất vọng thật sự. Ly như con thỏ non trong vòng vây lũ sói đói, những người xung quanh thì làm lơ đúng với phong cách “makeno”, đang lúc chưa biết phải làm gì thì chợt nghe có tiếng nói:

-Xin các anh hãy để cho cô ấy đi, cô ấy chỉ là ca sĩ hát phục vụ thôi ạ. Nếu các anh có nhu cầu khác thì... xin đi chỗ khác.

Một gã ngạc nhiên quay lại nhìn , đứng trước mặt hắn là một nhân viên phục vụ ăn mặc lịch sự, gọn gàng, với vóc dáng cao lớn. Ly nhìn thấy mái tóc dài bụi bụi thì mừng rỡ :

-Anh Hùng ... Sao anh lại ở đây.

Gã kia cắt ngang lời Ly :

-Mày chỉ là thằng phục vụ, hãy lo làm việc của mày đi.

Gã đứng bên cạnh bước tới vỗ tay vào ngực Hùng nói :

-Cũng cao to đấy chứ, định dạy khôn bọn anh hả ! Này thì ...

Gã toan tọng một quả vào bụng Hùng nhưng bị anh chụp tay lại. Một động tác bẻ tay đơn giản nhưng rất nhanh và dứt khoát làm gã rú lên đau đớn. Hai gã kia thấy bạn bị lâm nguy thì tức tối lao vào. Một gã đập bể chai rượu đang cầm bố thẳng vào đầu Hùng. Ly kinh hãi lấy tay che mặt không dám nhìn. Hùng làm một động tác xoay người né qua một bên rất khéo léo, cái chai đập xuống bàn bể tan, tay gã cầm chai chảy máu ròng ròng. Gã còn lại thấy vậy thì lập tức la hét gọi chủ quán bar. Một lúc sau đám lộn xộn cũng được giải quyết ổn thỏa. Ông chủ lên tiếng :

-Cậu Hùng vào trong này tôi có chuyện muốn nói.

Hùng nhìn Ly nói :

-Em về trước đi , anh sẽ về sau.

Nói rồi Hùng bỏ vào bên trong. Ly nhìn theo với ánh mắt đầy lo lắng. Ông Minh chủ quán bar là một chàng trai sớm trưởng thành, chỉ mới 30 tuổi đã có chỗ đứng ở cái đất thành phố này. Minh có bộ râu quai nón trông rất đàn ông, nước da ngăm ngăm, lúc nào cũng đeo kính mát, mặc vét trắng và đặc biệt có một vết sẹo lớn ở cổ. Minh đã cũng từng phải đổ máu để giành đất làm ăn ở đây, bây giờ quen biết khá nhiều trong giới anh chị. Một phần vì Minh gan góc, một phần vì chơi rất đẹp, lại khéo xử sự. Minh đợi Hùng vào thì cũng chẳng thêm to tiếng:

-Cậu Hùng à, tôi thấy... cậu không hợp với nghề này, cậu quá nóng tính. Nhiệm vụ của cậu là phục vụ, chúng tôi đã có bảo vệ đứng bên ngoài rồi, có gì thì gọi họ chứ sao lại ... Tháng này cậu mới làm được 10 ngày, cậu sẽ nhận đủ tiền công, những thiệt hại của quán tôi bỏ qua, cậu về đi ! Không cần

phải đi làm nữa.

Hùng nghe những lời của ông chủ thì cảm thấy bình tĩnh lại :

-Đúng là em đã sai. Tuy không được làm ở đây nữa nhưng em cũng cảm ơn anh vì những gì đã học được ở đây ... Em chào anh.

Ông Minh cười hài lòng nói :

-Thôi cứ về đi, khi nào có việc phù hợp tôi sẽ giới thiệu cho.

Hùng cảm ơn lần nữa rồi bước ra khỏi phòng ông chủ. Bên ngoài vẫn đang huyền ảo như trước đó chưa xảy ra chuyện gì. Hùng tự cười mình vì hành động ngu ngốc vừa rồi, đoạn buồn bã dắt xe đạp ra khỏi quán. Bên ngoài sương lạnh khác hẳn không khí trong quán, Hùng nhìn thấy Ly đang ngồi ở thềm thì hơi ngạc nhiên :

-Em chưa về à ?

Ly nhìn thấy Hùng thì mừng rỡ :

-Em ... vẫn còn sợ nên chờ anh.

Hùng cười :

-Vậy thì mời Cốc ngồi sườn ngang xe đạp một lần cho biết.

Ly đỏ mặt :

-Sao anh lại biết tên ... Xì ! Đừng coi thường, hồi đi học em cũng toàn ngồi xe đạp như thế.

Hai người cùng cười, Hùng chở Ly về. Lúc này đã gần 12 giờ đêm, đường phố cũng đã thưa bớt người. Ly ngồi trước Hùng, làn tóc bay nhẹ nhẹ trong gió thoang thoang hương thơm dễ chịu. Chưa lúc nào Hùng cảm thấy Ly đẹp như lúc này, tóc Ly bay vào mặt anh để lộ cái cổ trắng ngần, gương mặt ngây thơ khác hẳn lúc trên sân khấu.

-Anh Hùng này, sao anh lại làm ở đây?

Câu hỏi của Ly phá tan sự im lặng, Hùng cười trả lời :

-Anh cần tiền để tiếp tục học ngành Kinh tế mà anh yêu thích, còn việc em hỏi tại sao anh làm ở đây thì anh cũng chẳng nhớ, có lẽ chỉ là sự tình cờ. Anh đến xin, ông Minh thấy anh dễ mến nên nhận, thế thôi !

Ly nghe thấy thế thì rất buồn cười, đoạn lại nói :

-Khiếp ! Kiêu chưa kìa. Anh còn đi học à ? Thế sao còn đi làm cascadeur ?

Hùng thở nhẹ, ánh mắt nhìn vô định, gương mặt đầy sự hứng thú :

-Biết nói thế nào nhỉ, đó là đam mê em hiểu không, anh thích sự mạo hiểm và ghét sự buồn chán. Còn nếu em hỏi vì sao anh đam mê sự mạo hiểm thì anh chịu, đam mê mà biết tại sao thì không còn là đam mê nữa ...

-Anh nói hay thật đấy, nghe rất thú vị.

Ly nhận xét rất hồn nhiên và thích thú. Trời bỗng chuyển mưa, những giọt mưa bất chợt rơi xuống mặt hai người. Hùng bắt đầu đập nhanh chân hơn, vừa đi vừa nói :

-Tại cô nương nói chuyện làm tôi phân tâm nên không về kịp đấy.

Ly vừa ôm người vừa nói :

-Xì ! Đừng có đổ thừa, tại anh đi chậm thì có ! Ui chao lạnh quá.

-Ai bảo ăn mặc mát mẻ lắm vào, này cầm lấy !

Hùng vừa nói vừa cởi áo khoác đưa cho Ly. Về đến nhà thì cả hai đều ướt như chuột lột . Thảo trông thấy thì rất ngạc nhiên :

-Ơ Cốc! Tao tưởng mày đi với anh Khoa ? Sao anh Hùng lại trở mày về.

Ly xua tay :

-Đừng nhắc đến thằng cha ấy nữa ! Que(tên thân mật của Vân) ơi ! Đưa tao cái khăn, lạnh muốn chết nè.

Vân cười bí hiểm, đưa khăn cho Ly rồi nói băng quơ :

-Có một cái Cốc mà ai cũng muốn uống.

Thảo lờm nguýt Vân, đoạn quay sang Hùng :

-Hùng gặp nó ở đâu vậy ?

Hùng lấy tay vuốt mặt, cả người ướn sững vừa nói vừa thở vì mệt :

-Mình làm cùng chỗ với Ly, thấy Ly có một mình nên đưa về, chắc anh bạn chở Ly bận gì đó !

Yên nãy giờ ngồi đọc sách, quan sát thấy Hùng có vẻ lúng túng nên vội chữa cháy :

-Thôi chị để ảnh về tắm đi, người ướn hết rồi kìa .

Thảo chợt nhìn lại thấy Hùng ướn sững thì vội nói :

-Chết ! Xin lỗi Hùng nhé, Thảo vô ý quá .

-Không sao!

Hùng cười, đoạn quay lưng ra khỏi cửa, vẫn còn nghe tiếng Ly trong nhà tắm :

-Quần áo tao đâu ?

Lại nghe tiếng Vân :

-Yên tâm tắm đi, tao mang vào cho. Anh Hùng về rồi, không phải bao chề đâu mà sợ !

Hùng lắc đầu, vừa đi vừa cười trước những trò đùa của mấy cô nàng.

Sáng hôm sau, Hùng đang ngủ thì nghe có tiếng gõ cửa, anh chàng uể oải bò ra khỏi chăn. Hùng mở cửa thì thấy Ly đang đứng ở ngoài, tay cầm cái áo khoác của anh.

-Em mang trả anh cái áo, em ... thật sự cảm ơn anh chuyện hôm qua.

Ly đưa lại chiếc áo cho Hùng. Anh chàng cảm thấy mùi thơm liền đưa lên mũi ngửi :

-Wa ! Thơm quá, em không cần phải làm vậy đâu.

Đoạn Hùng bất chợt đổi giọng nghiêm túc:

-Ly nè, ... anh nghĩ em không nên đi hát nữa, những chỗ đó không phù hợp với em đâu.

Ly đưa tay vén tóc, mắt tránh nhìn Hùng :

-Cảm ơn anh, có lẽ em sẽ cân nhắc trong việc chọn nơi hát.

-Nếu em thật sự muốn đi hát thì anh sẽ đưa đi.

Hùng trả lời với vẻ nhượng bộ. Chợt anh nhìn thấy Vân đang dắt chiếc xe đạp ra với vẻ mặt tức tối . Hùng hỏi :

-Xe bị xịt lốp hả em ?

-Thiệt là xui xẻo !

Vân gật đầu, miệng làu bàu. Hùng cúi xuống xem rồi nói :

-Phòng anh có đồ nghề, để anh vá cho. Em lấy xe anh mà đi ! Nhưng nhớ giữ cho cẩn thận đấy !

-Ôi thế thì hay quá ! Anh Hùng dễ thương wá trời ! Cái gì cũng biết !

Vân rú lên đoạn chạy sang phòng Hùng lấy xe. Hùng quay quay bánh xe nói :

-Để làm anh của mấy cô thì tôi còn phải biết nhiều thứ nữa kìa !

Ly nghe thấy thì bĩu môi :

-Ai cần anh trai cơ chứ !

Nói rồi giận bỏ vào nhà không nói thêm tiếng nào. Hùng gãi gãi đầu, trong bụng nghĩ thầm : “Con gái thật khó hiểu !”. Nhìn thấy Vân dắt xe ra Hùng hỏi:

-Yên có nhà không em ?

Vân nghiêng nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Hùng vẻ tinh quái :

-Anh quan tâm tới nó dữ hen. Nó đi ké chị Thảo đến trường rồi.

Nói xong cũng bỏ đi nốt. Hùng đứng tần ngần một mình, nghĩ thầm: “Trong nhà còn mỗi Ly thì lại đang giận mình, thế có chán không ! Thôi kệ, vá xe cái đã !”. Anh chàng vừa làm vừa hát :

-Nhớ ... “hôm qua” anh chở em ... trên chiếc xe đạp cũ

...

... dưới cơn mưa cùng nhau ... dắt qua cầu ...

Chương 3:

Hùng "bay" và những pha mạo hiểm

Sáng Chủ Nhật, phòng của mấy cô nàng vô cùng “im ắng”. Ly và Thảo vẫn còn chùm chẫn kín mít, Lâm Yên thì ra khỏi nhà từ sớm, chỉ có Vân vừa tập thể dục xong đang đứng chơi với con vẹt của nó trước sân.

-Em đẹp lắm! Em đẹp lắm!

Con vẹt nói liên hồi khi Vân cho nó ăn. Vân bĩu môi :

-Xạo quá ! Đúng là đồ ... nịnh bợ.

Vân đang đứng cười thì chợt có một chiếc xe Bonus lao vào sân. Vân nhìn thì thấy đó là một anh chàng tóc húi cua, mặc quần áo jean. Hắn cất tiếng hỏi :

-Chào em ! Có biết Hùng “bay” ở phòng nào không ? Nó mới chuyển đến đây vài tháng.

Vân không nhin được cười :

-Hùng “bay” ? Anh ấy biết bay à ?

Hắn gật gù ra vẻ đồng tình :

-Cũng gần như vậy !

Vân cảm thấy khó hiểu nhưng cũng chỉ sang căn phòng bên cạnh :

-Ở đây chỉ có một Hùng thôi , anh đang ngủ trong phòng đó !

-Cám ơn nhé !

Hắn đưa tay chào Vân kiểu lính rồi đi sang phòng Hùng. Chưa kịp gõ thì cửa đã mở ra làm hắn hụt tay, chúi đầu vào người Hùng.

-Nghe tiếng xe là biết mày rồi ! Vào đi !

Hùng lau bầu ngái ngủ. Nhìn thấy Vân, Hùng vẫy tay chào, đoạn giới thiệu với anh bạn :

-Đây là Vân, còn đây là Báu, cùng làm ở câu lạc bộ cascadeur với anh.

Báu ngắm thấy Vân mặc bộ đồ thể thao, chân dài ... đến nách thì nói :

-Cũng có dáng thể thao đó chứ ! Tham gia câu lạc bộ cascadeur đi em, bọn anh đang thiếu nữ.

Hùng lấy tay cốc đầu Báu :

-Vô duyên! Người ta là vận động viên bơi lội đó. Đứng đó đợi tao vào thay đồ rồi đi.

Đợi Hùng đi vào, Vân hỏi Báu :

-Anh Báu nè, tại sao anh Hùng lại có biệt danh Hùng “bay” ?

Báu gãi đầu, mặt ra chiều bí hiểm :

-Nó có thể bay được !

Nhìn thấy vẻ mặt Vân sắp giận đến nơi thì Báu hoảng sợ vội xoa tay:

-Ấy đừng giận ! Thực ra thì tại Hùng chuyên đóng các pha bay, ví dụ như mô tô bay, ô tô bay, bay từ toà nhà này sang toà nhà khác v.v... lâu thành ra quen miệng gọi là Hùng “bay”.

Vân cười thích thú :

-Vậy anh có biệt danh gì không?

-Báu “Bà Tám” !

Báu chưa kịp nói thì Hùng đã ngắt lời làm anh chàng quê mặt đỏ như gấc. Vân cũng không nhịn được, cười vỡ bụng. Nhìn thấy Hùng leo lên xe Bonus,

Báu ngồi đằng sau, Vân lại tò mò:

-Anh Báu có cái xe “chiến” nhi ?

Báu lại xua tay y chang lúc nãy:

-Không phải đâu ! Đây là xe chung của nhóm, mỗi đứa giữ một tháng, tháng này đến lượt Hùng giữ.

Hùng ngó ngó vào phòng Vân hỏi :

-Sao không thấy Yên nhi ?

Vân lườm Hùng một cái rồi lại cười :

-Sáng chủ nhật nào nó cũng đi vẽ tranh, chắc giờ đang ở công viên.

Hùng nồ máy, Báu chợt nghĩ ra điều gì đó liền nói với Vân:

-Hôm nay bọn anh có đóng mấy pha rất đẹp, em muốn đi xem không?

Thấy mặt Vân hớn hở, Hùng vội tìm cách ngăn bởi anh nghĩ ai lại đi rủ con gái xem mấy cái màn bạo lực như vậy:

-Nhưng em đâu có xe ? Làm sao đi ?

Vân xua tay ra chiều không phải lo, đoạn chạy vào nhà:

-Hai ới (gọi Thảo)! Cho em mượn con “Ác là” nhé ?

Một sự im lặng đáng sợ. Vân quay lại cười với hai người :

-Im lặng tức là đồng ý ! Hai anh đợi em chút xíu.

Hùng ôm mặt thất vọng, đoạn thúc cùi chỏ vào sườn thẳng bạn rồi gục đầu xuống tay lái.

Đây là lần đầu tiên Vân đến phim trường nên cái gì cũng thấy lạ lẫm. Vân nhìn thấy trong nhóm cascadeur ai cũng khoẻ mạnh, lỳ lợm, có lẽ Hùng là

hiền nhất. Cô nàng tưởng tượng ra hình ảnh anh chàng Khoa để so sánh rồi lắc đầu cười tủm tỉm một mình. Chợt tiếng đạo diễn làm Vân giật mình:

-Chuẩn bị vào vị trí !

Hùng đi lại ngồi cạnh Vân, đoạn dò xét cô nàng rồi nói :

-Báu sắp biểu diễn màn bị đá văng từ trên lan can xuống thay cho anh chàng diễn viên đầu gấu kia.

Vân ngấm anh chàng diễn viên chính rồi nhận xét :

-Anh chàng đóng vai chính trông yếu đuối quá! Đóng sợ người xem không tin là anh ta có võ nghệ cao cường. Sao không để anh đóng vai chính cho rồi, sẽ thật hơn.

Hùng cười lắc đầu:

-Đóng phim không chỉ có hành động mà còn có những đoạn cần biểu đạt tình cảm, diễn xuất phải tự nhiên, nói chung rất phức tạp ... không đơn giản như em tưởng đâu.

Ngay sau đó Vân nhìn thấy Báu đang đánh nhau trên lan can với anh chàng nhân vật chính. Báu được hoá trang giống y anh chàng đầu gấu lúc nãy, nhìn từ xa không sao phân biệt được. Anh chàng nhân vật chính vận sức hét lên một tiếng rồi đập thẳng vào ngực Báu làm anh chàng té lộn cổ xuống bên dưới. Báu rơi thẳng xuống tấm nệm bên dưới, đạo diễn hô:

-Cắt!Cắt! Diễn lại.

Vân cắn móng tay, vẻ mặt lo lắng trông rất buồn cười :

-Tấm nệm đó hình như hơi ... mỏng !

Hùng gật đầu, giải thích cho Vân nghe :

-Phải biết cách ngã nếu không gãy cổ như chơi! Bọn anh phải học đến năm thứ 3 mới được diễn.

Vân nhìn ông đạo diễn với vẻ tức tối :

-Nguy hiểm như vậy mà còn bắt người ta diễn đi diễn lại !

-Anh nhìn mặt em lúc tức trông xinh cực kỳ.

Hùng ngấm Vân rồi phì cười, đoạn lại nói :

-Người ngoài xem khó nhận ra, nhưng nếu dân trong nghề sẽ nhận thấy Báu diễn chưa đạt. Anh chàng kia chưa đạt nó đã có chiều hướng nghiêng xuống dưới rồi ! Chẳng có tên cướp nào lại muốn rớt xuống dưới cả. Cảnh này không tốn nhiều kinh phí nên dĩ nhiên đạo diễn mong muốn cảnh quay phải đạt hiệu quả tốt nhất.

Một lúc sau thấy Báu chạy về phía mình, Hùng đứng dậy nói :

-Đến lượt anh rồi, anh đi Vân nhé.

Báu chạy lại thở hổn hển :

-Hi ! Cô bé thấy anh diễn thế nào?

Vân khịt mũi liếc Hùng cười mỉm rồi nói :

-Quá hay luôn ! Y như trong phim xã hội đen !

Báu khoái chí, gãi gãi đầu :

-Còn phải nói ! Anh diễn mà lại .

Đoạn ngồi xuống cạnh Vân nói dóc trong lúc Hùng đang ra bàn bạc với đạo diễn. Vân nhìn theo rồi hỏi Báu:

-Anh Hùng sắp đóng cảnh gì mà sao trông căng thẳng thế ?

Nụ cười trên môi Báu vụt tắt, gương mặt trở nên nghiêm túc một cách đáng ngại :

-Pha này cũng căng. Hùng phải lái ô tô bay qua mấy thùng xăng đang bốc

cháy. Độ cao ước chừng 5 mét, và yêu cầu khi rớt xuống xe phải lật úp, Hùng chạy ra và ... Bùm !

Vân nghe thấy thì tái mét, nói nghe có vẻ như rất hiểu biết :

-Pha này em nghĩ đến cascadeur chuyên nghiệp lâu năm cũng e ngại, vậy mà anh Hùng ...

Báu lắc đầu :

- Không hề quá sức ! Hùng tuy còn trẻ nhưng kinh nghiệm rất nhiều, pha này không ai phù hợp hơn nó.

Vân nói với giọng âm ức :

-Nguy hiểm như vậy ... nhưng khi xem phim người ta chỉ nhìn anh chàng nhân vật chính rồi tán thưởng... thật quá bất công.

Báu thở dài :

-Đó là một trong những đẳng cay mà bọn anh chỉ có thể vượt qua vì ... yêu nghề. Nhưng cũng không hề gì ! Hết bộ phim sẽ có dòng chữ: “Với sự tham gia của nhóm cascadeur Hải Nam”.

Vân cười như mếu. Hai người quay lại thì Hùng đã vào trong xe, ai nấy trong đoàn đều yên lặng theo dõi, không khí lúc này thật ngột ngạt.

-Action !!!

Tiếng hô của đạo diễn xé toang sự im lặng. Câu hô vừa dứt thì lập tức mấy thùng xăng được kích hoả bốc cháy dữ dội. Hùng phóng ô tô lao thẳng đến bệ phóng một cách dứt khoát, anh biết nếu xe không lên đến độ cao an toàn thì anh sẽ khó bảo toàn tính mạng. Vân kinh hãi lấy tay che mặt, chỉ dám nhìn qua các kẽ ngón tay. Xe đã lao qua đồng lửa, lộn nhào trên không rồi rớt xuống đất. Chiếc xe rớt xuống kêu rất to, mui xe bẹp dúm. Mọi người ồ lên, Báu thở phào:

-Xong rồi, nó đã bay qua được đám cháy.

Vân lo lắng hỏi :

-Nhưng sao không thấy anh ấy chui ra ? Phải có ai chạy lại xem anh ấy thế nào chứ ?

Báu từ tốn giải thích :

-Theo đúng kịch bản Hùng sẽ chui ra ngoài và xe sẽ nổ , theo giao hẹn nếu sau một phút không thấy nó chui ra thì hãy chạy lại.

Một phút trôi qua vẫn không thấy Hùng chui ra, ông đạo diễn ra hiệu giúp đỡ, ba người trong nhóm cascadeur định lao vào thì bất ngờ ... Hùng chui ra, anh chạy vội ra ngoài. Ông đạo diễn mừng rỡ , ra hiệu cho nổ xe. Một tiếng nổ lớn vang lên, bụi cát mù mịt, Hùng nằm dưới đất, chiếc xe bốc cháy ngàn ngút.

-Cắt ! Tuyệt vời !

Ông đạo diễn hét lên. Mọi người chạy lại ôm Hùng và công kênh anh chàng lên trời. Ông đạo diễn đợi mọi người bỏ Hùng xuống thì lo lắng hỏi :

-Cậu không sao chứ ? Có chuyện gì không ổn hay sao mà cậu làm bọn tôi sốt ruột muốn chết.

Trong lúc mọi người giúp Hùng cởi đồ bảo hộ, anh lau mồ hôi trả lời :

-Dạ em không sao, chỉ tại bụi vào mắt làm em loay hoay mãi mới cởi được dây thắt an toàn trên xe.

Sau đó đạo diễn cho đoàn dọn dẹp rồi nghỉ ngơi, Hùng đi lại chỗ Vân đứng. Nét mặt cô nàng vẫn còn chưa hết sợ, hai mắt đỏ hoe. Hùng hơi lo lắng:

-Em ... em làm sao vậy Vân ?

Trong một khoảnh khắc bất chợt Vân ôm lấy Hùng khóc :

-Anh Hùng ... anh đừng bao giờ làm như vậy nữa, nguy hiểm lắm! Tại sao anh lại đùa với tính mạng mình như vậy chứ ?

Hùng ôm Vân vào lòng thở dài nói :

-Ngay từ đầu anh đã biết là không nên cho em đến đây, chỉ tại thằng Báu nhiều chuyện!

Hai người đứng với nhau một lát rồi Hùng quay vào lấy xe, chợt anh thấy Vân có gì đó là lạ. Người Vân mồ hôi chảy ròng ròng, mặt nhăn nhó có vẻ rất đau đớn. Hùng chạy lại ôm lấy Vân hỏi :

-Em bị làm sao vậy Vân ? Em đau ở đâu phải không ?

Vân vừa nói vừa khóc, mặt trắng bệch :

-Em đau bụng quá ! Trước giờ chưa bao giờ đau dữ như vậy.

Hùng vội vã bế thốc Vân trên tay nói :

-Không ổn rồi, anh phải đưa em đi bệnh viện ngay.

Hùng đặt Vân ngồi lên xe rồi gọi với vào đám đông :

-Dung ! Mau lại giúp anh một tay !

Một cô gái cắt tóc ngắn, gương mặt rất bướng bỉnh chạy ra từ đám cascadeur. Dung nhận biết tình hình rất nhanh, vội nhảy lên xe giữ cho Vân ngồi giữa hai người. Hùng rờ ga đoạn quay sang nói với Báu :

-Mày về chỗ tao trợ báo tin cho bọn ở đó biết giúp tao.

Nói rồi phóng đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã mất hút. Vân nhanh chóng được đưa vào bệnh viện. Hùng nhìn thấy các bác sĩ đưa Vân vào phòng mổ thì rất lo lắng, anh ngồi đợi ở bên ngoài suốt buổi chiều, miệng khô khốc và đắng nghét. Chợt Hùng nhìn thấy một bác sĩ từ trong phòng mổ bước ra thì mừng rỡ vội chạy lại hỏi :

-Bác sĩ, tình hình cô ấy thế nào rồi ạ?

Ông bác sĩ đẩy gọng kính nhìn Hùng rồi hỏi :

-Anh là gì của cô ấy ?

Hùng hơi ấp úng :

-Tôi ... dạ tôi ... là bạn trai của cô ấy.

Ông bác sĩ gật đầu rồi bảo Hùng đi theo :

-Cô Vân bị viêm ruột thừa, đừng lo lắng ! Ca mổ đã thành công, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian sẽ bình phục.

-Tôi có thể vào thăm cô ấy được không ạ?

Hùng vui mừng hỏi bác sĩ. Ông bác sĩ cười vỗ vai anh nói :

-Cô ấy đang ngủ, tối anh hãy vào thăm. Bây giờ anh cứ ra đóng viện phí đi đã.

Quả là một ngày quá mệt mỏi với Hùng, vừa phải đóng vai thế mạng xong đã phải vào viện cùng Vân, cả ngày chưa có gì bổ bụng khiến anh uể oải cả người. Khi Hùng vào phòng Vân vẫn còn đang ngủ, anh ngồi xuống bên cạnh, mặt chụm vào hai tay gục trên đầu gối. Chợt có người bước vào :

-Em mua cơm hộp cho anh nè, anh cũng phải ăn gì đi chứ.

Thì ra đó là Dung, cô nàng ngổ ngáo trong nhóm cascadeur. Hùng vui vẻ cầm lấy, gương mặt pha lẫn giữa lo lắng và mệt mỏi :

-Cám ơn em, hôm nay em cũng mệt rồi, về nghỉ đi.

Dung thọc tay trong túi quần jean rộng thùng thình, đoạn cúi xuống hôn vào má Hùng :

-Em về nhé.

Dung đi khỏi, căn phòng trở nên yên ắng. Hùng lấy cơm hộp ra ăn, anh cảm thấy đói khủng khiếp.

-Khiếp, trông tội chưa kìa.

Hùng đang ăn nhìn thấy Vân tỉnh lại thì mừng rỡ đến suýt nghẹn. Anh vội nắm lấy tay Vân :

-Em cảm thấy trong người thế nào ?

Vân khẽ mỉm cười, nói hơi yếu ớt :

-Em ổn, anh Hùng à ... xin lỗi anh, em chỉ toàn gây rắc rối ...

-Ngốc quá, có phải em muốn đâu nào, đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Hùng vuốt tóc Vân cười nói. Vài phút yên lặng trôi qua, Vân lại nói :

-Em bị mốt thế này mai mốt sẽ có sẹo, làm sao mặc bikini được nữa, xấu như vậy ai thèm yêu !

Hùng cười, nhìn thẳng vào mắt Vân an ủi :

-Em mà xấu thì ai đẹp ? Mà em yên tâm đi, nếu không ai chịu rước thì anh Hùng sẽ lo cho em.

Vân cười mãn nguyện, đoạn lại nhắm mắt ngủ tiếp. Một lúc sau thì nhóm Thảo cũng vào tới. Thảo chạy lại bên giường Vân, đoạn quay sang Hùng đầy vẻ biết lỗi :

-Bọn mình đi chơi về thấy có ai viết giấy để lại, đọc xong là chạy vào ngay.

Ly vuốt tóc Vân, gương mặt đầy lo lắng :

-Que ời, tao mua cháo cho mày đây, dậy ăn đi.

Lâm Yên thì mang sữa, nước khoáng, trái cây, quần áo, ... đến là linh kinh. Máy cô nàng xúm xít bên cạnh Vân, Yên nhìn sang thì đã thấy Hùng ngủ gục bên thành giường lúc nào không biết.

Chương 4

Bí Mật Của Hùng

Gia đình Vân ở xa nên không hay biết cô con gái cưng của mình nằm viện để chu cấp. Sau khi nghe Thảo bàn bạc về tiền viện phí cho Vân, Hùng đã quyết định dành toàn bộ thù lao pha mạo hiểm đó để lo cho Vân. Khoảng một tuần sau Vân xuất viện, cả nhóm mở tiệc mừng, khách mời thêm của nhóm còn có Báu và Dung.

Thời gian thấm thoát trôi, Hùng cũng đã ở đây được gần 3 tháng. Vào một sáng chủ nhật như thường lệ Vân dậy sớm tập thể dục, nó nhìn thấy Hùng đang ngồi trên thềm nhà. Vân ngạc nhiên hỏi :

-Ừa? Sao anh dậy sớm vậy? Tối nào anh cũng về trễ nên có sáng nào dậy nổi đâu.

Hùng cười :

-Anh cũng không biết nữa, tự nhiên thấy tỉnh như sáo nên ra đây ngồi.

Vân khởi động chân tay, nhìn Hùng hỏi :

-Anh có muốn vận động một tí không?

Hùng lắc đầu ngán ngấm :

-Cám ơn em, anh cảm thấy mình dành hơi nhiều thời gian cho vấn đề thể lực rồi.

Vân gật đầu, đoạn vẫy tay chào rồi chạy bộ ra công viên. Không gian yên ắng lạ lùng, Hùng cảm thấy trong lòng trống rỗng, một cảm giác buồn chán khó tả, anh cứ ngồi như thế không biết bao lâu... Chợt cửa mở, Lâm Yên cầm tập giấy vẽ đi ra ngoài. Con vẹt thấy Yên đi ra thì lại nói liên hồi :

-Em đẹp lắm! Em đẹp lắm!

Hùng bật cười, Yên ngó sang thấy Hùng thì đỏ mặt :

-Ơ anh Hùng, anh dậy sớm thế ?

Hùng đi lại gần Yên, hai người nhìn nhau giây lát. Hùng lên tiếng phá vỡ sự im lặng :

-Không hiểu sao cứ gặp Yên là anh lại chẳng biết nói gì ...

Yên liếc nhìn Hùng rồi cười thầm cho sự nhút nhát của anh chàng :

-Có lẽ tại em nhàm chán quá chăng ?

Hùng hơi bất ngờ trước đòn phản công của Yên, cái miệng hay cười của anh cứ cứng đờ, mãi sau mới nói được:

-Không phải vậy, anh nghĩ ... tại chúng ta ít gặp nhau, hình như Yên ít khi ở nhà thì phải.

Yên vén tóc, hơi nhún vai bình thản :

-Em phải đi học chứ, có lẽ tại giờ giấc anh với em khác nhau.

Hùng gật đầu, bắt đầu cảm thấy thoải mái hơn, anh cười hỏi Yên :

-Hôm nay em đi vẽ tranh đúng không ?

Lâm Yên gật đầu rụt rè vì chưa biết Hùng có ý gì. Anh chàng thấy Yên gật đầu thì cười rất tươi, đoạn quay vào nhà. Yên còn đang thắc mắc không biết Hùng định làm gì thì thấy anh chàng dắt chiếc Bonus ra và nói :

-Leo lên, anh sẽ đưa em đến một nơi lý tưởng để vẽ tranh.

Yên hơi ngần ngại nhưng rồi cũng cảm thấy tò mò nên đồng ý đi. Đợi Yên ngồi lên xe, Hùng rồ ga phóng thẳng ra ngoài. Đường lúc sáng sớm khá lạnh, xe chạy nhanh làm gió rít lên từng cơn, hàm răng Yên đánh lập cập vì lạnh. Hùng quay đầu lại nói :

-En lạnh à? Ôm anh chặt vào.

Yên nhéo tai Hùng ghé sát vào nói :

-Anh khôn quá à, mà sao đi lâu vậy mà chưa tới ?

Hùng cười, nói át tiếng gió :

-Anh đưa em ra Vũng Tàu vẽ cảnh biển, yên lặng để anh chạy cho nhanh.

Yên nghe thấy thì lắc đầu e ngại :

-Chết !Không được đâu, em chưa nói gì với mấy chị.

Hùng cười ngất vì câu nói của Yên :

-Em đâu phải con nít 3 tuổi đâu, em có thể làm những gì em thích và em cho là đúng.

Nói rồi Hùng tăng tốc, xe chạy vùn vụt trong làn gió buổi sớm. Lúc đầu còn ngại về sau lạnh quá Yên đành phải ôm Hùng. Yên cũng không biết tại sao ôm Hùng nó thấy ấm áp, yên tâm và ... có cảm giác được che chở. Xe cứ chạy, chạy mãi, và Yên lại có một suy nghĩ quái lạ là mong xe dừng bao giờ dừng...

-Mở mắt ra đi em, tới rồi ! Chúng ta đang đứng trước biển.

Hùng hét to át tiếng sóng biển. Yên mở mắt ra, trước mắt nó là một màu xanh thẳm, từng đợt sóng trắng xoá tràn vào trên bờ cát phẳng lì một cách đều đặn và êm ả. Yên ngửi thấy vị mặn của muối biển từ những cơn gió lồng lộng thổi qua. Mái tóc dài của Yên bay bay trong gió biển trông đẹp đến lạ lùng, những sợi tóc maiбет lại trên má càng làm cho gương mặt Yên đẹp như một thiên thần. Hùng trầm ngâm ngồi trên cát ngắm Yên, nó đang đứng giang tay vẫy chào biển một cách đầy thích thú. Hùng cảm thấy đôi mắt một mí của Yên dường như biết nói, ở trong đôi mắt ấy chứa đựng biết bao ước mơ thầm kín mà anh chẳng thể nào biết được. Hùng chợt nhớ lại câu nói của Báu : “Đồng tiền có sức mạnh kì diệu, có lẽ trừ việc ngăn chặn cái chết đến với con người, nó có thể thoả mãn mọi ước muốn của người làm chủ nó”. Hùng không thích cách nói quá thực dụng của Báu, anh đã định phản bác nhưng chưa tìm được dẫn chứng, bây giờ thì anh đã nhận ra nó thật đơn giản : Cho dù anh có nhiều

tiền đến đâu thì anh cũng không thể biết Yên đang nghĩ gì, bởi ý nghĩ là của riêng mỗi người...

-Anh đang nghĩ gì vậy ?

Câu nói của Yên làm Hùng sức tỉnh, anh quay sang thấy Yên đang nhìn mình. Hùng bật cười :

-Em đứng giữa biển thế này trông thật đẹp, tiếc rằng anh không biết vẽ nếu không anh sẽ vẽ tặng em một bức. Yên dường như hơi đỏ mặt, nó chợt nhớ ra mục đích đến đây của mình. Thế rồi khi lời giá vẽ ra, Yên dường như trở thành một con người khác. Ánh mắt Yên chứa đựng sự say mê đến cuồng nhiệt với nghệ thuật. Trong suy nghĩ của Hùng thì khung cảnh biển mà anh cất công mang đến cho Yên dường như có sức quyến rũ tâm hồn cô một cách kì lạ. Thế rồi cứ thế Yên vẽ, vẽ và vẽ ... Hùng cảm thấy dường như Yên không còn để ý đến những người xung quanh mình, có lẽ chỉ có biển trong mắt cô lúc này...

Hùng nằm dài trên cát ngắm Yên vẽ tranh. Hùng chẳng biết tí gì về lĩnh vực này thế mà không hiểu sao vẫn cứ thấy thích. Một cảm giác thật kì lạ xuất hiện trong Hùng, dường như niềm vui của Yên cũng chính là của anh. Hùng tự hỏi : “Phải chăng mình đang yêu ?”. Chợt Hùng nhìn thấy gương mặt đầy vui sướng và hài lòng của Yên khi hoàn thành bức vẽ, anh bước lại gần. Bức vẽ làm Hùng vô cùng ngạc nhiên, Yên không hề vẽ cảnh biển. Hóa ra những gì anh tưởng tượng nãy giờ : sóng biển, cát trắng, ... không hề gây được sự chú ý với Yên. Trong bức vẽ là cảnh một bé gái đang xây lâu đài cát. Hùng hỏi Yên :

-Em không vẽ cảnh biển à ?

Yên nhìn Hùng rồi lắc đầu cười rất hồn nhiên :

-Em chỉ vẽ những gì em thích.

Hùng nhìn đứa bé trong tranh rồi trầm ngâm, đoạn liếc nhìn Yên nói :

-Anh có cảm giác cô bé trong tranh đang cố gắng thể hiện ước mơ của mình qua cái lâu đài bằng cát, đó có phải là hình ảnh của em lúc nhỏ không ?

Yên nhìn Hùng với vẻ rất ngạc nhiên :

-Anh hình như rất hiểu em ?

Hùng nghĩ lại những suy đoán sai bét của mình lúc nãy thì hơi đỏ mặt , lấp bắp nói :

-Cũng không chắc đâu ...

Đoạn hai người ngồi trên bờ cát ngắm cảnh biển, dường như Hùng chợt nhận ra một điều lạ ở Yên mà bấy lâu anh luôn có cảm giác ngờ ngợ nhưng không biết đó là gì :

-Yên nè, giọng của em nghe rất lạ, anh không tài nào nhận ra em là người miền nào ?

Yên toét miệng cười :

-Cuối cùng anh cũng nhận ra, dở thật ! Em là người Hoa. Tuy em ở Việt Nam mới gần 1 năm, nhưng đã được học tiếng Việt từ nhỏ... vậy mà em vẫn không tài nào nói giống các chị được, nghe chắc buồn cười lắm hả anh ?

Hùng thật sự thích thú trước bí mật này, anh ngắm Yên kĩ hơn, đoạn nói :

-Không , em nói tiếng Việt giỏi lắm ... Ai dạy cho em vậy ?

Lâm Yên cười nói :

-Bố em đấy. Ông đã từng học và sinh sống ở Việt Nam trong 7 năm.

Hùng lại nói :

-Tên em nghe cũng là lạ.

Yên gật gù trước phát hiện của Hùng :

-Tên đầy đủ của em là Lý Lâm Yên, nó mang ý nghĩa là: “sự yên tĩnh tựa như trong một khu rừng”.

Hùng đưa mắt nhìn ra biển, giọng nói nghe rất buồn :

-Thú vị thật, có lần anh nghe mẹ anh nói bố anh cũng là người Hoa ...

Đến lượt Yên ngạc nhiên về bí mật của Hùng, cô nàng vung chân nghịch nước khi cơn sóng chợt ập đến :

-Anh Hùng giỏi thật, cái gì cũng biết, các chị cứ khen anh suốt. Nào là anh Hùng nấu ăn giỏi này, biết chơi ghita này, lại có võ nữa, à! Cả vá xe nữa chứ ! Chắc bố dạy cho anh hả ?

Hùng vẫn không nhìn Yên, ánh mắt anh nhìn xa xăm ra biển, giọng nói trầm hẳn xuống, miệng vẫn cố mỉm cười :

-Thú thật anh cũng chưa gặp bố, chỉ nhìn thấy qua ảnh ... bố bỏ mẹ anh khi anh còn đang trong bụng mẹ, chỉ nghe mẹ nói anh rất giống bố.

Nụ cười trên môi Yên vụt tắt, nó cảm thấy có lỗi khi khơi gợi lại nỗi đau trong Hùng :

-Em ... cho em xin lỗi nhé, lẽ ra ... em ...

Hùng quay sang nhìn Yên, anh bật cười trước gương mặt lo lắng đến là tội của cô nàng :

-Khờ quá ! Em làm gì có lỗi. Nhưng không hiểu sao... nói ra những bí mật này anh lại cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Đột nhiên Hùng nhìn thẳng vào mắt Yên, giọng nói đầy vẻ trân trọng :

-Em là người đầu tiên biết chuyện của anh đấy. Anh hi vọng em sẽ giữ kín bí mật này...

Yên ghẽ gặt đầu. Hai người ngồi bên nhau trong im lặng, sóng biển vẫn vỗ vào bờ đều đặn và êm ả ...Hùng chợt đứng dậy kéo tay Yên nói :

-Mình xuống tắm biển đi, ra tới đây mà không tắm thì thật phí !

Yên cũng rất thích nhưng hơi ngập ngừng :

-Em... em không mang theo quần áo bơi.

Nhưng lúc này thì còn để ý gì đến điều đó nữa, Hùng bế Yên chạy thẳng ra biển. Ừm một tiếng, cả hai đều ướt sũng. Yên cười ríu rít bỏ chạy, Hùng đuổi theo sau. Gương mặt Yên khi cười đẹp tựa như thiên thần làm cho Hùng cảm thấy bối rối, tim anh bất chợt thổn thức...

Buổi chiều Hùng chở Yên về, vừa đến cổng đã nghe thấy tiếng cãi nhau.

-Tại sao mấy tháng nay em cứ cố tình tránh mặt anh, anh gọi điện em cũng không thèm trả lời, vậy là sao chứ ?

-Em thật sự rất bận, ... mà em cũng chẳng còn hứng thú đi với anh nữa !

Hùng và Yên ngó vào thì thấy Ly đang đứng với một anh chàng ở trước cửa phòng. Hùng nhận ra đó là Khoa, anh chàng đã bỏ Ly lại giữa đám say rượu cách đây hai tháng. Cuộc nói chuyện vẫn đang diễn ra gay gắt, Hùng nghe tiếng Khoa :

-Em vẫn giận anh chuyện hôm đó à ? Anh thực sự xin lỗi, lúc đó ... anh nhận điện thoại ở nhà có việc gấp nên phải bỏ đi, sau đó anh có quay lại nhưng không thấy em ...

-Thôi đủ rồi ! Anh về đi, tôi chán ngấy cái cách anh bào chữa mỗi lần mắc lỗi rồi .

Nói rồi Ly đóng sập cửa lại, Khoa đứng nán lại cố gọi thêm vài tiếng nhưng không được đành buồn bực bỏ ra về. Ra đến cổng Khoa gặp Hùng, hẩn hển nhìn Hùng không chớp mắt, ánh mắt như có lửa, đoạn hăm hăm bỏ đi . Hùng tỏ ra bình thản, dường như không thèm để ý đến thái độ của Khoa, anh và Yên dắt xe vào trong sân. Chợt cánh cửa mở ra, Ly nhìn thấy Hùng và Yên đi cùng nhau, ánh mắt Ly từ ngạc nhiên chuyển sang thất vọng rồi giận dữ, cô nàng cầm đầu chạy vào nhà không nói lời nào. Yên nhìn theo Ly với ánh mắt đầy lo ngại, Hùng định gọi với theo nhưng Yên ngăn lại :

-Thôi anh vào nhà đi, đừng nên nói gì lúc này với Ly, tâm trạng chị ấy đang bất ổn.

Hùng gật đầu, Yên đợi Hùng dắt xe vào nhà thì cũng về phòng mình. Yên mới bước vào đã thấy Thảo với Vân đang ngồi dưới nền nhà nhìn nó. Thảo lên tiếng trước:

-Hôm nay út đi chơi dữ ha, có gì hay kể Hai nghe coi ?

Vân thì thẳng thừng hơn, bản tính tò mò của cô nàng không hề thay đổi :

-Út đi với anh Hùng phải không? Đi đâu dzậy ? Giờ này mới về chắc là đi chơi xa ?

Yên hơi ngập ngừng :

-À ... lúc đầu anh bảo chở em đi vẽ tranh, em cứ tưởng gần, ai dè ... anh chở ra tận Vũng Tàu luôn.

Ly đang ở bên trong nghe thấy thì chạy ra ôm ghì lấy Thảo nói về trách móc :

-Đó Hai thấy chưa, hai người chơi đánh lể, thiệt không đẹp chút nào!

Yên nhanh chóng đánh trống lảng :

-Em có mua tặng mỗi người một con ốc thiệt là to, tha hồ nghe tiếng sóng biển nhé !

Thảo tỏ ra khá thích thú trước món quà đặc biệt này, Ly thì vẫn tảng lờ còn Vân thì lại chặc lưỡi :

-Mày mua làm gì phí tiền, nghe tí là chán.

Yên biết Vân không ưa mấy món “romantic” nên vội giơ ra một cái bọc nilon nói :

-Còn đây là quà của anh Hùng.

Cả ba đứa kia đồng thanh kêu lên :

-Ghe ! Tuyệt quá! Sao không nói sớm, cái con ốc này!

Vậy là Yên đã làm cả bọn quên mất chuyện “phạt” cô nàng vì tội đi chơi riêng không rủ ai. Yên nhìn sang thấy Ly đang cười nhưng nó vẫn lo ngại, nó sợ Ly chỉ giả vờ che giấu tình cảm trước mặt mọi người còn trong lòng thì lại đang ưu tư, suy nghĩ . Buổi tối nằm cạnh nhau, Yên thấy Ly cứ loay hoay khó ngủ, nó lo lắng hỏi :

-Cốc sao vậy? Không ngủ được à?

Ly nghe thấy Yên hỏi thì mừng rỡ, vội nằm sấp lại, cầm tỳ lên hai tay đang để trên gối :

-Hôm nay út đi chơi chắc vui lắm nhỉ ?

Yên hơi lúng túng:

-Anh Hùng chỉ chở em ra biển vẽ tranh thôi, đến nơi ảnh ngồi đó để mặc em vẽ, có nói được chuyện gì đâu.

Ly nheo mắt nhìn Yên, đoạn bắt bẻ :

-Xạo quá! Đi từ sáng đến chiều mà không nói gì à ? Chị hỏi thật, anh Hùng có nói thích em không?

Yên lắc đầu, đôi mắt cố gắng tỏ ra chân thật :

-Không, anh Hùng chẳng nói gì đến chuyện đó cả.

Lần này thì Ly cảm giác là Yên nói thật, cô nàng cười tủm tỉm đoạn kéo chăn trùm kín đầu. Yên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sáng hôm sau, Vân đang lau nhà thì nhìn thấy Bá chạy một chiếc Vespa vào sân, tay mang rất nhiều đồ, cả một ba lô to đựng sau lưng, cô nàng chạy ra hỏi, giọng nghe như trêu chọc :

-Lần này thì không phải là xe của nhóm cascadeur nữa chứ ?

Bá cười nói :

-Tất nhiên là không rồi, xe của anh hẳn hơi đầy. Tuy hơi cà mềnh nhưng chạy

tốt lắm !

-Anh Báu đến chơi mà sao mang nhiều quà thế ?

Vân bỗng chuyển đề tài. Báu cười cười gãi đầu :

-Không phải đâu, anh nghe Hùng nói giá nhà ở đây hơi cao nên dọn đến ở chung cho nó đỡ tốn kém.

Vân cười vì bị quê, đoạn giúp Báu xách đồ vào trong nhà. Nhìn thấy Báu, Hùng cũng chạy ra đỡ một tay. Báu trêu Hùng :

-Khu này toàn người đẹp! Để mày ở đây một mình thật là quá sướng cho mày, nghĩ vậy nên tao phải đến ở chung, đừng hối hận nhé!

Hùng gãi đầu miệng làu bàu:

-Mày nghĩ tao sướng hả ? Thích em nào xin mời nhào vô xem có dễ xơi không?! Khi không lại thích đút đầu vô hang cọp.

Vân nghe thấy vậy nhéo Hùng đau điếng :

-Anh dám bảo bọn em là cọp cái hả ?

Hùng đau quá phải đầu hàng, Vân quay sang Báu :

-Anh Báu đừng nghe anh Hùng nói bậy nhé !

Báu gật đầu lia lịa, trán đổ mồ hôi hột trông đến là buồn cười. Đến chiều bốn đứa có mặt đầy đủ, biết chuyện Báu chuyển về ở nên cả bọn bắt đi khao một chiều kem. Lúc chuẩn bị đi Ly nhanh nhẹn nhảy phóc ra đằng sau xe của Hùng, Báu chở Vân, Thảo chở Yên. Vừa ra khỏi cổng được một đoạn Hùng bắt gặp Khoa ngồi uống bia ở một quán bên đường, vẻ mặt rất tức tối dường như đang toan tính điều gì. Hùng cảm giác Khoa nhìn thấy mình, anh quay ra sau nhìn Ly với ánh mắt lo ngại cho cô. Đột nhiên Hùng nói với Ly :

-Ly này, từ nay em đi hát nhất định phải có anh chở, đừng bao giờ đi một mình, nhớ chưa ?

Ly nghe Hùng nói vậy thì tim đập mạnh vì xúc động, cô nàng vừa cười vừa nói :

-Làm như ... người ta là của riêng anh không bằng !

Hùng chắc lưỡi, lúng túng vì sự hiểu lầm của Ly, mặt anh chợt nghiêm lại :

-Không phải lúc đùa đâu Ly à , đó là vì sự an toàn của em.

Ly cụt hứng, không cười nữa. Cô nàng nghĩ : “Vậy thì có khác gì nhau. Rõ ràng quan tâm đến người ta mà còn làm bộ !”. Buổi đi ăn hôm đó diễn ra tốt đẹp nhưng Hùng vẫn có một cảm giác lo lắng rất khó tả, anh không thể quên ánh mắt đầy toan tính của Khoa lúc ấy.

Chương 5:

Thoát Khỏi Vòng Vây

Mấy ngày sau đó Hùng đều chở Ly đi hát, mọi việc vẫn diễn ra rất bình thường, đôi lúc Hùng tự hỏi phải chăng anh quá đa nghi ?

Sáng thứ năm, Hùng đang ngồi lau chùi xe thì Thảo đến gần. Cô mặc bộ đồng phục của công ty, bao gồm áo và váy ngắn may cùng màu theo kiểu comlê. Hùng thấy Thảo có vẻ ngần ngại liền nói :

-Thảo sắp đi làm à? Có chuyện gì thì cứ nói đi, đừng ngại.

Thảo vén tóc, ánh mắt nhìn Hùng đẹp hút hồn :

-Thảo có chuyện muốn nhờ Hùng giúp ...

Hùng cười :

-Thảo cứ nói đi, giúp được là Hùng giúp liền.

Thảo gật đầu, bắt đầu nói :

-Chuyện là như vậy, ... có một ông trong công ty cứ đi theo quấy rầy Thảo. Thảo nói dối là mình đã có người yêu nhưng lão không tin, cho nên ...

Hùng nghe đến đây thì bật cười :

-Hùng hiểu rồi, ý Thảo là muốn nhờ Hùng đóng giả làm người yêu để cho lão ta tin mà không làm phiền Thảo nữa chứ gì ?

Thảo gật đầu công nhận với vẻ mặt rất hớn hờ. Hùng nghĩ một lát rồi gãi đầu nói :

-Việc này rất nhạy cảm, dễ gây hiểu lầm. Nhưng thôi ! Thảo đã nhờ thì Hùng sẽ giúp, nhưng nói trước là có kết quả hay không thì không đảm bảo đâu nhé !

Thảo cười rất tươi, đoạn lại nói :

-Yên tâm đi, Thảo chỉ nhờ Hùng một lần thôi ! Lão ta nổi tiếng mê gái mà lại hời hợt , thấy Thảo có bồ là sẽ lập tức đổi mục tiêu ngay.

Hùng nghe thấy vậy thì yên tâm hơn, đoạn đứng dậy dắt xe ra. Thảo thấy vậy thì nói :

-Hùng lấy xe của Thảo cũng được.

Hùng nở má, cười nói :

-Lên xe đi, không phải lúc nào cũng có dịp đâu. Mai mốt Hùng trả xe rồi có muốn mời Thảo đi cũng không được đâu.

Thảo nghe thấy vậy thì vui vẻ đồng ý, đoạn nghiêng người ngồi một bên xe, chân gác lên đùi, hai ngón tay xỏ nhẹ qua hai con đĩa quần của Hùng. Chiếc xe phóng vút ra khỏi cổng, chẳng mấy chốc đã mất hút. Khoảng 15 phút sau, xe đã dừng ở trước công ty của Thảo. Cô nàng xuống xe, đảo mắt nhìn xung quanh rồi nói với Hùng :

-Xui quá ! Lão chưa đến. Nhưng không sao, thế nào lúc về lão cũng tò tò đi theo. Hùng nhớ đến đón Thảo lúc 5 giờ chiều nhé.

Trời vào hè nên rất nóng, buổi sáng mà nắng chang chang, Hùng về đến nhà thì mồ hôi đầm đìa. Trong phòng Báu vẫn đang nằm ngủ há hốc mồm, tiếng ngáy nghe to như sấm, Hùng ngán ngấm bỏ ra ngoài.

Lâm Yên đang gội đầu bên cạnh bể nước, chợt thấy hai bàn tay từ đâu che mắt mình. Mới đầu nó hơi hoảng nhưng lúc sau bình tĩnh lại thì chậm rãi nói :

-Các chị đi hết rồi. Anh Báu thì chưa thân với em đến mức này, bỏ ra đi anh Hùng.

Hùng bỏ tay ra, đoạn lấy gáo múc nước :

-Để anh giúp em.

Hùng đổ nước từ từ xuống, mùi dầu gội thơm thoang thoang qua mũi. Anh

hỏi :

-Hôm trước đi về trễ có bị các chị mắng không ?

Yên lắc đầu, đoạn lấy khăn lau khô tóc, nó trầm tư một lúc rồi hỏi :

-Anh Hùng nè, tại sao anh lại nói cho em nghe bí mật của anh. Anh không sợ em sẽ nói cho cả khu này biết à ?

Yên vừa nói vừa cười tinh nghịch. Hùng gãi đầu đoạn ngồi xuống bên cạnh, anh ngắm Yên một lúc lâu rồi từ từ nói :

-Em còn nhớ lần đầu tiên mình gặp nhau không?

Yên gật đầu cười rất thoải mái :

-Nhớ chứ ! Hôm đó anh ngủ gật trên xe, gục cả đầu vào vai em làm mọi người trên xe nhìn quá trời. Sau đó anh nhường chỗ cho một bà lão, em cũng ra đứng với anh. Anh còn hỏi : “Tại sao bạn lại bỏ chỗ ngồi ?”, lúc đó sao trông anh khờ thế không biết ! À phải rồi, sau đó anh còn giúp một cô trên xe buýt lấy lại cái ví bị mất .

Hùng gật đầu, môi mỉm cười :

-Em nhớ rõ thật . Những chuyện như vậy anh nghĩ không phải ngày nào cũng gặp, vậy mà ... em không hề kể cho các chị nghe, chỉ riêng điều đó thôi cũng đủ để anh tin mà kể cho em nghe chuyện của anh.

Yên nhìn Hùng rồi nói :

-Em cũng có một bí mật muốn nói với anh.

Hùng tỏ ra rất tò mò. Đoạn Yên ghé vào tai Hùng nói :

-Hôm trên xe buýt anh ngủ chảy nước dãi ra áo em làm hôm đó ... em cứ sợ dơ chẳng học được gì cả.

Nói xong Yên cười khúc khích, Hùng bị chọc quê đoạn lấy tay chọc lét nó. Trong một khoảnh khắc, hai cặp mắt gặp nhau. Môi của Hùng mấp máy

chẳng nói nên lời . Yên như bị thôi miên, từ từ nhắm mắt lại. Không gian yên lặng đến nỗi có thể nghe tiếng cái lồng chim của Vân đang rung lên nhè nhẹ trước gió.

-Ôi trời ơi ! Sao mình dzô duyên dzây nè trời !

Cả hai giật mình quay lại, Báu mặc áo may ô quần đùi đang đứng lấy tay che mắt.

-Tui mở mắt được chưa dzậy ?

Báu nói trong khi mắt vẫn đang nhìn he hé qua kẽ tay, đứng ngay giữa sân. Hùng gào lên:

-Tao phải cho mày một trận vì tội phá đám mới được !

Nói rồi tay xách dép rượt theo Báu đang chạy toé khói. Yên cũng tự cười mình vì cái giây phút khó hiểu ấy.

Đến giờ đi đón Thảo, Hùng nhìn thấy Ly ngồi ở sân thì chợt nhớ ra :

-Ly ơi, hôm nay em có phải đi hát không ?

Ly đang chơi với con vẹt, nghe thấy Hùng hỏi thì lắc đầu. Anh thở phào, vội phóng xe đi ngay. Hùng đến đón Thảo trễ 5 phút, nhìn từ xa đã thấy có một ông béo lùn, để ria mép đang tán dóc bên cạnh Thảo. Xe dừng ngay trước mặt, Thảo mừng rỡ liền nói giọng nhõng nhẽo :

-Anh đến đón em trễ 3 phút, bắt đền anh đó.

Hùng nghe thấy thì cũng hơi rợn xương sống, anh chàng cũng bắt chước nói giọng ngọt ngào:

-Thôi mà cưng, có vài phút thôi mà. Lần sau anh hứa sẽ không tái phạm, thôi lên xe đi, anh đền cho.

Thảo cố nhịn cười, vội leo lên xe nhưng không quên nhéo tai Hùng :

-Lần sau mà còn thế thì chết với em !

Xe vọt đi, lão béo vẫn còn đứng há hốc mồm vì ngạc nhiên. Đợi xe đi xa Thảo mới dám cười, đoạn trêu Hùng :

-Nào! Bây giờ thì anh đèn gì nào ?

Hùng cũng cười nhưng hơi giống mỉa :

-Thôi đi à, Hùng phải làm diễn viên bất đắc dĩ cũng vì Thảo thôi, giỡn gì mà ác quá trời !

Thảo đột nhiên vòng tay ôm eo Hùng, đoạn nói nhỏ vào tai :

-Thì cứ làm thật, ai bắt đóng với diễn đâu nào!

Hùng hơi đỏ mặt nhưng không trả lời, Thảo đành hỏi sang chuyện khác :

-Hùng này, Thảo nghe Vân nói Hùng đang học Đại học kinh tế nhưng sao không thấy Hùng đi học ?

Hùng quay lại trả lời :

-Hùng gặp chút khó khăn về kinh tế nên phải xin bảo lưu kết quả một năm để đi kiếm thêm tiền.

Đến đoạn đường vắng, Hùng chạy vượt qua xe của hai gã đàn ông đi acòng, một trong hai gã nói :

-Hình như là cái thằng hay chở con bé Minh Ly đi hát, sao nó lại đi với con khác. Mẹ nó ! Vậy mà hôm đó mình mới trêu con bé một tí nó đã chõ mồm vào. Phải cho nó một bài học!

Nói rồi gã ngồi sau móc di động ra gọi :

-Cường theo đó hả ? Mà cho đàn em chặn con Bonus đen sắp chạy qua ngã tư phía trước.

Khoảng 2 phút sau, Hùng nhận thấy có hai chiếc xe máy chạy ép hai bên, chúng ép Hùng vào lề đường. Thảo tỏ vẻ sợ hãi :

-Liệu chúng muốn gì đây ? Đoạn đường này vắng quá!

Hùng lắc đầu nói với Thảo :

-Chưa biết nữa, cứ để xem sao.

Hùng dừng xe, lên tiếng hỏi :

-Các anh muốn gì ?

Gã ngồi trên chiếc mô tô có vết thẹo lớn trên mặt lên tiếng :

-Muốn mượn chú mày ít tiền xài !

Đó chính là Cường thẹo. Đoạn hấn đưa mắt nhìn Thảo đang nép sau lưng Hùng rồi nói :

-Nếu không có tiền thì để con bồ mày lại cũng được, trông cũng ngon đấy!

Cả bọn đồng thanh cười theo tên đại ca, giọng sắc mùi lưu manh. Đúng lúc đó có thêm ba chiếc xe chờ tới, mỗi xe chở hai người, tên nào cũng có vũ khí : dao, mã tấu, gậy, dây xích, ... Hùng đưa mắt nhìn thấy chúng có đến 10 tên, vội quay đầu lại nói với Thảo :

-Gay rồi, bọn chúng đông quá! Thảo cứ ngồi yên trên xe, bọn này xem ra chỉ muốn tính sổ với tôi thôi.

Nói xong Hùng nhẹ nhàng bước xuống xe đi về phía chúng. Ánh mắt Hùng nhìn bọn chúng đầy lạnh lùng, anh nhận ra gã đàn ông đứng ở đằng xa quan sát, chính là gã đã gọi ông chủ quán bar trong vụ ẩu đả. Hùng vừa đến gần Cường thẹo thì lập tức bọn đàn em giãn ra vây quanh Hùng trong vòng tròn. Hùng cười nói với Cường thẹo :

-Xin lỗi, tao không mang theo tiền, còn cô bạn kia cũng không thể để lại cho bọn mày được, chỉ còn cách ...

Cường thẹo nheo mắt, trong thâm tâm cũng nể phong cách của Hùng, thấy mình thân cô thế cô mà vẫn không chịu nhượng bộ. Hấn móc con dao găm cạo cạo da mặt, đoạn đưa mắt nhìn bọn đàn em :

-Mày ngon lắm ! Vậy thì ... Xong vô tội bay!

Đồng loạt bốn năm tên lao vào Hùng, gã cầm gậy, gã cầm mã tấu. Hùng đưa mắt quan sát, đoạn tung chân đá rất nhanh và chính xác về phía sau. Một tên đứng đằng sau bị hất văng vũ khí , đồng thời Hùng kịp hụp đầu trước cú chém lướt qua phía trước. Trong tư thế ngồi, Hùng vung chân đá ngã liền hai tên bên trái và phải. Tên đứng trước mặt chưa kịp định thần thì Hùng đã bật người dậy như lò xo tung một quả đấm như trời giáng vào giữa mặt hắn. Hắn ngã ngửa ra sau, vút dao ôm mặt rú lên đau đớn. Tên đằng sau bị mất vũ khí bất ngờ xông tới ôm chặt lấy Hùng. Nhanh như cắt, Hùng tránh người sang một bên tạo ra khoảng trống, đoạn thúi cùi chỏ thật mạnh vào bụng hắn. Hắn bị một cú đau thấu trời chưa kịp la thì lại bị Hùng theo đà bật tay xuống thẳng hạ bộ của hắn. Hùng cảm giác vòng tay đã được nới lỏng, hắn gục xuống ngay tại chỗ. Hai tên bị đánh ngã bên trái và phải lồm ngồm bò dậy toan xông tới. Hùng chạy về phía bức tường để bọn chúng không thể tấn công sau lưng, đoạn đập mạnh vào tường rồi nường theo đà bật ra tung hai chân đá về hai phía. Hai tên bị dính đòn quá bất ngờ và mạnh nên ngã vật ra đường. Những tên còn lại thấy thế hơi run sợ, một tên chửi thề :

-Mẹ nó chứ ! Thăng này giỏi võ quá.

Nói rồi bọn chúng áp sát một cách thận trọng hơn, Hùng biết bây giờ mới là khó khăn thật sự. Thảo này giờ đứng xem mà tim cứ giật thon thót, mấy lần cô định gọi 113 nhưng thấy Cường để ý nên không dám. Một tên đâm dao về phía trước rất bất ngờ, Hùng chỉ kịp thót bụng lùi lại né tránh trong gang tấc. Tên này đâm hụt bị lộ đà chúi về phía trước, Hùng nhanh tay đâm thẳng vào ngực hắn theo đà ngược lại, máu tươi ộc ra dữ dội. Bất ngờ một tiếng xoẹt lướt qua cánh tay trái của Hùng, máu tươi chảy ra. Thì ra Hùng không để ý nên bị một tên đằng sau đâm lén. Hùng điên tiết xoay nửa vòng đá thẳng vào gáy hắn. Ba tên còn lại thấy đồng bọn bị ngã thì càng hăng máu xông vào. Chợt liên tiếp vang lên những tiếng xoẹt nghe lạnh xương sống, máu tươi bắn tung toé. Ba tên xông vào ôm mặt, ôm tay rú lên thảm thiết. Thì ra Hùng đã cầm cây mã tấu dưới đất chém phạt ngang trước mặt chúng. Hùng ôm vết thương ở tay trái, vừa thở vừa nói :

-Nói đến chuyện xài “đồ chơi” thì bọn chúng mày còn kém lắm.

Cường theo này giờ đứng quan sát bây giờ mới vào cuộc. Hắn nheo mắt nhìn

Hùng đầy tức tối :

-Mày khá lắm, đánh gục hết 9 thằng đàn em của tao. Để mày lành lặn rời khỏi chỗ này thì tao thật có lỗi với bọn nó.

Nói rồi hắn móc từ trong áo khoác ra một cặp dây xích dây cui, dài đến gần 1,5m. Hùng thấy thế thì cũng quăng mã tấu cầm lấy cây gậy dài của một tên đang nằm dưới đất. Cường theo nghĩ bụng: “Thằng này đúng là cao thủ, nó biết dây xích sở trường là đánh cận chiến nên dùng gậy dài để khống chế”. Cường theo chưa nghĩ xong thì gậy đã phóng thẳng tới trước mặt. Hắn hoảng hồn né qua một bên, đoạn nghiêng người phóng dây xích về phía tay trái bị thương của Hùng. Một tiếng “Bụp”, máu tươi lại phun ra. Tay trái Hùng bị thương xoay chuyển chậm nên lại bị dính đòn. Hùng cắn răng nhin đau, đoạn dùng tay phải bật gậy từ đằng sau phóng thẳng vào tay Cường theo. Hắn bị đánh trúng tay đau điếng làm rơi một sợi dây xích xuống đất. Hùng chỉ chờ có thể tung người đạp thẳng chân vào ngực hắn. Cường theo lão đảo, thấy thất thế vội chạy về phía Thảo. Hùng phát hiện hơi muộn nên đuổi theo không kịp. Trong nháy mắt Cường theo đã kẹp cổ Thảo trong cánh tay hắn. Hùng chưa biết phải làm gì thì hắn hét lớn :

-Bỏ vũ khí xuống thằng chó!

Hùng đành phải bỏ gậy xuống. Cường theo tiến tới lại gần Hùng cười đắc thắng :

-Lấy dây xích tự trói tay mày lại mau!

Hùng cúi xuống nhặt sợi dây xích chợt nghe tiếng rú lên của Cường theo :

-Ái ! Đồ chó cái !

Thì ra Thảo dùng mũi giày cao gót đạp mạnh vào mu bàn chân của hắn. Hùng chỉ chờ có thể tung dây xích quật thẳng vào mặt Cường theo, hắn trúng đòn nặng ngã ngửa ra đất. Hùng đứng nhìn hắn chùng chùng. Cường theo sợ quá cuống cuống ôm mặt đang chảy máu ròng ròng bỏ chạy. Đợi hắn đi xa Hùng mới thở phào nhẹ nhõm. Thảo ôm chặt lấy Hùng khóc thút thít :

-Anh Hùng ... em sợ quá.

Hùng vuốt tóc an ủi Thảo:

-Mọi chuyện qua rồi, Thảo đừng nghĩ tới nữa.

Chợt Hùng rên lên khe khẽ, thì ra Thảo chạm vào cánh tay trái bị thương của anh. Thảo lo lắng hỏi :

-Có đau lắm không anh ?

Hùng ôm cánh tay lắc đầu, người ướt đẫm mồ hôi :

-Không sao! Cũng tại tôi mà Thảo bị dính vào vụ rắc rối này.

Thảo dìu Hùng lại chỗ xe, nhìn Hùng toát mồ hôi thì rất sợ :

-Anh còn nói không sao, mồ hôi ra nhiều thế này chắc là đau lắm. Trời ơi tay áo anh đỏ thẫm rồi kìa !

Ngay sau đó Hùng được đưa vào bệnh viện băng bó. Do thể lực tốt nên vết thương của Hùng không đáng ngại, bác sĩ đồng ý cho về.

... ..

Cùng lúc ấy Khoa mò đến chỗ trọ . Ly trông thấy hân thì liền lên tiếng :

-Anh còn đến đây làm gì ? Tôi đã bảo là không muốn gặp anh nữa cơ mà.

Khoa nhìn thẳng vào mắt Ly, giọng nói trầm hân xuống:

-Anh muốn gặp em lần cuối, ... anh muốn biết tại sao em bỏ anh.

Ly thờ dãi, ghe gật đầu. Khoa chở Ly ra quán nước bên đường. Đợi Ly ngồi xuống ghế, Khoa đi vào trong quầy gọi nước, một lúc sau tự bưng ra một cốc bia và một ly nước cam. Ly trông thấy thì hơi ngạc nhiên :

-Sao không để phục vụ làm? Anh không cần phải làm vậy đâu.

Khoa đặt ly nước xuống bàn mời Ly rồi nói :

-Em hãy cho anh được phục vụ em lần cuối.

Đợi Ly uống nước rồi Khoa bắt đầu nói :

-Có phải vì cái anh chàng tóc dài lãng tử đi xe Bonus mà em bỏ anh không?

Ly hơi ngạc nhiên khi Khoa nhắc đến Hùng :

-Anh nói anh Hùng à? ... Cứ cho là vậy đi.

Khoa ôm mặt thất vọng, đoạn từ từ ngẩng đầu lên nói :

-Em khờ lắm! Thắng đó không thể là một người yêu chung thủy được, em sẽ không thể có hạnh phúc. Hơn nữa nó chỉ là một thằng cascadeur, một thằng dám bán mạng, một gã lưu manh và vô học không hơn không kém.

Ly giận dữ thực sự, cô đặt mạnh ly nước xuống bàn :

-Anh im đi ! Anh không có quyền xúc phạm người khác !

Khoa xua tay nói :

-Thôi được! Anh chỉ nói những nhận định của mình, nếu em không thích thì thôi.

Ly giận quay mặt không thèm nhìn Khoa. Đột nhiên Ly cảm thấy đầu óc quay cuồng, cơn buồn ngủ tự nhiên kéo đến bất chợt, thế rồi cô gục xuống bàn. Trong đầu Ly lúc đó vẫn nghe tiếng Khoa nói một cách mơ hồ :

-Em làm sao vậy? Ly ?

Sau đó Ly không còn biết gì nữa. Lúc này Hùng cũng chở Thảo về đến nhà. Vừa vào nhà Vân đã chạy ra nói :

-Lúc này thằng cha Khoa đến rủ Ly đi, em ngăn nó mà không được.

Thảo nhìn Hùng thấy sắc mặt thay đổi vội nói :

-Thảo sợ có chuyện không hay với nó ...

Hùng suy nghĩ rồi hỏi Vân :

-Thế nhà thằng Khoa ở đâu ?

Vân gãi đầu :

-Em cũng không biết, nhưng nghe Ly nói hẳn chưa có nhà riêng, hiện đang sống chung với bố mẹ...

Hùng nghe thấy vậy thì không nói thêm gì nữa, phóng xe đi ngay. Thảo gọi với theo:

-Anh Hùng cẩn thận đấy ! Anh đang bị thương !

Vân ngạc nhiên hỏi Thảo, thế là cô nàng ngồi xuống kể lại câu chuyện ớn lạnh vừa rồi. Lúc này Hùng đang vừa chạy vừa ngó xung quanh, anh nghĩ : “Chắc chắn nó sẽ đưa Ly vào khách sạn chứ không đại gì về nhà. Nó cũng không thể đi xa vì phải chờ Ly. Khách sạn gần đây nhất là ... Hoa Hồng”. Hùng lập tức quay xe 180 độ, phóng thẳng về hướng khách sạn Hoa Hồng.

Chương 6:

Lời Đề Nghị Hấp Dẫn

Hùng dựa theo suy đoán vội đến khách sạn Hoa Hồng để tìm Ly. Vừa đến nơi anh nhảy vội xuống xe, chạy thẳng vào quầy tiếp tân. Hùng cố giữ bình tĩnh hỏi nhã nhặn :

-Xin lỗi, tôi có cô em gái bị say rượu... được thằng bạn đưa vào đây. Nó gọi tôi tới đón, tôi vội quá nên... quên hỏi phòng nào? Xin cô chỉ giúp.

Cô tiếp tân nhớ lại thì thấy đúng là vừa có một anh đưa một cô gái lên phòng liền nói :

-Dạ, đúng rồi, họ cũng vừa lên thôi. Phòng 207 anh ạ.

Hùng cảm ơn rồi chạy thẳng lên cầu thang. Suy đoán của Hùng hoàn toàn đúng, quả nhiên Khoa đã đưa Ly lên phòng 207. Hẩn loạn choạng đặt Ly nằm trên giường. Đoạn Khoa ngấm Ly nằm ngủ mê mệt trên giường một cách khoái trá. Chợt Ly nấc lên một tiếng, cúc áo bung ra để lộ khoảng ngực trắng ngần. Khoa nhìn thấy thì càng không kìm được, xà xuống hôn vào cổ Ly. Khoa nói vào tai Ly :

-Cuối cùng em cũng phải thuộc về anh thôi Ly ời.

Bất ngờ cửa bật tung ra, thì ra Hùng đã lên đến nơi. Khoa chưa kịp nói lời nào thì đã bị Hùng túm lấy cổ áo:

-Thằng chó !

Khoa nhận trọn cú đấm vào mặt, máu mồm máu mũi ộc ra nằm vật xuống nền nhà. Hùng cúi xuống bế thốc Ly trên tay đi ra khỏi phòng. Cô tiếp tân nhìn thấy Hùng đi xuống trên tay bế Ly thì đoán là Hùng đã tìm đúng người nên cũng yên tâm. Trước khi bỏ đi, Hùng cũng không quên cảm ơn cô tiếp tân.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, nghe Thảo kể lại Ly vô cùng xấu hổ. Cô nàng đi sang

phòng Hùng thì thấy anh đang dắt xe ra. Ly hỏi :

-Anh Hùng sắp đi hả ?

Hùng khẽ gật đầu :

-Ờ, anh phải lên trường làm thủ tục đi học lại.

Ly bất giác nhớ đến những câu nói xúc phạm Hùng của Khoa hôm qua, cô nói ấp úng :

-Anh Hùng ... cảm ơn anh chuyện tối qua. Lỗi tại em không nghe lời anh.

Hùng xua tay :

-Thôi ! Anh quên hết rồi. Đừng có khóc! Anh sợ nhất là con gái khóc.

Ly vội lau nước mắt, nở một nụ cười chào Hùng. Anh cũng cười rồi phóng xe đi. Chợt từ bên phòng, Báu chạy ra gọi với theo :

-Nhớ về sớm cho tao còn lấy xe đi ! Cái xe của tao lại giờ chứng rồi.

Chợt Báu quay sang thấy Ly đang đứng, hai mắt đỏ hoe thì lên tiếng :

-Ôi trời ơi! Ai làm người đẹp khóc vậy ?

Ly lườm Báu một cái :

-Anh Báu chưa đóng “cửa sổ” kia.

Báu hoảng hồn nhìn xuống dưới, vội chạy tọt vào trong nhà. Ly nhìn thấy thế cũng bật cười, thôi không khóc nữa.

Tối hôm đó Báu đi vắng, bên chỗ Thảo cũng chẳng có ai, Hùng đang ngồi một mình xem lại thủ tục để đi học lại. Chợt có tiếng xe dừng trước cửa, một người đàn ông mặc bộ vét trắng đi vào nhà. Hùng ngược lên nhìn thấy bộ râu quai nón quen thuộc thì kêu lên :

-Anh Minh, sao anh biết chỗ em ở ?

Minh - chủ quán bar- tháo kính mát, cười nói :

-Không hoan nghênh à? Có chuyện muốn chờ chú đây.

Hùng mời Minh ngồi, đoạn mở tủ lạnh lấy nước uống. Minh nhìn trên bàn thấy giấy tờ nhập học thì chắc lưỡi :

-Định đi học lại à, có chí quá nhỉ .

Đợi Hùng quay lại, Minh đặt một cốc tiền lên bàn rồi nói :

-Anh có một chút giúp chú lúc khó khăn.

Hùng ước chừng khoảng 5 triệu, đoạn bình tĩnh nói :

-Cám ơn anh, em tự lo được.

Minh gác chân rung đùi rất thoải mái :

-Hình như chú đang e ngại? Hùng à, đúng là có việc tôi muốn nhờ cậu.

Hùng chấp hai tay trống cảm :

-Chỗ anh em, Hùng này giúp không tính công. Nhưng số tiền này làm em hình dung ra việc mình sắp làm có gì không minh bạch.

Minh cười phá lên làm không khí bớt căng thẳng :

-Chẳng có gì là không minh bạch cả. Chuyện là thế này : Anh muốn nhờ chú đi giao cho anh một món hàng quan trọng. Anh sợ bọn bên kia lật lọng gây khó dễ, nên ...

Hùng nhìn thẳng vào mắt Minh :

-Đó là hàng gì vậy, anh Minh ?

Minh vội xua tay :

-Yên tâm đi, không phải là thứ chết người đó đâu. Nhưng đúng là hàng

cấm... đó là ... thuốc súng.

Hùng ôm mặt vẻ chán nản, trong đầu anh đang rất phân vân. Đây đúng là công việc phạm pháp, nhưng... Minh đã giúp đỡ anh rất nhiều trong lúc khó khăn nhất. Thấy Hùng còn đang lưỡng lự, Minh vỗ vai Hùng :

-Sẽ có đàn em của anh giúp chú. Xong vụ này chú sẽ có hàng trăm triệu. Rồi chú sẽ có tiền mà giúp mẹ sửa lại nhà, thậm chí mua hẳn nhà trên này cho hai mẹ con cùng ở.

Hùng nhìn Minh rồi nói :

-Em sẽ giúp anh, nhưng đây sẽ là lần cuối cùng ... xem như anh và em không nợ gì nhau nữa.

Minh vỗ tay, gật gù đồng ý :

-Hứa danh dự ! Anh rất thích cái tính dứt khoát của chú.

Đúng lúc đó có người bước vào, thì ra là Lâm Yên :

-Anh Hùng ơi, chị Thảo có gửi chìa khóa bên này không ? ... O, xin lỗi em không biết anh đang có khách.

Minh nhìn Yên rất kỹ rồi quay sang hỏi nhỏ Hùng :

-Bạn gái chú đấy à? ... Xứng đôi đấy.

Hùng im lặng. Đoạn Minh đứng dậy bỏ ra về, trước khi đi còn ngoái lại :

-Anh sẽ liên lạc với chú sau, chào nhé!

Đoạn Minh chào Yên rồi bỏ đi. Hùng đứng dậy nắm tay Yên đưa vào nhà. Yên hơi lo lắng khi thấy Hùng nhìn mình chăm chăm. Bất ngờ Hùng lên tiếng hỏi :

-Nãy giờ em có nghe thấy gì không ? Nói thật cho anh biết đi ?

Yên nhún vai :

-Không, em mới về mà. Với lại em không quen nghe lén, anh biết tính em mà.

Hùng thở phào nhẹ nhõm. Yên cũng hơi lo lắng trước thái độ kì quặc của Hùng :

-Anh không sao chứ ? Có chuyện gì phải không ?

Hùng gượng cười :

-À, không có gì đâu. Em đừng lo.

Yên vẫn thấy lo nhưng biết có hỏi Hùng cũng không muốn nói nên đành nói chuyện khác :

-Anh chưa trả lời em. Chị Thảo có gửi chìa khóa ở đây không ?

Hùng lắc đầu, đoạn hai người ngồi xuống tấm nệm dưới nền nhà. Sau một khoảng im lặng, Hùng chợt hỏi Yên :

-Yên à, nếu có một người mà em chịu ơn đến nhờ em... giúp một việc mà ... em không muốn làm thì em có giúp không?

Yên suy nghĩ rồi quay sang hỏi Hùng :

-Nếu đó không phải là việc xấu và nằm trong khả năng của em thì em sẵn sàng giúp. Giúp người ta thì không nên đặt nặng chuyện muốn hay không muốn.

Hùng nằm vật ra nệm, mắt nhìn lên trần nhà thờ dài nói :

-Cám ơn em.

Đoạn Hùng lấy trong túi ra một sợi dây chuyền bằng bạc, trên mặt dây có chữ “Lucky” màu đỏ rất đẹp. Anh ngồi dậy đưa sợi dây chuyền cho Yên rồi nói :

-Sinh nhật em qua lâu rồi nhưng anh vẫn muốn tặng em một món quà. Anh từng nói không thích nhận chiếc vòng bạc nếu người tặng là em, vì vậy anh cũng không muốn tặng em chiếc vòng bạc, thôi thì anh tặng em sợi dây

chuyện này... Mong nó sẽ luôn đem lại may mắn cho em.

Yên hơi ngỡ ngàng nhưng cũng rất cảm động :

-Anh ... anh không cần phải làm như vậy đâu.

Hùng cười :

-Nếu em áy náy thì tặng lại anh một món quà đi.

Yên đang nhìn chữ trên mặt dây chuyền nghe thấy thế thì ngẩng mặt lên hỏi Hùng :

-VẬY... anh muốn em tặng gì ?

Hùng đưa một ngón tay lên :

-Một tấm hình của em. Anh muốn đi đâu cũng nhìn thấy em.

Yên nhìn Hùng với vẻ ngạc nhiên :

-Đơn giản vậy thôi à ?

Hùng gật đầu, chợt nắm chặt lấy tay Yên :

-Không hiểu sao mỗi lần ở bên em, anh như quên hết mọi ưu phiền, lo lắng. Em mới thật sự là món quà quý nhất mà ông trời đã tặng cho anh.

Yên đỏ mặt bỏ ra ngoài, con vệt của Vân ở ngoài sân lại kêu lớn :

-Em đẹp lắm ! Em đẹp lắm !

Hùng chạy ra nghe thấy thì bật cười. Yên mắng con vệt :

-Đồ lẻo mép!

Cả hai ngồi trên bậc thềm ngoài sân, buổi tối hôm đó bầu trời thật sáng. Hùng ngược mặt nhìn trời:

-Em nhìn kìa, sao đẹp quá! Để anh chỉ cho em ngôi sao hộ mệnh của anh.

Yên khẽ mỉm cười gật đầu, nó dựa đầu vào vai Hùng, một cảm giác ấm áp xuất hiện giữa tiết trời lạnh lạnh buổi đêm. Những sợi tóc mềm mại của Yên bay vào mặt Hùng thật nhẹ nhàng và lãng mạn, anh cảm nhận được mùi hương thoang thoảng thật dễ chịu trong gió. Hai người bên nhau mà chẳng cần nói lời nào...

Chiều hôm sau Hùng nhận được điện thoại của Minh hẹn anh ra quán nước nói chuyện. Hùng đến nơi thì đã thấy Minh ngồi ở đó, gác chân ung dung hút thuốc, đứng bên cạnh là Hoàng lý-đàn em thân cận của Minh-đang cầm một chiếc valy. Vừa thấy Hùng, Minh mừng rỡ mời ngồi, hân nói: “Chú đúng hẹn lắm! Anh đã sắp xếp đầu vào đây, chú cứ việc đến điểm hẹn giao hàng”. Hùng vẫn im lặng, đoạn Minh đặt lên bàn một khẩu súng lục rất kín đáo. Hùng nhìn thấy thì lắc đầu:

-Tôi không xài thứ này!

Minh xua tay:

-Ấy! Để đề phòng thôi, chứ anh biết khả năng của chú mà. Khi nào xong thì trả lại cho anh, có gì đâu!

Hùng im lặng cầm lấy khẩu súng dặt vào hông, anh nói lạnh băng:

-Cụ thể anh muốn tôi làm gì ?

Minh nhìn vào mắt Hùng, giơ ngón tay chỉ về phía Hùng :

-Anh cần chú bảo đảm chúng ta sẽ nhận đủ tiền sau khi đã giao hàng.

Hùng im lặng vài giây rồi nói:

-Đi luôn chứ ?!

Minh cười gật đầu, đoạn chỉ tay về phía Hoàng lý nói:

-Nó sẽ đưa chú đi, còn mấy đứa nữa đang chờ ở ngoài.

Hùng đi cùng Hoàng ra khỏi quán, ở bên ngoài có một chiếc ô tô màu trắng đang đậu. Bên trong có hai gã đeo kính đen ngồi đợi, Hùng và Hoàng bước vào trong xe. Hùng hỏi vẫn với giọng lạnh lùng lúc nãy:

-Bây giờ đi đâu?

Hoàng lý chỉ về phía trước:

-Anh thấy hai thằng đi xe mô tô trước mặt chứ ? Chúng là người của bên kia, ta sẽ đi theo bọn nó.

Còi xe ô tô vừa cất lên thì lập tức hai tên đi mô tô rẽ ga phóng đi rất nhanh, gã đeo kính đen ngồi trước cũng lái xe bám theo. Ô tô đuổi theo chiếc mô tô sát nút, qua rất nhiều khúc quanh và đoạn đường ngoằn ngoèo, Hùng nhận ra bọn chúng đang đi ra ngoại thành. Độ gần một tiếng thì đến nơi, điểm hẹn là một khu công trường đang xây dựng dở dang. Hùng cùng bọn Hoàng lý bước xuống, anh đưa mắt nhìn về phía bọn đang chờ hàng, ảng chừng 10 tên. Hai bên tiến lại gần giáp mặt với nhau, không gian xung quanh yên tĩnh đến mức nghe rõ cả hơi thở trong tiếng bước chân. Tên đứng đầu bên kia hất hàm hỏi:

-Hàng đâu ?

Hoàng lý chậm rãi bước lên một bước, chân gác lên bậc thềm làm điểm tựa để mở valy. Chiếc valy bật ra, bên trong là những bọc nylon chứa bột trắng xếp ngay ngắn. Tên đại ca rút ra một con dao, đoạn chọc một lỗ nhỏ trên bọc nylon, đưa con dao lên đầu lưỡi nếm thử. Hùng nhìn thấy cảnh đó thì hoàn toàn sững sờ, lúc này anh mới biết mình đã bị lừa cho đi buôn ma túy. Thấy tên kia nếm thử rồi gật gù, Hoàng lý lên tiếng hỏi :

-Tiền đâu ?

Tên đại ca đưa tay ra dấu, một tên đàn em từ đằng sau bước tới nhanh nhẹn mở valy tiền ra trước mặt Hoàng. Trong khoảnh khắc hai bên giao hàng, Hùng đứng nhìn đầy tức giận không nói một lời nào. Bất chợt một âm thanh đáng sợ vang lên, điều mà hai bên lo ngại đã xảy ra, cảnh sát đã ập đến. Tên đại ca bên kia hét lên :

-Mẹ nó ! Bên bọn mày có thằng bán đứng anh em.

Hoàng lý còn đang lúng túng chưa biết phải làm gì thì đã bị tên đại ca đập một phát ngã chúi nhủi, hấn giật valy hàng rồi lên xe ô tô bỏ chạy. Tên đàn em cầm valy tiền cũng nhanh nhẹn chạy theo đại ca. Hoàng lồm ngồm bò dậy toan đuổi theo thì bị một tên ngồi trong xe nổ súng, Hoàng lý trúng đạn nằm gục xuống đất. Đàn em phía bên Hoàng hoảng loạn như ong vỡ tổ, cảnh sát đã đến rất gần. Hùng đưa mắt nhìn thấy hai tên đi mô tô lúc này cũng đang chuẩn bị rồ ga bỏ chạy. Trong một khoảnh khắc gần như chớp mắt, Hùng bay người đập gã cầm tay lái ngã sóng soài ra đất, tên ngồi sau cũng theo đà đổ ập xuống. Không để bọn chúng kịp định thần, Hùng nhảy lên xe mô tô, vặn tay ga hết cỡ, chiếc mô tô như con ngựa chồm lông lên phóng đi rất nhanh. Hoàng lý và bọn đàn em không kịp thoát thân đều bị cảnh sát tóm gọn. Hùng cố phóng đuổi theo chiếc ô tô, tiếng còi xe cảnh sát chẳng mấy chốc đã xa dần. Sau một hồi rượt đuổi Hùng đã dần thu hẹp được khoảng cách, bỗng chiếc xe ô tô cua vào một góc khuất. Chiếc mô tô của Hùng rít lên, bánh xe lết đất vì đổi hướng đột ngột. Hùng vừa chạy xe vào góc khuất thì anh nghe tiếng gió rít rất mạnh bên tai. Hùng bị gậy đập vào đầu ngã nhào ra đất, chiếc mô tô theo đà chạy thêm vài mét rồi cũng đổ ập xuống...

Chương 7:

Một Ngày Tội Tệ

... Hùng thấy mình đứng trên bãi biển, anh nhìn thấy Yên đang đứng giữa biển vẽ tranh với vẻ say sưa. Hùng mừng rỡ chạy ào ra biển, nhưng dường như đôi chân anh không thể di chuyển. Sóng biển cứ ập tới liên hồi, chẳng mấy chốc anh bị sóng đẩy càng lúc càng xa chỗ Yên đứng. Nước biển dâng lên cao tới cổ, Hùng không còn nhìn thấy Yên nữa, anh kinh hoàng hét lên:

-KHÔNG !!!

Hùng mở mắt ra, xung quanh tối om. Con đường trong hẻm vắng tanh không một bóng người. Đầu Hùng đau như búa bổ, người toát mồ hôi vì giấc mơ quái ác vừa rồi, thì ra anh bị bắt tỉnh ở đây khi đuổi theo bọn tội phạm. Hùng ngó quanh thấy chiếc mô tô cũng mất tiêu, anh uể oải đứng dậy lần mò lối ra khỏi con hẻm tối. Trời về đêm gió thổi hun hút, Hùng vừa đói vừa mệt, anh gần như kiệt sức.

Trời tảng sáng, Bá đang ngủ vùi trong chăn thì nghe tiếng động ở cửa. Anh chàng uể oải đi ra mở cửa, miệng lầm bầm:

-Cái thằng Hùng “bay” này chuyên môn về vào lúc mình đang ngủ !

Bá mở cửa, anh kinh hãi khi thấy Hùng ngồi dựa ở tường mặt mũi phờ phạc như vừa đi bụi về. Bá dìu Hùng vào phòng, anh hỏi:

-Mày vừa chui ở đâu ra mà trông thấy ghê quá vậy?

Hùng xua tay chẳng nói tiếng nào, lẳng lặng vào toilet. Bá nhìn theo với vẻ mặt khó hiểu, anh nhún vai rồi quay vào ngủ tiếp.

Chiều tối, Hùng ngồi ở sân rửa xe, trong đầu anh đang rất nhiều luồng suy nghĩ : “Mình thật là thiếu suy nghĩ, tại sao lại để lão Minh lừa dễ dàng như vậy! Mình đã tự hứa với lòng sẽ không bao giờ dính dáng tới tệ xã hội đen nữa vậy mà ... Mình làm mất hàng, lại không lấy được tiền, chắc hẳn lão sẽ không để yên đâu! Một mình mình thì không sao... chỉ sợ liên lụy đến các

bạn...

-Anh Hùng !

Tiếng gọi làm Hùng giật mình, anh ngược lên, thì ra là Vân. Hùng cố nở nụ cười để che giấu sự lo lắng nhưng hình như anh không thành công.

-Anh đang có chuyện gì rắc rối phải không ?

Vân nheo nheo mắt nhìn Hùng rồi hỏi. Hùng hơi lúng túng nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, trong phút chốc anh đã lấy lại phong cách lãng tử của mình:

-Đừng có đoán mò nữa cô ơi, thử hỏi ai có thể gây khó khăn với anh được chứ ?

Hùng cứ tưởng câu nói của mình sẽ xua tan được sự nghi ngờ nhưng trái lại Vân lại càng tỏ ra nghiêm trọng:

-Anh Hùng hôm này kì lắm nhen, lại còn gọi em là “cô” nữa chứ !

Hùng đang không biết phải nói gì thì thấy Ly đi ra, anh vội chuyển đề tài :

-Em vẫn còn đi hát à, Ly ?

Ly quay lại nhìn Hùng với đôi mắt rất cảm kích :

-Dạ ... vâng. Ca hát là niềm đam mê của em mà, dù khó khăn đến mấy em vẫn sẽ không bỏ cuộc.

Vân thấy Hùng không muốn bị “hỏi cung” nữa thì cũng chẳng thèm, cô quay sang chơi với con vẹt của mình. Hùng tiễn Ly ra khỏi cổng, hai bên không nói lời nào, Ly quyết định lên tiếng trước :

-Anh Hùng à ...

-Ly này ...

Đúng lúc Hùng cũng định mở lời, cả hai hơi lúng túng, Ly cười nói lí nhí :

-Anh nói trước đi ...

Hùng liếc nhìn Ly dò xét rồi hỏi :

-Dạo này hăn không làm phiền em nữa chứ ?

-Ai cơ ?

Ly hỏi lại. Hùng nhả ra từng chữ :

-Khoa, em thừa biết là anh hỏi ai mà.

Ly tỏ ra ghê tởm khi Hùng nhắc đến tên Khoa, cô phản ứng gay gắt :

-Em không muốn nhắc đến con người đó nữa ! Hăn làm em cảm thấy buồn nôn, thật kinh tởm !

Hùng không ngờ Ly lại phản ứng mạnh như vậy, anh gãi đầu :

-Anh xin lỗi, lẽ ra anh không nên nhắc đến chuyện đó. Đầu óc anh hôm nay đúng là chẳng ra sao cả.

Ly nhìn gương mặt gầy xẹp đi của Hùng mà thấy thương thương:

-Mấy hôm nay em thấy anh lạ lắm, cứ lằm lằm lì lì, ai hỏi gì cũng không nói. Có chuyện gì vậy ? Anh đừng giấu em.

Hùng ôm đầu chán nản, anh thở dài :

-Hết Vân giờ lại đến em, anh vẫn bình thường mà! Hoặc nếu có thì cũng chẳng có gì to tát, tự anh có thể giải quyết được.

Ly đi sát lại gần Hùng, cô nói với vẻ lúng túng:

-Anh Hùng à, anh đã cứu em hai lần rồi, em thật không biết lấy gì cảm ơn anh. Cứ mỗi lần nói chuyện với anh, em cứ cảm thấy áy náy...

Hùng cười rất hiền, anh xoa đầu Ly nói :

-Em khờ quá, anh coi em như em gái, tất nhiên phải bảo vệ em rồi. Có gì đâu mà em phải suy nghĩ.

Ly nghe những lời nói của Hùng mà cảm thấy như một cơn gió lạnh vừa ủa tới, cô vùng ra khỏi tay Hùng. Ly nhìn thẳng vào mắt Hùng, giọng nói như sắp khóc :

-Không đúng! Em không phải là em gái của anh! Anh Hùng, tại sao anh lại đối xử với em như vậy ?! Anh biết rõ là em yêu anh mà ! Tại sao lại như vậy, tại sao anh lại trốn tránh tình cảm em dành cho anh ?! Em ... em đáng ghét lắm sao??

Hùng thật sự bất ngờ trước phản ứng dữ dội của Ly, như vậy là cảm giác của anh bấy lâu nay không hề sai, Ly yêu anh ! Hùng cố gắng giải thích :

-Ly à, em hãy nghe anh nói đã ...

-Anh không cần phải nói gì nữa! Sự thật là anh không yêu em! Bấy lâu nay chỉ có em là kẻ ngu ngốc mà thôi !

Ly nói trong nước mắt, cô quay đầu bỏ chạy, đoạn vẫy tay một chiếc xe ôm bên kia đường. Hùng buồn bã đứng nhìn chiếc xe đi khuất, anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Hùng đứng dựa vào tường, ngẩng đầu nhìn trời. Trời đã tối mịt, những ngôi sao lấp lánh bắt đầu lộ dạng, Hùng chợt nhớ lại cái lần ngồi cạnh Yên ngắm sao, những giây phút đó thật tuyệt vời. Chợt điện thoại di động của Hùng reo lên làm anh trở lại thực tại. Hùng móc điện thoại ra nghe, một giọng nói mà anh không mong chờ cất lên:

-Hùng, tao cần gặp mày! Ra quán gặp tao ngay!

Thì ra là Minh-ông chủ quán bar. Hùng tắt máy, anh lầm bầm:

-Cuối cùng thì cũng phải giải quyết cho xong.

Hùng về lấy xe rồi tìm đến gặp Minh. Vẫn tiếng nhạc xập xình, vẫn những bộ mặt hờn hĩnh của những gã nhà giàu mà Hùng đã ngán đến tận cổ, đây quả thật là một nơi Hùng không hề muốn đến. Vừa thấy Hùng đi vào Minh đã vội lên tiếng:

-Cậu đi theo tôi.

Nói rồi Minh bỏ vào phòng. Hùng chợt nhớ lại cái lần anh bị Minh đuổi việc cũng giống như thế này. Hùng chợt cười một mình. Căn phòng của Minh vẫn không thay đổi gì mấy so với lúc Hùng vào lần trước, nó vẫn thế, sang trọng nhưng có vẻ u ám. Hùng đặc biệt ấn tượng với cái đầu hươu treo ở giữa phòng, trông nó có vẻ gì đó rất khiêu khích, kiêu ngạo.

-Hùng !

Giọng nói của Minh phá vỡ sự im lặng. Hùng chậm rãi quay lại nhìn Minh một cách bình thản. Minh gằn giọng :

-Hàng của tao đâu ?

Hùng nhún vai:

-Đưa cho bọn nó rồi.

Minh đập bàn, khuôn mặt không giữ nổi bình tĩnh:

-Mày đừng tưởng tao không biết chuyện gì đã xảy ra! Bọn thằng Hoàng bị bắt hết rồi. Mày... vậy tiền của tao đâu ?

Hùng vẫn không hề tỏ vẻ nao núng:

-Anh lừa tôi đi vận chuyển ma túy, chưa trao đổi hàng xong thì công an tới, tôi chưa bị thộp cổ là may lắm rồi. Làm gì đã được đồng nào!

Minh nghe vậy thì đứt phắt dậy, hai mắt trợn trắng:

-Mày nói cái gì ? Như vậy là tao mất trắng 1 ký heroin sao ? Mày có biết bao nhiêu tiền không ?

Hùng lạnh tanh :

-Anh đã lừa tôi, tôi sẽ không giúp anh nữa. Anh hãy tự lo lấy đi !

Minh tóm lấy cổ áo Hùng, giọng vừa có vẻ ra lệnh lại vừa có vẻ van lơn :

-Hùng ... hãy giúp anh lấy lại số hàng đó, chú phải giúp anh !

Hùng gỡ tay Minh ra khỏi cổ áo đoạn quay lưng bỏ đi. Minh hét lên như một người điên, dường như hắn đang rất rối trí :

-Để rồi xem ! Nhất định mày sẽ phải lấy số hàng đó về cho tao ! Mày không thoát khỏi tay tao dễ dàng vậy đâu !

Hùng không thèm đếm xỉa, vẫn lặng thinh bước ra khỏi căn phòng u ám đó. Trên đường về, Hùng cảm thấy nóng ruột kinh khủng, dường như anh cảm thấy có một điều gì đó không hay sắp xảy ra. Chợt anh nhìn thấy một cô gái ở bên đường đang loay hoay với cái xe đạp của mình một cách khó nhọc. Đường lúc này khá vắng, nghĩ vậy Hùng bèn dừng xe xuống giúp đỡ. Anh tiến lại gần hỏi cô gái :

-Chị ơi, xe bị hỏng phải không ? Để tôi giúp cho.

Cô gái quay lại, bất ngờ Hùng cảm thấy hai mắt cay xè kinh khủng. Dường như cô gái vừa phun hơi cay vào mắt Hùng. Hùng loạng choạng lùi lại, chợt anh nghe thấy tiếng bước chân từ tứ phía đang đổ lại. Hùng nghe thấy tiếng cười rất lớn, một gã lên tiếng :

-Mày đoán đúng, nó đã mắc mưu bởi cái thói anh hùng, nghĩa hiệp “rởm”. Hôm nay tao sẽ cho mày hả giận.

Hùng nghe tiếng gió rít bên tai, anh bị đánh trúng đầu ngã vật ra đường. Tiếng bước chân đang chạy tới rất gần, Hùng vội tung chân quét đất về tứ phía trong tư thế khom người. Dường như Hùng cảm thấy có đá trúng một tên, anh nghe tiếng hắn đổ nhào xuống đất. Chợt lại có tiếng hét lên :

-Mẹ nó ! Không thấy đường mà vẫn đánh trả được, thằng này nguy hiểm quá !

Chợt Hùng cảm thấy chân anh đau nhói, tiếp đó lưng, vai, cổ anh gần như tê dại. Trong phút chốc Hùng bị đám đông đánh gục, anh phải hứng chịu một trận đòn như tử. Tiếng đám đá vang lên dữ dội, máu từ mũi và mồm Hùng thổ ra từng ngụm lớn. Trong cơn mê man, Hùng còn nghe loáng thoáng tiếng bọn chúng nói:

-Thôi đủ rồi, làm quá lỡ nó chết là đi tù cả đám !

Thế rồi bọn chúng bỏ đi. Hùng lịm dần, lịm dần...

Không biết Hùng ngủ trong bao lâu. Chợt anh tỉnh giấc bởi tiếng reo điện thoại trong túi quần. Hùng cố ngồi dậy, lê người lên lề đường, giọng thều thào:

-Alô...

-Anh Hùng, giọng anh sao lạ vậy ? Có chuyện gì phải không ?

Tiếng nói trong điện thoại vang lên, Hùng nhận ra đó là Dung-thành viên nữ duy nhất của nhóm Cascadeur. Hùng trả lời nhát gừng:

-Không... Anh không sao.

Đương nhiên Hùng không thể lừa được người tinh ý như Dung, cô gắt lên:

-Anh đừng giấu em, anh đang ở đâu ?

Hùng đưa mắt nhìn đường rồi nói :

-Anh đang ở gần quán bar của lão Minh, cách khoảng 300 mét.

-Anh ở yên đấy, em tới ngay.

Dung trả lời gọn lỏn rồi cúp máy. Hùng thừ người ngồi ở vệ đường, thực ra anh lo cho vết thương thì ít mà lo cho chiếc xe chung của nhóm bị mất thì nhiều. Hùng không biết sẽ phải ăn nói thế nào với anh em trong nhóm. Khoảng 10 phút sau Dung tìm thấy Hùng, cô cười chiếc Spacy màu hồng chờ tới ngay bên cạnh anh. Dung vốn là tiểu thư con nhà giàu nhưng lại có tính cách rất mạnh, việc cô theo đuổi nghề Cascadeur gia đình không ai cản nổi. Dung không thích gò bó nên thuê hẳn một căn phòng ở khu chung cư để được tự do.

-Lên xe đi anh.

Dung nhìn Hùng tới tả thì không khỏi đau lòng. Biết Hùng làm mất xe cô liền

an ủi :

-Thôi không sao ! Rồi anh em trong nhóm sẽ thông cảm. Anh có muốn thế đâu.

Hùng lắc đầu :

-Không ! Anh làm mất thì anh sẽ đền, không thể để ảnh hưởng đến mọi người.

Nói rồi Hùng toan giành tay lái, Dung cười nói :

-Anh đang bị thương, để em lái cho. Thử ngồi sau lưng con gái một lần xem sao, chàng lãng tử của em.

Hùng vừa cười vừa lắc đầu, anh đến phải chịu thua cô nàng ngỗ ngáo này. Dung đợi Hùng ngồi lên xe là vặn ga phóng đi ngay, buộc Hùng phải ôm lấy eo của cô.

Chương 8:

Quyết định của Hùng

Căn hộ của Dung tuy không rộng rãi nhưng rất ngăn nắp. Đó là nhận định đầu tiên của Hùng khi bước vào phòng. Dung để Hùng ngồi ở ghế rồi bỏ đi lấy bông băng, thuốc đỏ.

-Anh Hùng mới đến nhà em lần đầu nhỉ ?

Dung quay lại nhìn Hùng hỏi băng quơ. Hùng đưa mắt nhìn quanh nhà rồi cười :

-Ừm, em ở thế này thì sướng hơn anh nhiều rồi.

Dung cầm hộp y tế lại, đoạn băng vết thương cho Hùng.

-Nhưng ở một mình chán chết, hay anh dọn đến ở với em cho vui.

Vừa nói Dung vừa nheo mắt rồi cười khúc khích. Hùng khẽ rít lên khi bị thuốc sát trùng làm buốt vết thương. Dung thấy vậy lại châm chọc :

-Cascadeur mà cũng biết đau à?

Hùng cũng cố cười nhưng không được tươi cho lắm. Anh đợi Dung băng bó xong thì vội đứng lên toan ra về. Dung thấy Hùng định về thì vội đứng chặn ở cửa. Cô đứng dựa vào cửa nói :

-Anh còn mệt, cứ ngủ ở đây đêm nay, em không ăn thịt anh đâu mà sợ !

Thấy Dung kiên quyết không cho mình về Hùng đành quay trở lại chỗ ngồi. Đêm đó Hùng trần trọc không sao ngủ được, một phần do vết thương, một phần do lo lắng trước lời đe dọa của Minh. Hùng sợ hấn sẽ làm hại các bạn của mình. Chợt có một bàn tay đặt nhẹ lên ngực Hùng, giọng nói nhỏ nhẹ :

-Anh không ngủ được à ?

Hùng quay sang thấy Dung đang nằm cạnh mình từ lúc nào. Anh vội ngồi dậy:

-À, ừ. Chắc tại vết thương.

Dung khẽ vuốt mái tóc dài lãng tử của Hùng, mắt cô nhìn anh chứa chan tình cảm :

-Anh Hùng, anh có biết rằng anh quan trọng với em tới mức nào không ?

Đột nhiên Hùng cảm thấy điều gì đó khác lạ trong ánh mắt của Dung. Trong khoảnh khắc đó, Dung vội trao cho Hùng một nụ hôn nồng cháy. Hùng cũng cảm thấy nao lòng, vết thương của anh như được làm dịu bớt phần nào. Bàn tay mềm mại của Dung lướt nhẹ trên khuôn ngực nóng hổi của Hùng. Nhưng rồi lý trí đã đánh thức Hùng, anh vội tách ra khỏi Dung.

-Sao vậy ? Anh làm sao vậy ?

Dung hỏi với đôi mắt tràn đầy vẻ thất vọng. Hùng ôm đầu, anh nói một cách khó khăn :

-Anh xin lỗi, anh không thể làm vậy. Anh không thể đùa giỡn với tình cảm của em.

Dung ôm chầm lấy Hùng, đầu cô tựa vào ngực anh. Giọng nói Dung như sắp khóc :

-Anh ngốc lắm ! Sao lại phải như vậy chứ, em tự nguyện cơ mà.

Hùng hít thật sâu, đứng dậy đi vào toilet. Dường như Hùng vừa phải vượt qua chính mình, anh vục mặt vào hai bàn tay đầy nước. Thật sự Hùng cảm thấy Dung suýt nữa đã làm anh mất tự chủ nhưng anh không muốn bất cứ điều tồi tệ nào xảy ra với hai người sau này. Sáng hôm sau Hùng bỏ đi rất sớm . Trước khi đi anh để lại vài dòng thư cho Dung.

Hùng ráo bước ra bến xe buýt, những tia nắng ban mai dịu dịu và trong lành rơi vào mặt anh. Một ngày mới bắt đầu, hi vọng mọi xui xẻo, u ám sẽ được xua tan hết. Hùng tự nhủ như thế, anh cảm thấy dễ chịu hơn.

... ..

Nhưng mọi chuyện có vẻ không như Hùng mong đợi. Vừa bước vào sân khu nhà trọ anh đã bắt gặp những gương mặt đầy vẻ lo lắng. Thảo thì im lặng, đi đi lại lại, trên tay cầm di động, Ly và Vân thì đang tranh cãi om sòm. Thấy Hùng về, cả ba đều mừng rỡ. Vân la lên :

-Anh Hùng, anh bị sao mà te tua dữ vậy ?

Hùng đưa mắt nhìn quanh sân rồi nói :

-Không sao đâu, anh chỉ bị sơ sơ thôi.

Vân lắc đầu khi nhìn thấy những vết thương của Hùng :

-Như vậy mà bảo sơ sơ.

Hùng cũng không để ý đến lời nói của Vân nữa, linh tính mách bảo anh ở nhà có chuyện không hay. Anh quay sang Thảo :

-Ở nhà có chuyện gì phải không ?

Thảo thở dài, giọng có vẻ bối rối :

-Không biết Yên đi đâu từ hôm qua tới giờ chưa thấy về. Nó chưa bao giờ như thế cả. Em gọi điện mà nó không bắt máy.

Ly này giờ vẫn tránh nhìn Hùng bây giờ mới lại gần nói :

-Hôm qua nó bảo với em muốn đi xa một chút để vẽ tranh.

Hùng cảm thấy lo sợ thực sự, dường như mọi chuyện đang ngày càng trở nên tồi tệ hơn bao giờ hết. Tiếng chuông điện thoại của Hùng cất lên một cách đột ngột.

- Lão Minh ! Xem ra không hay rồi ...

Hùng lăm bắm với vẻ lo lắng.

-A lô ! Tôi nghe đây.

Hùng lên tiếng, cố tỏ ra bình thản.

Tiếng Minh vang lên trong điện thoại đầy thách thức :

-Sao hả chú em ? Con bồ mày đang nằm trong tay tao đó. Liệu mày có lấy lại chỗ hàng đó cho tao được không nhỉ ?

Điều Hùng lo lắng đã thành sự thật, bọn chúng đã bắt cóc Lâm Yên để khống chế anh. Hùng gằn giọng :

-Thôi được rồi, tôi sẽ giúp ông. Nhưng trước hết cho tôi nghe tiếng bạn tôi đã .

Giọng nói trong điện thoại vang lên :

-Anh Hùng, em vẫn khỏe, anh ...

-A lô ! A lô ! Trả lời anh đi Yên !

Hùng nhận ra giọng nói của Yên. Anh chưa kịp nói lời nào để trấn an cô thì giọng gã Minh lại vang lên :

-Thế là đủ rồi. Nhớ lấy lại hàng nhanh lên đây. Con bé xinh quá, tao sợ mấy thằng đàn em của tao chịu không nổi, he he ...

Hùng nói từng tiếng đầy vẻ tức giận :

-Nếu ông đụng đến một sợi tóc của cô ấy thì sẽ không có bất cứ thứ gì hết ! Nhớ đấy !

-O.k ! O.k ! Làm gì mà nóng tính thế, tạm biệt.

Thảo, Ly, Vân tỏ ra lo lắng khi cuộc nói chuyện vừa rồi có liên quan đến Yên. Hùng vừa cúp máy thì bất ngờ dấm tay vào tường rất mạnh, sự tức giận thể hiện rõ trên nét mặt. Cả ba thấy thế thì không dám hỏi gì nữa. Hùng lặng lẽ về phòng. Nhìn sắc mặt của Hùng, Bá mím cười :

-Chắc có chuyện không hay rồi. Kể tao nghe đi.

Hùng quăng người xuống nền nhà, thở dài :

-Yên bị bọn lão Minh bắt rồi, chúng nó bắt tao phải đi lấy hàng về mới thả.

Báu giật mình :

-Mày vẫn còn đi lại với loại người ấy à ? Mày đúng là ngu hết chỗ nói.

Hùng ôm đầu nói :

-Tao biết tao ngu rồi. Tao đã quá ngây thơ khi chơi với một con sói già. Bây giờ mày có chịu giúp tao không? Việc này ... có vẻ khó khăn đấy.

Nụ cười trên môi Báu vụt tắt, anh biết xưa nay Hùng luôn tự giải quyết chuyện riêng mà không cần sự giúp đỡ của ai ... Có lẽ lần này... thực sự nghiêm trọng rồi đây. Hùng thấy Báu không trả lời thì toan đứng dậy, cười nói :

-Tao đùa đấy, chuyện này cũng đơn giản thôi.

Báu lắc đầu nhìn thẳng vào mắt Hùng :

-Mày định đem cái thân đây thương tích như vậy đi nộp mạng hả. Đừng coi thường bạn bè như vậy ! Tao sẽ giúp mày !

Cả hai không nói lời nào nhưng dường như nụ cười của hai người đã là quá đủ. Chợt Báu nhìn thấy ba đứa kia vẫn đứng bên ngoài thì hỏi Hùng :

-Mày đã nói gì với bọn Thảo chưa ?

Hùng lắc đầu :

-Chưa ! Tao sợ làm các cô ấy lo lắng.

Báu lại một lần nữa tỏ ra phản đối Hùng :

-Mày làm vậy là sai rồi. Họ là bạn thân của Yên mà, mày không nên giấu họ.

Tao thấy cứ nói ra thì hơn, chứ để vậy bọn nó còn lo lắng hơn.

Hùng thở dài rồi gật đầu. Báu ra hiệu cho Thảo, Vân, Ly vào. Hùng để cho Báu kể lại mọi chuyện. Ly thì cảm thấy lo cho Yên hơn bao giờ hết, Vân thì giận Hùng sao lại để Yên dính vào vụ rắc rối này. Chỉ có Thảo là bình tĩnh hơn cả :

-Em nghĩ ta nên đi báo công an. Đây không phải chuyện có thể chủ quan được đâu.

Thấy Hùng vẫn không nói gì, Thảo lại nói tiếp :

-Bọn nó là xã hội đen, có thể có ... súng. Không phải là bọn giang hồ đường phố đâu. Anh hãy suy nghĩ lại đi ...

Báu ngẫm nghĩ rồi gật đầu:

-Đúng vậy, tao nghĩ bọn mình cần phải có kế hoạch rõ ràng.

... ..

Chiều hôm sau, Hùng và Báu chở nhau trên chiếc Vespa của Báu. Gương mặt cả hai cực kì căng thẳng. Hùng ngồi sau nói :

-Theo chỉ dẫn của lão Minh thì bọn nó đang đóng quân ở trong một khu công trường gần đây, bọn mình xuống xe để tránh bị để ý. Quan sát từ xa Hùng và Báu ước lượng có khoảng 20 tên đứng khắp nơi trong khu công trường, Hùng nói:

-Bọn chó ! Có lẽ bọn nó định đem số hàng đó bán cho một băng khác.

Cả hai áp sát khu vực nguy hiểm. Báu chọn chỗ vắng nhất, chỉ có hai tên đứng gác. Hùng ra hiệu cho Báu đánh lạc hướng bọn chúng. Báu tiến lại gần tên ở bên phải, bộ dạng rất ngổ ngáo :

-Có lửa không ? Cho xin cái !

Tên kia đẩy cặp mắt kính đen lên hỏi ngược lại :

-Mày là thằng nào mà vào đây ?

-Tao là ông nội mày !

Nói rồi Báu tung chân đá thẳng vào mặt hắn. Tên này bị bất ngờ ngã lăn ra đất. Tên ở đầu bên kia vội hét lên báo động. Trong nháy mắt đã có 5, 6 tên bu lại chỗ Báu. Hùng chỉ chờ có thể nhanh nhẹn lén vào bên trong, đoạn nhanh như một con sóc leo lên tầng trên. Chỉ trong phút chốc Báu đã bị bọn chúng khống chế. Mấy tên ở bên trên cũng tò mò nhìn xuống. Hùng bất ngờ lao tới từ đằng sau cho mỗi tên một cú đấm trời giáng, trong nháy mắt hai tên đứng đó gục ngay tại chỗ. Chợt Hùng nghe tiếng bước chân leo lên cầu thang, anh liền phóng vút nấp vào bức tường. Có ba người bước lên, đi giữa đứng là tên trùm hôm nọ đang cầm chiếc valy ma túy. Hai tên hộ vệ to cao thấy đàn em nằm ngất ở dưới đất thì lập tức móc súng ra tiến lại gần. Chợt tên trùm lên tiếng :

-Bỏ... bỏ súng xuống đi...

Hai tên hộ vệ giật mình quay lại thì thấy tên trùm đang bị khống chế. Hùng dí khẩu súng mà hôm trước Minh đưa cho vào đầu tên trùm nói lớn :

-Thả bạn tao ra ! Mau !

Vừa nói Hùng vừa dí mạnh súng vào gáy tên trùm, một tay anh cúi xuống xách chiếc valy. Bọn chúng sợ nguy hiểm cho tên trùm nên vội tản ra hai bên, bên dưới được lệnh cũng cời trói cho Báu. Đợi Báu lấy xe, Hùng kẹp tên trùm ngồi giữa, anh quay lại đe dọa :

-Đội bọn tao đi xa tự khắc đại ca tụi bay sẽ được thả về, thằng nào đuổi theo thì đừng có trách.

Nói rồi Báu vội phóng xe đi ngay. Tên trùm ngồi giữa vội hỏi :

-Mày là thằng nào ?

Hùng dí súng mạnh hơn vào đầu tên trùm đoạn nói nhỏ vào tai hắn :

-Tao là cái thằng mấy hôm trước bị tụi bay cướp không cái valy này đó, thằng chó ẹ !

Đợi đến nơi an toàn, Báu thở phào, đoạn lấy thuốc ra hút rồi hỏi Hùng :

-Bây giờ xử lý thằng này thế nào ?

Hùng chặc lưỡi :

-Dễ thôi !

Hùng bất ngờ vung tay đánh mạnh vào gáy tên trùm, hấn đổ ập xuống ngất ngay tại chỗ. Hùng nói :

-Để một lúc tự hắn sẽ tỉnh dậy mà mò về.

Báu nhìn tên trùm cảm thấy ái ngại :

-Đợi tao trói nó rồi sẽ đi với mày.

Báu vừa quay lưng lại thì cảm thấy đầu đau nhói. Báu ngã xuống đè lên người tên trùm. Hùng thở dài :

-Xin lỗi mày. Nhưng mày đã giúp tao nhiều quá rồi, Báu ạ. Lần này rất nguy hiểm, chỉ mình tao phải đến đó là đủ rồi.

Hùng quay lại xe rồi gọi điện cho Thảo :

-Thảo à, đến chỗ mình hẹn đi.

Hùng ngồi xuống vệ cỏ, lòng bồn chồn không yên. “Yên ơi, anh có lỗi với em. Chỉ vì anh mà em phải chịu khổ như vậy. Anh quả là tệ quá phải không? Em hãy yên tâm, anh sẽ không để bất kỳ ai làm hại em đâu”. Hùng ngồi nhìn kim đồng hồ quay, một tay giữ chặt chiếc valy bên mình. Chợt có tiếng gọi :

-Anh Hùng, Thảo tới rồi nè.

Hùng nhìn lên, cả Vân, Ly cũng đều có mặt. Vân vội vàng hỏi :

-Tình hình sao rồi anh ?

Hùng đứng dậy giơ cái valy ra trước mặt Vân :

-Anh đã lấy được cái valy rồi, bây giờ phải đến chỗ bọn nó để đưa Yên về.

Thảo tiến lại gần hỏi :

-Bây giờ bọn em phải làm gì ?

Hùng móc khẩu súng đưa cho Thảo rồi chỉ về phía Báu và tên trùm đang nằm bất tỉnh rồi nói :

-Công an sắp đến đây, Thảo hãy giao khẩu súng lại cho họ rồi đưa Báu về. Cứ để tên này cho công an xử lý.

Vân nhìn thấy Báu bất tỉnh thì hốt hoảng :

-Anh Báu ! Anh bị sao vậy nè ?

Hùng lẳng lặng cầm valy đi ra xe, trước khi đi còn quay lại nói :

-Yên tâm đi, nó chỉ bị choáng một chút thôi.

Thảo vội gọi Hùng :

-Anh mang theo khẩu súng phòng thân.

Hùng lắc đầu cười :

-Thôi khỏi, vào đó bọn chúng sẽ khám người, mang theo có khi lại rơi vào tay chúng thì càng nguy hiểm . Thảo hãy nói với công an là tôi sẽ đến trình báo trong thời gian sớm nhất có thể.

Thảo cảm giác giọng nói của Hùng không bình thường, dường như anh đang rất căng thẳng, có vẻ như Hùng biết chuyến đi này sẽ không hề dễ dàng cho anh. Chưa lúc nào Thảo cảm thấy lo lắng cho Hùng như bây giờ, cô tự hỏi : “Phải chăng mình đã yêu Hùng mất rồi?”.

Nơi Minh hẹn gặp Hùng không phải là ở quán của hắn mà là ở một ngôi nhà bỏ hoang nằm giữa rừng. Đây là ngôi nhà mà đám thợ xẻ dựng tạm để ở

trong thời gian khai thác gỗ. Hùng tiến lại gần, quần của Minh đã đứng giăng đầy trước cửa nhà. Minh trông thấy Hùng xách valy đi tới thì rất hài lòng :

-Mày đúng hẹn lắm !

Quả nhiên là có thủ tục khám người như Hùng nghĩ. Bọn chúng không tìm thấy gì mới đồng ý cho anh tiếp cận Minh. Hùng nhìn thẳng vào Minh và hỏi :

-Cô ấy đâu ?

Minh vỗ tay cười khen ngợi :

-Can đảm lắm ! Tao biết là mày sẽ lấy chiếc valy về được mà... Chỉ có điều mày hơi ... ư ả nặng !

Hùng nhắc lại câu hỏi một lần nữa :

-Cô ấy đâu ?

Minh xua tay :

-Đừng nóng thế, anh bạn ! Đưa chiếc valy đây !

Hùng lắc đầu :

-Thả cô ấy ra đã !

Minh cười với đôi mắt tinh quái :

-Mày không có quyền ra điều kiện ! Đưa cái valy đây.

Hùng vẫn tỏ vẻ không hề nhượng bộ, anh biết Minh cũng rất cần chiếc valy này. Minh đành ra hiệu cho tên đàn em :

-Mang con bé ra đây !

Tiếng mở cửa, từ trong nhà một tên đàn em đẩy chiếc xe lăn ra, Yên đang bị trói ở trên đó. Yên không nhìn Hùng, cô dường như không muốn để anh nhìn

thấy cô khóc. Hùng cũng cố kìm nén sự yếu đuối của lòng mình. Chiếc valy được giao cho Minh, hắn vội vàng mở ra kiểm tra, ánh mắt không giấu được sự mừng rỡ. Hùng cũng không thể đợi lâu hơn được nữa :

-Thả cô ấy ra được rồi chứ ?

Minh ngược lên nhìn Hùng, gương mặt từ vui mừng chuyển sang tức giận :

-Được ! Nhưng mày phải chịu một trận đòn vì đã dám làm hỏng việc của tao, quỳ xuống mau !

Hùng biết Minh không nói đùa, anh có thể làm điều này vì Lâm Yên. Vài giây yên lặng, Hùng vẫn nhìn thẳng vào Minh :

-Anh hứa danh dự là sẽ thả cô ấy chứ ?

Minh cười khoái trá :

-Hứa danh dự !

Và rồi Minh và đồng bọn không tin nổi vào mắt mình nữa, Hùng đã quỳ xuống trước mặt hắn, một việc tưởng chừng như không thể. Minh lắc đầu thất vọng trước hành động của Hùng rồi búng tay ra hiệu cho đồng bọn. Bọn chúng lao vào Hùng như một bầy thú dữ. Yên hét lên như muốn khóc khi thấy Hùng liên tục bị trúng đòn :

-Anh Hùng ! Đừng ngốc như vậy ! Đánh trả đi... Anh Hùng!

Dường như Hùng không thể nghe được tiếng Yên nói nữa, hai tai anh ù đặc, những vết thương cũ lại bị xé toác ra. Yên la lên cầu xin Minh :

-Xin ông hãy tha cho anh ấy, hãy nghĩ đến những việc mà anh ấy đã làm cho ông !

Trong một khoảnh khắc Minh liếc nhìn Yên, đoạn hắn bước đến gần Hùng đang nằm thờ dưới đất. Minh cúi xuống cười chế nhạo Hùng :

-Yếu đuối quá Hùng ạ ! Đây đâu phải là thằng Hùng một mình đánh gục mười tên du đảng ngày xưa ! Chỉ vì một đứa con gái mà mày trở nên như vậy

ư? Tao thật sự thất vọng về mày !

Câu nói vừa dứt thì Hùng đã vùng dậy, bằng một động tác khóa tay rất nhanh và chuẩn xác anh đã khống chế được Minh. Sự việc diễn ra quá bất ngờ hoàn toàn ngoài tầm kiểm sát của Minh, trong phút chốc hắn đã bị rơi vào thế bị động. Hùng hét lên như một con thú dữ bị thương :

-Thả cô ấy ra mau ! Không tao bẻ gãy cổ nó ! MAU LÊN !!!

Chương 9:

Khi con tim lên tiếng

Từ thế bị động Hùng đã xoay chuyển tình hình, buộc bọn chúng phải thả Lâm Yên. Bọn đàn em sợ hãi liền ra hiệu cho một tên cưỡi trời cho Yên. Giây phút ấy cực kì căng thẳng bởi lẽ bọn chúng quá đông mà Hùng lại đang bị thương và không hề có vũ khí. Quan sát thấy Hùng có vẻ xuống sức, bọn chúng quyết định giải cứu cho đại ca. May mắn cho Hùng là chỉ có mỗi Minh có súng nhưng lại đang bị anh khống chế, tuy vậy Hùng cũng không có cách nào để cướp súng trong túi quần Minh. Hai tên cầm gậy và dao găm lao vào Hùng rất hung hãn. Một tiếng “RẮC” vang lên, Hùng đưa tay đỡ làm gãy đôi cây gậy của hắn. Tên kia chưa kịp trấn tĩnh thì nhanh như cắt Hùng trong tư thế quỳ vịn vào vai Minh bật tung người lên đá văng con dao trên tay hắn. Lão Minh bị sức nặng của Hùng đè lên nên chúi đầu xuống đất. Ba, bốn tên khác thấy vậy thì cũng lao vào giải vây. Một tên lao vào chém trúng lưng Hùng từ đằng sau, anh điên tiết giật gót đá ngược về sau hất tung hắn ra xa mấy mét. Hùng ghì chặt cổ Minh, liên tiếp ra đòn chống trả, bọn chúng tuy đông nhưng cũng chưa thể áp sát anh ngay được. Tình thế đang trở nên bất lợi cho Hùng thì một tên vội kêu lên :

-Công an tụi bay ơi ! Chạy mau !

Một khắc lơ đãng, Minh thúi cùi chỏ vào ngực Hùng và vùng thoát. Nhưng hắn chưa chạy được bao xa thì đã đụng đầu công an, lực lượng của họ đã bao vây tứ phía, Minh và đồng bọn đã bị tóm gọn không sót một tên. Yên chạy vội đến bên Hùng trong nước mắt. Trên người Hùng bê vết máu, hơi thở rất yếu nhưng anh vẫn kịp nhìn Yên và hỏi :

-Em ổn cả chứ ? Anh mừng quá ...

Yên cố mỉm cười nhìn Hùng, anh gục xuống ngất xỉu trên tay cô. Lúc này Thảo, Ly, Vân cũng đã vào tới nơi. Nhìn thấy Hùng bê vết máu, Thảo vội bảo Ly:

-Ly, mày đi gọi xe cấp cứu mau lên ! À mà thôi, đi nhờ xe công an cho

nhANH...

Thảo và Ly theo xe đi cùng Hùng vào bệnh viện còn Vân chở Yên về nhà để nghỉ ngơi.

... ..

8 giờ tối, Hùng vẫn chưa tỉnh lại. Ly ra ngoài mua cơm, chỉ còn lại Thảo ngồi trầm tư nhìn Hùng ngủ thật ngon lành. Nhìn thân hình Hùng đầy vết thương lòng Thảo cảm thấy đau xót, nước mắt tự dưng chảy ra. Cô nắm chặt bàn tay Hùng miệng mấp máy:

-Anh...Hùng, Thảo yêu anh nhiều lắm anh có biết không? ...Chắc là anh chẳng thể nghe được lời Thảo nói đâu nhỉ ?

Hùng vẫn nằm bất động, không hề có chút phản ứng gì. Thảo mỉm cười, ánh mắt như đang hồi tưởng rồi nói :

-Anh có nhớ lần sinh nhật của Thảo không? Thảo đã ước một điều trước khi thối nển... Anh biết Thảo ước gì không ?

Căn phòng vẫn im lặng, không có ai ngoài Thảo và Hùng. Thảo thở nhẹ ra, mắt nhìn thẳng vào gương mặt xanh xao của Hùng, cô lại nói một mình :

-Em ước ... sẽ có một ngày anh biết được tình cảm của em và ... anh sẽ đến trước mặt em, quỳ xuống cầu hôn. Lãng mạn quá phải không? Em sẽ không nhận lời ngay đâu... phải để anh năn nỉ một hồi đã... hi hi.

Thảo không ngờ những tâm sự của cô còn có một người khác nghe thấy, đó là Ly. Ly đi mua cơm về, tình cờ nghe thấy những câu nói tận đáy lòng Thảo thì bất giác cảm thấy chua xót. Cô ngồi thụp xuống ngay ngoài cửa, nước mắt cũng bất chợt chảy dài trên hai gò má.

-Chị Thảo... chị Thảo cũng yêu anh Hùng sao? Tại sao lại như vậy chứ? Sao mà lại rắc rối như vậy...

Ly lầm bầm một mình ngoài cửa với dáng vẻ rất khó xử. Bất ngờ nghe tiếng Thảo la lên mừng rỡ :

-Anh Hùng, anh tỉnh lại rồi à? Em mừng quá. Anh cảm thấy sao rồi ?

Hùng đưa mắt nhìn quanh phòng rồi nói :

-Mình không sao, cảm ơn Thảo ... Lâm Yên sao rồi ?

Nụ cười trên môi Thảo vụt tắt, cô trả lời miễn cưỡng :

-Nó đang nghỉ ở nhà.

Ly cũng đã đi vào phòng, tay xách túi đựng cơm. Thảo đi ra ngồi ghế ở góc tường, không nói lời nào nữa. Ly hỏi Hùng :

-Anh làm bọn em lo quá. Lâm Yên đã khỏe mạnh, an toàn về nhà rồi, anh yên tâm nhé.

Hùng khẽ cười gật đầu. Ly quay sang đưa cơm cho Thảo và nói :

-Chị về nghỉ đi, để em trông anh Hùng được rồi.

Thảo gật đầu đứng dậy đi ra cửa, ngần ngừ một lúc rồi quay đầu lại chào Hùng. Đợi Thảo đi khỏi Ly lấy khăn ướt lau mặt cho Hùng, đoạn múc cháo cho anh ăn. Hùng được Ly đỡ ngồi dậy, anh cười nói :

-Anh tự ăn được rồi, cảm ơn em.

Ly nhìn Hùng ăn cháo một hồi lâu trong im lặng, bất ngờ lên tiếng :

-Anh Hùng nè, anh có biết là anh đã làm thay đổi cuộc sống của bọn em như thế nào không ?

Hùng nhìn Ly rồi bật cười tỏ vẻ thú vị :

-Không, em nói anh nghe đi.

Ly cười rồi nói :

-Lúc trước bọn em rất thân thiết với nhau, lúc nào cũng lo lắng cho nhau, xem nhau như chị em một nhà... Từ khi ... từ khi anh đến thì không còn

được như vậy nữa...

Hùng cười cười, giả vờ như không hiểu :

-Chết, thế thì tội anh nặng rồi. Để khi khỏe lại anh sẽ dọn đi chỗ khác vậy.

Bất ngờ Ly ngồi xích lại gần Hùng, hai tay cô quàng qua cổ Hùng, hai mắt nhìn thẳng vào anh :

-Anh không thể đi được đâu!

Hùng hơi lúng túng, anh đưa tay gạt Ly ra, vô tình chạm vào làn da trắng ngần dưới cánh tay Ly. Thấy Hùng lúng túng, Ly lại càng ôm ghì lấy anh không chịu buông. Lần này thì Hùng dứt khoát hơn, anh đứng phắt dậy ra khỏi giường. Ly vẫn không chịu thôi, cô chạy lại ôm Hùng từ phía sau. Hùng thở dài nói :

-Em khờ quá, anh chỉ là một thằng cascadeur nghèo kiết xác, không xứng đáng với em đâu.

Ly bật khóc :

-Anh Hùng, em yêu anh mà...

Hùng quay người lại, hai tay anh đặt nhẹ lên vai Ly :

-Tình yêu phải là sự đồng cảm của hai trái tim, không thể miễn cưỡng được, em hiểu không Ly ?

Ly giăng ra khỏi tay Hùng :

-Em mặc kệ ! Dù thế nào em vẫn yêu anh.

Hùng nở một nụ cười chán nản đoạn nhìn Ly nói :

-Em chưa hiểu rõ về anh mà đã vội yêu anh thế sao? Con người em yêu ai cũng dễ dãi thế sao ?

Ly giận đỏ bừng mặt, cô hét lên trong nước mắt :

-Anh đừng nói vòng vo nữa! Anh yêu Lâm Yên có phải không ?

Hùng im lặng giây lát rồi nói :

-Đúng, anh yêu Lâm Yên.

Ly cười một cách đầy chế nhạo :

-Anh yêu nó ? Anh có biết gì về nó chưa ? Anh có biết nhà nó ở Thượng Hải giàu thế nào không ? Nó không thể ở đây mãi được, nó còn có gia đình, trước sau gì nó cũng phải quay về , ... Lâm Yên sẽ quên anh ngay thôi.

Hùng chết lặng không nói được gì. Ly lại nói tiếp :

-Anh thử nghĩ lại coi. Nó là tiểu thư đài các, anh là cái gì mà dám yêu nó? Anh nghĩ gia đình nó sẽ chấp nhận anh sao ?

Ly nhìn thấy gương mặt bần thần rất đau khổ của Hùng thì cũng không nói thêm nữa, tức giận dùng dằng bỏ đi. Hùng ngồi lại trên giường, tự cười mình sao quá ngu ngốc. Có lẽ những lời Ly nói thật quá phũ phàng nhưng không phải không có lý. Chưa bao giờ Hùng lại rơi vào tâm trạng rối rắm, khó xử như thế này, những vết thương trên người anh lại bất chợt đau nhói.

... ..

Sáng hôm sau Hùng đã khỏe lên nhiều. Sau khi bác sĩ khám xong, anh ra ngoài vườn đi dạo. Chợt có cô y tá gọi lại :

- Anh Hùng, có người nhà đến thăm.

Hùng quay đầu lại, gương mặt mà anh mong mỏi được gặp đã hiện ra, Lâm Yên đến thăm anh. Đúng là đôi mắt ấy, nụ cười hồn nhiên ấy, nó làm xua tan bao khó chịu, bức tức trong Hùng. Yên ngồi xuống ghế đá bên cạnh Hùng :

-Anh đã khỏe hẳn chưa đó ? Trông cái mặt thấy ghét quá đi !

Không hiểu sao cứ mỗi lần đối mặt với Yên là Hùng không thể nào tức giận được, anh lại bật cười rất sáng khoái :

-Khỏe như voi ! Xem nè.

Đoạn gồng bắp tay lên cho Yên xem, cô cười khúc khích. Tuyệt nhiên Yên không hề nhắc đến chuyện bị bắt cóc nữa, cô không muốn Hùng lại phải suy nghĩ nhiều. Có lẽ vì sự tâm lý ấy mà không bao giờ Hùng cảm thấy buồn phiền khi ở bên cạnh Yên. Nhưng rồi những lời Ly nói đêm hôm qua lại vang lên trong đầu Hùng, anh không thể giữ nổi khúc mắc quá lớn này, Hùng lên tiếng hỏi :

-Nhà em giàu lắm phải không ?

Yên hơi sững người trước câu hỏi của Hùng nhưng cũng khẽ gật đầu. Hùng quay lại nhìn thẳng vào mắt Yên :

-Em ... rồi sẽ đến lúc em phải về nước đúng không ?

Yên tránh ánh mắt của Hùng, lúng túng vài giây rồi lại cười toe toét :

- Em về rồi sẽ lại sang. Còn bao nhiêu bạn bè ở đây cơ mà.

Hùng lắc đầu rồi hỏi :

-Ý anh là em có ý định ở lại đây luôn không ?

Yên nhún vai :

-Em cũng chưa biết nữa, nếu có anh chàng Việt Nam đẹp trai nào yêu em thật lòng thì em sẽ ở lại luôn. Hì hì ...

Quả thật rất khó giận được Yên, cô luôn nói chuyện rất hóm hỉnh và thú vị. Hùng cũng nhẹ lòng đi đôi chút, anh lại hỏi :

-Tại sao em phải giấu anh chuyện gia đình em giàu có.

Tưởng chừng như đây là một câu hỏi khó nhưng Yên lại cười rất hóm hỉnh :

-Chàng ngốc à, con gái muốn tìm người yêu mình thật sự thì không bao giờ nên nói gia đình mình giàu có. Hơn nữa, đó cũng không phải là tài sản do chính em làm ra, chẳng có gì tự hào để mà khoe cả . Tài sản của em là đây.

Nói rồi Yên xòe hai bàn tay nhỏ nhắn, trắng như ngọc ra trước mặt Hùng. Hùng thở phào như vừa trút bỏ được một gánh nặng trên vai, anh ôm chầm lấy Yên :

-Em biết không, anh rất thích tính tự lập và sự tự tin ở em đó.

Yên cười tí mắt, vẻ mặt vui sướng như thể vừa dỗ được một đứa bé ăn bánh. Yên nói nhỏ vào tai Hùng :

-Biết rồi, tự lập giống anh chứ gì. Bỏ em ra đi, anh ôm chặt làm em ngộp thở quá à !

Hùng vội vàng nói lỏng tay ra, cả hai lại nhìn nhau cười nắc nẻ.

... ..

Hôm sau Hùng được xuất viện, cả bọn cùng ra đón. Suốt dọc đường về Vân cứ bắt Hùng kể lại tình hình lúc đánh nhau với bọn tên Minh, càng nghe càng ngơ ngẩn xuất thần, cảm thấy hết sức thú vị. Hùng để ý thấy Báu vẫn im lặng lái xe không nói gì trong khi Vân thì cứ lú loàng ở đằng sau anh chàng thì cảm thấy hơi không phải với Báu. Về đến nhà, đợi bọn Thảo về hết Hùng mới hỏi Báu :

-Mày vẫn còn giận tao chuyện hôm trước à ?

Báu liếc mắt nhìn Hùng rồi lắc đầu. Hùng lại càng cảm thấy khó hiểu, đoạn nghĩ một lát rồi cười nói :

-À hay là mày thích Vân phải không? Con nhỏ tính cách nhí nhảnh vui vẻ chứ không có ý gì với tao đâu.

Bất giác Báu đỏ mặt, vội vàng chống chế :

-Không phải vậy ! Là tao đang suy nghĩ chuyện khác.

Hùng ngồi dựa vào tường, miệng huýt gió :

-Vậy thì chuyện gì nào ?

Báu cũng ngồi xuống, lấy thuốc ra hút. Anh rít vài hơi rồi bắt đầu nói :

-Tao thấy trước hôm đi cứu Lâm Yên, mày về nhà người đầy máu. Mày bị ai đánh phải không? ... À không, phải là một bọn mới đánh nổi mày.

Hùng bất giác nhớ lại tình cảnh lúc ấy, hai mắt thì cay xè lại bị bọn nó dùng “đồ chơi” đánh tứ phía, không kìm được chửi tục :

-Con mẹ nó ! Bọn đó đúng là lũ hèn hạ nhất mà tao từng gặp. Nhưng thôi ! Bây giờ Lâm Yên ổn rồi thì tao cũng không muốn nhắc đến nữa.

Báu thấy Hùng tức giận nhưng lại định bỏ qua thì nhất định không chịu thôi, buộc Hùng phải kể lại tình hình lúc đó. Báu ngồi nghe rất chăm chú, chỗ nào không rõ liền hỏi lại Hùng thật kỹ. Sau một hồi Báu bắt đầu suy luận :

-Lúc đó mày vừa cãi nhau với lão Minh xong, chắc chắn lão không kịp chuẩn bị để đón đường mày như vậy. Ngoài lão Minh ra , chỉ có thể là ...

Nói đến đó Báu đứng dậy đi ra cửa. Hùng vội ngăn lại :

-Mày lại đi đâu đó ? Tao đã bảo cho qua rồi mà.

Báu cười :

-Tao đi mua gói thuốc, hết thuốc hút rồi.

... ..

1 giờ sáng, các vũ trường cũng đã lần lượt đóng cửa, Khoa cùng hai thằng bạn phóng xe đi vòng vòng ngoài đường hóng gió. Đang tha thẩn chợt phát hiện một bóng hồng trông rất sành điệu. Một cô nàng tóc ngắn, mặc bộ cánh màu hồng, đi boots cao, đứng trước cửa một vũ trường đang nháy “dễ” liên tục. Khoa quay sang nói với hai thằng bạn:

-Bọn mày về trước đi, mai gặp lại !

Hai thằng bạn thấy cũng chẳng còn gì hứng thú nên quay xe phóng mất dạng. Đợi cho hai thằng đi xa Khoa lướt xe đến gần cô nàng áo hồng. Tiếp cận mục tiêu Khoa nhận thấy đây là một nàng tiểu thư con nhà giàu đi chơi đêm thì rất

đặc ý. Cô nàng vẫn không thèm để ý đến Khoa, vừa nhá máy vừa bực tức trông rất dễ thương. Khoa hiểu ra vấn đề liền lên tiếng hỏi :

-Nó không đến đón em à ? Thằng nào mà ngu thế ?

Cô nàng ngược mặt lên nhìn Khoa rồi cong môi nói :

-Xí ! Ai cần anh quan tâm.

Khoa cười nhẹ nhàng nói :

-Nếu em không ngại thì anh sẵn sàng đưa về tận nhà.

Cô nàng lúc đầu tỏ vẻ dẫn đo nhưng sau cũng đồng ý. Khoa thấy cá đã cắn câu thì rất đặc ý, miệng cười mỉm. Đợi cô nàng ngồi chắc chắn Khoa bắt đầu phóng thật nhanh, cố làm cho nàng sợ.

-Anh tên Khoa, em tên gì nhỉ ?

Khoa quay đầu lại hỏi. Cô nàng tủm tỉm cười :

-Dạ, em tên Hoài. Tên xấu quá phải không anh ?

Khoa vội xua tay :

-Bậy nào! Đúng là tên giống với người, gặp một lần là nhớ hoài.

Suốt đường đi Khoa cố phóng nhanh lạng lách để làm Hoài sợ phải ôm sát lấy mình nhưng cô nàng vẫn thản nhiên không hề tỏ ra sợ hãi. Khoa thấy không hiệu quả thì hơi thất vọng. Chợt Hoài nói :

-Nhà em trong ngõ này.

Khoa chạy theo chỉ dẫn, lát sau dừng dưới chân một khu chung cư. Hoài cười rất tươi nhìn Khoa :

-Em cảm ơn anh nhiều lắm... Anh có muốn lên nhà em chơi một lát không?

Khoa mừng ra mặt nhưng vẫn giả vờ nói :

-Thôi, muộn rồi, em vào nghỉ đi. Lúc khác anh ghé.

Hoài xua tay lia lịa :

-Không sao đâu ! Em ở có một mình thôi, anh đừng ngại.

Nghe tới đó thì Khoa không nhin nổi nữa, hấp ta hấp tấp xuống dắt xe, suýt nữa là ngã. Hoài thấy vậy thì cười khúc khích. Phòng Hoài nằm ở lầu 3 nên phải leo mấy cầu thang mới tới, Khoa nôn nóng quá chân cứ riu lại. Hoài đứng trước cửa phòng 303 nói :

-Phòng em đây rồi, anh đợi em chút xíu.

Khoa đợi Hoài mở cửa, bật đèn rồi mới bước vào. Căn phòng không được rộng cho lắm nhưng khá ngăn nắp. Khoa ngồi xuống tấm nệm ngủ ở góc phòng, đưa mắt nhìn xung quanh. Hoài đưa cho Khoa một ly nước mát rồi nói :

-Anh Khoa ngồi chơi, đợi em chút xíu...

Cuối câu Hoài nguyền dài một tiếng rất điệu làm tim Khoa đập thành thịch. Cô nàng nói xong quay đầu bỏ vào trong. Khoa liếc mắt thấy Hoài kéo chiếc rèm che lại, ánh mắt anh càng không thể không để ý. Qua tấm rèm Khoa nhìn thấy bóng Hoài mờ mờ đang cởi quần áo, bỗng chốc lửa tình trào nơi lồng ngực. Khoa đang ngơ ngẩn nhìn thì Hoài bước ra, trên người quấn một tấm khăn tắm màu trắng nói :

-Em phải đi tắm cái đã ! Anh Khoa phải đợi lâu có phiền không ?

Khoa lấy tay đẩy gọng kính, hơi ấp úng rồi cười nói :

-Không sao, em cứ mặc anh.

Hoài lại cười tủm tỉm rất chi là đáng yêu đoạn quay lưng lại đi vào buồng tắm, cô biết thừa cặp mắt Khoa đang nhìn cô như thiêu đốt. 10 phút trôi qua, tiếng nước chảy trong bồn tắm cứ rả rích, rả rích càng làm Khoa thêm sốt ruột. Khoa đang định lại gần xem sao thì cánh cửa phòng tắm mở ra, Hoài mặc một cái váy ngủ hai dây màu đỏ mỏng te rất chi là khiêu khích bước ra.

-Em chờ anh lâu lắm hả ?

Hoài liếc nhìn Khoa rồi hỏi. Anh chàng vội vã chống chế :

-Không lâu, không hề lâu.

Hai người ngồi vào cái bàn nhỏ ở góc phòng. Đây là bàn uống cafe nên không dùng ghế mà ngồi xuống nệm trên sàn nhà, rất tiện nghi và thoải mái. Hoài lấy rượu ra mời Khoa một ly. Lúc đầu còn ngại ngùng, sau thấy người đẹp mời nhiệt tình quá Khoa làm luôn ba ly. Trong gian phòng đầy lãng mạn, ánh đèn màu mờ mờ ảo ảo, Khoa có hơi men trong người, ngắm Hoài lại càng thêm kiêu sa lộng lẫy. Hoài lại rót một ly nữa đưa cho Khoa, bất chợt anh nắm lấy tay cô. Hoài chỉ khẽ cười, Khoa vội vàng ôm chầm lấy cô, hai người đổ nhào xuống nệm. Hoài thấy Khoa có hành vi sỗ sàng với mình thì chỉ chờ có thể liền la toáng lên :

-Bớ người ta ! Cứu tôi với ! Có người muốn cưỡng bức tôi !

Không đợi đến tiếng thứ hai đã có người mở cửa xông vào. Khoa hốt hoảng định buông Hoài ra nhưng làm sao buông được. Tay Khoa bị Hoài giữ chặt ở eo của cô, nhìn Hoài mảnh dẻ, yếu đuối nhưng giữ rất chặt, Khoa không tài nào gỡ ra được. Một gã đàn ông tóc húi cua mặt mày hằm hằm đi vào, Hoài vội vàng đẩy Khoa ra, tay kéo lại dây áo trên vai mình. Gã đàn ông đó chửi lớn :

-Thằng chó này ! Ngó mày có học mà làm chuyện đốn mạt vậy hả?

Khoa mơ mơ hồ hồ, luống cuống cãi lại :

-Tôi không có ...

Chưa nói hết câu Khoa đã bị gã đàn ông đó tổng cho một quả vào mặt ngã vật ra sàn nhà. Quả thật có năm mơ Khoa cũng không ngờ mình rơi vào tình cảnh này, trong phút chốc bị gã đàn ông kia cho một trận đòn như tử. Thấy có vẻ hơi quá tay, Hoài liếc mắt nhìn gã đàn ông ra hiệu ngưng lại Khoa mới thoát khỏi trận đòn.

-Cút mẹ mày đi !

Gã đàn ông vừa nói vừa đá vào hông Khoa một cái, mồm miệng Khoa đầy máu. Anh chàng lọ mọ tìm kính rồi bỏ đi, lúc ra cửa không quên nhìn mặt người đã đánh mình, chỉ thấy người này để tóc húi cua, có râu quai nón trông rất dữ tợn nên bất giác không dám hó hé. Đợi Khoa đi rồi Hoài và gã đàn ông cùng cười bò ra nhà. Hoài nằm trên nệm nói :

-Anh Báu chơi ác quá ! Thằng cha đó trói gà không chặt, em chỉ sợ thêm một lát nữa gã toi luôn thì nguy to, ha ha...

Báu ngồi trở dậy nói :

-Dung ơi là Dung, em không biết thằng chó này đề tiện bỉ ổi như thế nào đâu.

Té ra hai người gài bẫy Khoa là Báu và Dung, cùng trong nhóm Cascadeur với Hùng. Dung lấy tay chống cằm nói :

-Nhìn gã này, em không nghĩ hẳn dám tổ chức đánh anh Hùng giữa đường như vậy đâu.

Báu xua tay :

-Chắc chắn là nó. Anh đã điều tra kỹ càng rồi mới nhờ em ra tay đó chứ !

Dung lại nheo mắt tỏ vẻ nghi ngờ :

-Anh điều tra thế nào ?

Báu cười rất đắc ý :

-Anh có thằng bạn quen biết ra nhiều băng đảng chém ở khu này, qua lời nó kể thì có một tên thư sinh đeo kính, con nhà giàu cách đây một tuần đến thuê băng Cường theo đi hành hung người. Anh biết ngay là thằng chó đó !

Dung gật gù nói :

-Kể ra anh cũng giỏi đó chứ ! Có điều thật kì lạ... Khoa không biết anh mà anh lại biết hẳn ?

Báu cười :

-Có lần hần đến rủ Ly đi uống nước, anh ở trong phòng ngó ra nên để ý. Cái mặt nó anh nhìn một lần là đã thấy không ưa nổi, tuy nhiên cũng không thể quên được !

Dung vẫn cảm thấy có chỗ khó hiểu nên lại hỏi :

- Anh đã biết rõ là Khoa thì cứ việc lôi hần đi nện cho một trận là được, việc gì phải nhờ em dàn cảnh cho thêm rườm rà ?

Báu lắc đầu :

-Nó không dễ dụ đâu. Hơn nữa nếu mình ra mặt cho Hùng thì sau này nó sẽ tìm Hùng tính nợ, rất là không hay ! Phải để cho nó bị đánh với một lý do khác, vừa trả được món nợ cho Hùng, lại không hề làm nó nghi ngờ Hùng.

Dung cắn móng tay, vẻ mặt rất lo lắng :

-Liệu nó có báo công an không nhỉ ?

Báu thần mặt ra :

-Ừ nhỉ, anh không nghĩ tới việc này... Nhưng chắc nó không dám đâu, báo công an thì nó có lỗi trước chứ ai, cùng lắm anh chỉ bị phạt nhẹ vì tội đánh người trong lúc mất bình tĩnh thôi...

Hai người nói chuyện đến hơn 2 giờ sáng thì lăn ra ngủ, Báu rất thân với Dung, xem cô như em gái nên cũng không ngại gì chuyện ngủ lại qua đêm.

... ..

Về phần Hùng, sau khi bình phục anh đã nhanh chóng đến gặp công an để trình báo. Hùng tuy phạm tội vận chuyển ma túy nhưng là do bị lừa, hơn nữa lại có công giúp công an bắt được một băng tội phạm nguy hiểm nên cũng được khoan hồng. Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, Hùng lại tiếp tục trở về học tiếp đại học, mặt khác vẫn theo đuổi niềm đam mê làm cascadeur của mình.

Một tuần sau, vào buổi chiều thứ sáu, Hùng vừa đi học về, đang chuẩn bị để đến câu lạc bộ cascadeur thì nghe tiếng hỏi thăm :

-Làm ơn cho hỏi ở đây có ai ở trọ tên là Hùng không ạ ?

Bà Tư-chủ nhà trọ-nghe nhắc đến Hùng thì cười nói :

-Ở khu trọ này ai lại không biết Hùng “bay”.

Người hỏi thăm là một người đàn bà nhà quê, bà ta nghe thấy lạ thì hỏi lại:

-Bay? ...Bay gì cơ ạ ?

Hùng vội vàng chạy ra, gương mặt anh trở nên sáng bừng lên lộ rõ vẻ vui mừng. Hùng gọi to lên :

-Mẹ! Con đây ạ.

Chương 10:

Người đẹp trở tài

Hùng mừng rỡ nắm lấy tay bà kéo vào phòng. Lâu ngày không được gặp mẹ, Hùng vui quá tay chân cứ luống cuống cả lên, đoạn lấy nước mát mời mẹ. Bà ngấm Hùng rồi cười :

-Chao ôi ! Sao mày gầy thế hả con ? Có đau ốm gì không đấy ?

Hùng gãi đầu :

-Con khỏe mà mẹ. Xấu hổ quá, con chưa về thăm mẹ được, mẹ đã lên thăm con thế này ...

Bà lại cười :

-Xấu hổ cái gì chứ ! Hay là anh sợ tôi làm anh xấu hổ với bạn bè?

Hùng xua tay lia lịa:

-Làm gì có chuyện đó !

Đoạn quay đầu lại gọi :

-Báu ơi ! Mẹ tao lên chơi !

Từ trong toilet, Báu bước ra đầu tóc ướt nhẹp, trên người mỗi cái quần xà lỏn vôi vàng vợ lấy quần áo mặc vào. Mẹ Hùng quay sang hỏi anh :

-Bạn con đó hả ?

Hùng cười gật đầu. Báu mặc xong quần áo liền ra chào bà :

-Cháu chào bác. Cháu tên là Báu, làm cùng ...

Thấy Hùng nháy mắt ra hiệu, Báu vội vàng nói tránh đi :

-Dạ... cháu học chung với Hùng.

Mẹ Hùng cũng gật đầu cười chào lại đoạn quay sang hỏi Hùng:

-Con ở trên này có thiếu thốn lắm không ?

Hùng chưa kịp trả lời thì Báu đã nói chen vào :

-Không sao đâu bác, Hùng còn làm thêm nữa ạ.

Bà nhìn Báu cười hỏi rất ôn tồn :

-Hùng làm thêm cái gì vậy cháu ? Hùng quay đầu lại để mẹ không nhìn thấy mặt mình nhưng bà biết rõ là nó đang trừng mắt nhìn Báu. Anh chàng Báu càng tỏ ra lúng túng nhưng vẫn xoay chuyển rất nhanh :

-Dạ nó làm gia sư, bưng bê phục vụ, rửa chén, ... đủ cả ạ.

Mẹ Hùng nhìn anh nước mắt tự dưng chảy ra:

-Vất vả thế thì còn học được cái gì ? Sao không gọi điện về cho mẹ?

Hùng ôm bà nói :

-Mẹ ơi, con tự lo được mà. Không sao đâu !

Hùng nghĩ thầm : “Mẹ mà biết mình làm cascadeur cộng thêm chuyện tạm ngừng học một năm chắc giận điên lên mất”. Đúng lúc đó thì bọn Vân, Ly, Yên kéo qua, Hùng lại thầm kêu khổ, chỉ sợ mấy bà này làm lộ chuyện. Không đợi bọn nó lên tiếng Hùng đã chặn ngay :

-Mẹ anh lên chơi, nói ít một chút, đừng có mà “bà tám” đó.

Vân cười :

-Bọn em biết rồi. Cháu chào bác !

Hai đứa Ly, Yên cùng chào theo. Mẹ Hùng trách anh :

-Bạn anh sang chơi, anh lại cấm bọn nó không được nói chuyện với mẹ là sao?

Hùng cười cười :

-Tại ... tại con sợ mẹ đi xa còn mệt, lại gặp mấy đứa nhiều chuyện này sẽ không dứt ra được.

Nói rồi lườm Vân một cái. Trong ba đứa Hùng sợ nhất Vân vì nó mồm miệng mau lẹ, rất dễ lộ bí mật. Vân thấy Hùng lườm mình thì càng thách thức :

-Bác ời, bác biết anh Hùng ở khu trọ này nổi tiếng lắm không ?

Mẹ Hùng tỏ ra ngạc nhiên :

-Thế hả ? Lúc này vào bác cũng nghe bà chủ nhà nói vậy.

Hùng vã mồ hôi, vội vàng toe toét cười :

-Vân ời, Vân ời, ... anh có chuyện muốn nói với em.

Nói rồi kéo Vân ra khỏi phòng. Yên lúc này mới nhìn kỹ được mẹ Hùng. Bà tuy đã gần 50 nhưng trông nét mặt vẫn rất tinh anh, sắc sảo, lại không kém phần mặn mà. Yên thầm nghĩ thời trẻ chắc bà cũng là một cô gái đẹp và sắc sảo, không khỏi có nhiều người đàn ông theo đuổi. Yên đang ngơ ngẩn thì bà lên tiếng hỏi :

-Hai cháu tên gì ?

Yên hơi giật mình, vội trả lời :

-Dạ, cháu tên Yên ạ ...

-Còn cháu là Ly ạ...

Ly cũng trả lời ngay sau Yên. Bà khẽ nhìn hai đứa. Yên thì cặp tóc giản dị, gương mặt xinh xắn và khá ngây thơ, nhưng đôi mắt thì lại có vẻ ngược lại, rất buồn và chứa nhiều tâm sự. Ly thì tóc màu nâu hung, da dẻ trắng trẻo, vẻ đẹp rất giống kiểu các ngôi sao Hàn Quốc mà giới trẻ hiện nay hâm mộ. Mẹ

Hùng tuy ở quê nhưng là người có đi học, lại thích xem tivi, quan tâm đến thời sự nên không hề lạc hậu, mặc nhiên không hề ác cảm với Ly, chỉ có điều bà đánh giá Ly là tiểu thư con nhà giàu. Ly lại hỏi bà :

-Nhà mình có mấy người ạ ?

Bà vui vẻ, cười rất hiền hậu :

-Bác chỉ có mỗi thằng Hùng.

Yên biết rõ chuyện nhà Hùng, sợ Ly nhắc đến cha của Hùng nên vội nói sang chuyện khác :

-Bác ở đây lâu một chút, bọn cháu sẽ đưa bác đi chơi khắp thành phố.

Ly nghe đến chuyện đi chơi thì rất phấn chấn, vội quên hết những chuyện khác :

-Phải đấy bác ạ, thành phố nhiều nơi đẹp lắm.

Bà thấy hai đứa nhiệt tình thì cũng cười rất chi là thiện cảm.

... ..

Tối hôm đó, Báu kiếm cơ đến chỗ Dung để Hùng được nói chuyện riêng với mẹ. Vừa ra khỏi cửa thấy Vân đang chơi với con vẹt thì Báu bất giác nảy ra ý khác :

-Vân à ...

Vân quay lại nhìn Báu, đôi mắt đầy vẻ tinh nghịch :

-Gì vậy anh Báu ?

Báu định mở miệng nhưng không hiểu sao lưỡi cứ lúu lại, tim thì đập thình thịch. Anh chàng chỉ thầm kêu khổ, có lẽ cả lúc đóng pha mạo hiểm cũng chưa từng bị như vậy. Vân tiến lại gần, đôi mắt càn nhìn Báu với vẻ dò xét :

-Có chuyện gì khó nói à ?

Báu lấy lại bình tĩnh, ấp úng nói :

-Anh... Vân có muốn đi chơi với anh không ?

Vân cười tươi rói, gật đầu rồi lại hỏi :

-Chỉ mình em thôi hả ?

Báu hơi đỏ mặt, nói lí nhí :

-Chỉ mình em thôi.

Vân cũng hơi cảm thấy bất ngờ, vén tóc nói :

-Anh đợi em thay đồ.

Báu lại khẽ gật đầu. Vân ung dung bước vào phòng. Bên phòng kia Hùng vẫn đang ngồi hỏi chuyện mẹ tình hình dưới quê. Chợt có bóng con gái trước cửa, Hùng ngược lên nhìn thì thấy Thảo bước vào. Mẹ Hùng có vẻ ngạc nhiên khi thấy con mình có nhiều bạn gái đến như vậy. Thảo ngồi xuống nói :

-Cháu mới đi làm về, thấy mấy đứa nói bác lên chơi nên cháu sang thăm bác.

Vừa nói Thảo vừa đặt bịch trái cây xuống, đoạn ngồi đối diện với mẹ Hùng. Bà đưa mắt nhìn Thảo, chỉ cảm thấy cô gái này rất thông minh, sắc sảo lại có vẻ đẹp rất kín đáo, bất giác mỉm cười. Hùng giới thiệu :

- Đây là Thảo, bạn con.

Mẹ Hùng cười gật đầu, cảm thấy rất có cảm tình.

Đợi Thảo về, bà mới cười hỏi Hùng :

-Trong mấy đứa đó, có đứa nào là người yêu của con không ?

Hùng gãi đầu :

-Dạ, chỉ có ... một người hơi đặc biệt thôi ...

Bà liếc mắt dò xét thái độ Hùng rồi hỏi :

-Đứa nào vậy con ?

Hùng ngồi dựa vào tường, đoạn cười nói :

-Mẹ đoán thử xem ?

Bà ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

-Mẹ thì cảm thấy mến con bé Thảo, nhưng với bản tính lẳng tử của mày thì mẹ đoán mày thích con bé tóc hung hung, đỏ đỏ hơn.

Hùng cười cười, đoạn lắc đầu nói :

-Mẹ rất hiểu tính con, nhưng lần này lại đoán không đúng.

Bà hơi cảm thấy quê, tiện mồm chửi yêu :

-Thằng cha mày ! Thế thì đứa nào ?

Chợt bà nhận ra điều gì đó không hay vội im lặng. Hùng nghe mẹ chửi “thằng cha mày” thì cũng hơi ngẩn người ra một chút, đoạn lại cười :

-Con không nói đâu.

... ..

Cùng lúc ấy, Báu chờ Vân ra chân cầu gần nhà ngắm cảnh đêm. Anh ngồi cạnh cô mà vẫn không nói được lời nào cho ra hồn. Vân quay sang hỏi :

-Sao hôm nay anh nín thinh vậy ? Chẳng giống anh chút nào ?

Báu cười cười :

-Em có thích chỗ này không ?

Vân bĩu môi :

-Em nói không thích thì anh có chở em đi chỗ khác không ?

Báu gật đầu rồi rít vôi nói :

-Đi chứ ! Đi chứ ! Em muốn đi đâu, anh cũng chở đi tuốt.

Vân cười tí mắt :

-Vậy mình đi ăn kem đi, em khát nước quá.

Báu đánh tay lên trán nói :

-Ái chà ! Sao anh ngốc thế không biết, để em khát nước này giờ.

Vân đang định lên xe chọt nghe phía bên kia cầu có một đám đông la hét rất hoảng loạn. Báu và Vân không ai nói với ai vội chạy xe tới đó. Khi đến gần thì mới nghe rõ :

-Có người tự tử, mau mau cứu người !

Đám thanh niên còn đang cởi áo, xắn quần với vẻ lúng túng thì Vân đã lao vọt xuống sông trước sự chứng kiến của mọi người. Báu sợ quá la hoảng :

-Vân, nguy hiểm lắm !

Chỉ thấy Vân bơi rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã lướt ra tới chỗ người đang chết đuối. Báu ở trên nhìn thấy mặt nước đen ngòm trong đêm thì lòng như lửa đốt. Đám thanh niên thấy Vân đã bơi ra thì cũng đứng trên bờ xem, không hề có vẻ muốn bơi ra nữa. Không biết là sau bao lâu Báu mới nhìn thấy bóng Vân bơi vào. Anh vội chạy xuống, nước ngập tới đầu gối. Lúc này nhìn thấy rõ Báu mới yên tâm, Vân đang ôm cô bé bơi vào bờ. Báu chạy lại đỡ giúp Vân, bế cô bé lên bờ. Vân thở hổn hển, nói không ra hơi :

-Anh... mau gọi cấp cứu đi.

Báu luống cuống đặt cô bé nằm xuống rồi lấy điện thoại ra gọi. Vân tiến lại gần cô bé, làm các động tác hô hấp nhân tạo rất thành thục. Mọi người nhìn rõ, cô bé khoảng 17, 18 tuổi, vẫn còn mặc nguyên bộ đồng phục quần trắng áo dài đang nằm bất động. Vân lấy tay bịt mũi cô bé, đoạn kề miệng mình

vào miệng cô bé hà hơi thối ngạt. Một người nói giọng lạnh lùng :

-Mới tí tuổi đầu đã tự tử, chắc lại yêu đương nhăng nhít đây mà.

Một người khác nói chen vào :

-Ông cứ đoán mò, có khi cô bé thi rớt nên mới nghĩ dại, vừa mới qua đợt thi đại học xong mà ...

Chợt mọi người ồ lên một tiếng, từ miệng cô bé ộc ra rất nhiều nước, bắt đầu có phản ứng. Vân mừng lắm, tuy rất mệt nhưng vẫn cố nói to :

-Mọi người ... mọi người tản ra ... để cho thoáng bớt, cô bé đang cần ôxy.

Đám đông vội vàng đồng loạt tản ra, ai nấy đều cảm thấy xấu hổ với Vân và cô bé. Một lúc sau xe cấp cứu đến, cô bé cũng đã tỉnh lại nhưng vẫn còn rất mệt. Nhân viên y tế giúp đưa cô bé vào trong xe. Vân quay sang nói với Báu :

-Em phải đi cùng với nó.

Báu hơi nhăn nhó nhưng không dám phản đối, bèn nói :

-Người em ướt hết rồi, để anh đi cùng với nó, em cứ lấy xe anh về.

Báu vừa nói dứt thì Vân cũng đã leo lên xe cấp cứu. Anh không biết phải làm sao, đành nghĩ phải quay về lấy quần áo cho Vân thay.

Về đến nhà thì cũng đã gần 11 giờ đêm, Báu gãi đầu gãi tai, đoạn gõ cửa phòng bạn Thảo. Ly ra mở cửa, thấy Báu lúng ta lúng túng thì cười hỏi :

-Con Que đi với anh mà ? Sao anh về một mình ?

Báu ấp úng nói :

-À, có chút rắc rối. Phiên Ly lấy hộ anh một bộ quần áo của Vân.

Ly càng tỏ ra ngạc nhiên, hai mắt mở to tròn xoe. Vài giây sau thì nhún vai tỏ ra đã hiểu, lại hỏi Báu với vẻ mặt hơi e dè :

-Anh làm rách quần áo của nó rồi à ?

Báu nghe Ly hỏi thế thì càng cuống lên, rõ ràng mười mười là Ly đã hiểu lầm, suy nghĩ bậy bạ. Báu vội nói :

-Không, không, ... là quần áo Vân bị ướt ...

Ly lại càng tỏ ra ngạc nhiên hơn :

-Lẽ nào lại ướt đến thế ?

Báu đưa tay vái dài :

-Lấy giùm anh lệ đi, mọi chuyện anh sẽ nói sau.

Ly gật gật đầu, quay lưng đi vào trong, miệng vẫn lẩm bẩm :

-Uớt gì dữ vậy ta ? Sao lại bất cần như thế chứ. Lại còn năn nỉ mình giữ bí mật, còn lâu nhé !

Báu quay vào bệnh viện thì trời đã rất khuya. Anh hỏi thăm ở phòng trực rồi tìm đến phòng của cô bé. Vừa đến gần thì đã nhìn thấy Vân ngồi ngoài phòng bệnh thì mừng cuống cả lên. Báu chạy lại gần thì thấy Vân đang mặc một bộ đồ khô ráo, chỉ có điều là quần áo bệnh nhân. Chưa đợi Báu hỏi Vân đã lú lo :

-Em mượn tạm quần áo trong bệnh viện. Cô bé không sao rồi.

Báu lau mồ hôi nói :

-Anh mang quần áo cho em đây. Cô bé ở trong đó một mình à ?

Vân lắc đầu :

-Không, anh trai của cô bé đang ở trong đó.

Báu cầm túi quà, bên trong có một hộp sữa và một bịch đường bước tới gõ cửa. Bên trong đúng là có giọng đàn ông :

-Mời vào.

Báu mở cửa bước vào, nhìn thấy một anh chàng ngồi ở đầu giường chỗ cô bé nằm. Báu chợt nhận thấy người này rất quen, tóc cột túm đằng sau, râu quai nón mờ mờ, mặc áo thun đen.

-Thành !

Báu khẽ gọi tên người đó. Anh chàng quay lại, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

Đoạn hai người ra hiệu đi ra ngoài nói chuyện. Thành bước ra trước, Báu khẽ đặt túi quà lên bàn rồi cũng khép cửa lại. Ra ngoài hành lang, Báu đâm vào ngực Thành một cái cười nói :

-Té ra anh cô bé là mày !

Thành cũng cười lớn, đoạn đâm lại vào ngực Báu nói :

-Tao cũng không ngờ người cứu em tao là bồ của mày.

Báu hơi đỏ mặt nhưng không giấu được vẻ khoái trí. Vân thấy vậy cũng không thềm cãi, lại hỏi Báu :

-Hai người quen nhau à ?

Báu cười chỉ Thành nói :

-Đây là Thành, bạn cùng câu lạc bộ Cascadeur với anh.

Đoạn quay sang chỉ vào Vân nói với Thành :

-Đây là Vân, à ...

-Bạn gái ! Tao biết rồi.

Thành nói hộ cho Báu. Hai người cười với nhau, Thành nói với giọng rất cảm kích :

-Cám ơn hai bạn, không có hai bạn thì ... em gái mình ...

Vân nhún vai nói :

-Không có gì đâu anh. Ai gặp chuyện như vậy cũng sẽ làm như em thôi...
Em vào xem cô bé thế nào.

Đoạn cầm túi quần áo Báu đưa lúc nãy đi vào trong phòng. Báu và Thành ngồi lại trên băng ghế ngoài hành lang. Thành vỗ vai Báu :

-Bồ mày giỏi thiệt đó ! Tao nghe tin mà hết hồn. Thật không dám tin em tao tự tử, lại càng không tin nó may mắn như thế, cứu người chết đuối lúc trời tối rất nguy hiểm. Dân bây giờ sống theo phong cách “makeno”, mày biết thừa còn gì !

Báu nghe thấy thì rất khoan khoái, bắt đầu khua tay múa chân khen Vân trước mặt Thành :

-Cô ấy là vận động viên bơi lội mà ! Mày tin không ? Đám thanh niên lúc đó nhìn thấy Vân nhảy xuống sông thì đều run cầm cập...

Thành hỏi ngược lại :

-Thế lúc ấy mày làm gì ?

Báu hơi luống cuống nhưng cũng đối đáp được :

-Tao... tao ..., à ! lúc ấy tao đang gọi xe cấp cứu.

Thành gật đầu, lại khen Báu :

-Hai người nhanh trí thiệt, đúng là rất xứng đôi.

Báu im không nói gì, nghĩ thầm : “Mọi chuyện đều do Vân chỉ đạo, cái đầu chậm chạp của mình thì nghĩ ra cái quái gì chứ !”. Chợt Báu nhớ ra điều gì đó, vội hỏi Thành :

-Mày có biết tại sao em mày tự tử không ?

Thành cúi đầu lặng thinh, mãi sau mới nói :

-Nói ra thật xấu hổ, nó bị một thằng đểu lừa cho có bầu, sợ bố mẹ biết nên ...
Tao mà biết thằng đó là ai thì ...

Báu cũng hòa theo :

-Đúng! Phải điều tra cho ra. Không thể để nó tiếp tục lừa các cô gái khác nữa.

... ..

Sáng hôm sau, mặc dù cả bọn đều níu giữ nhưng mẹ Hùng vẫn kiên quyết đòi về, bà nói lên để biết tình hình của Hùng, bây giờ yên tâm rồi thì phải về lo việc ở nhà. Buổi chiều Thành tới chỗ Báu, Vân để cảm ơn. Vân kể lại mọi chuyện cho mọi người nghe. Ly bất giác đỏ mặt :

-Té ra ... không phải như tao nghĩ.

Đoạn Thảo và Yên lườm Ly một cái, rõ ràng là Ly đã kể cho hai người bọn họ chuyện đêm qua một cách ly kỳ, hấp dẫn đến mức nào. Bỗng Thành nhìn quanh phòng Hùng rồi hỏi :

-Cái xe của nhóm đâu rồi Hùng ?

Cả bọn đều lặng thinh, Hùng trả lời :

-Tao làm mất rồi.

Thành gãi đầu ra điều khó khăn :

-Gay rồi ! Tháng này đến lượt tao thì cũng coi như xong, ... nhưng còn mấy tháng sau thì biết ăn nói thế nào với bọn nó.

Hùng nói giọng trầm hấn xuống :

-Tao sẽ xin lỗi mọi người, và ... sẽ có gắng mua đền trong thời gian sớm nhất. Hy vọng mọi người sẽ thông cảm.

Chợt Báu nghĩ ra điều gì đó liền hỏi Hùng :

-Có phải mày làm mất xe vào cái đêm ... Đúng rồi ! Cái đêm mày bị bọn nó

tập kích đánh lén.

Hùng gật đầu. Báu vỗ đùi, cười rất đắc ý :

-Vậy thì may rồi ! Tao biết bọn đánh mày, chỉ cần tìm được chúng thì nhất định sẽ có cách đòi lại xe.

Hùng thật sự đang rất áy náy chuyện mất xe, nghe Báu nói thế thì cho dù có phải đụng độ đám giang hồ đó cũng lập tức bằng lòng.

... ..

Chiều hôm đó, Hùng, Báu, Thành ba người tìm ra bãi xe ôm theo sự chỉ dẫn của Báu. Hùng nói với Báu :

-Bây giờ đang đông người, nên tránh xô xát kéo công an tới.

Báu gật đầu, đoạn cả ba thuê ba chiếc xe ôm đi đến đoạn đường vắng. Đợi đến lúc thật thuận lợi, Báu ra hiệu dừng xe. Hùng, Thành đều đã xuống xe, riêng Báu vẫn ngồi lại, chậm rãi hỏi :

-Các anh có biết chỗ Cường theo ở đâu không ? Chỉ giúp tụi này với.

Tên xe ôm dáng người đen nhẻm lắc đầu. Báu lại quay sang hỏi tên xe ôm để ria mép :

-Anh có biết không ?

Tên này trả lời :

-Cường theo? Bọn này chưa từng nghe tới.

Câu nói vừa dứt thì tên xe ôm đen nhẻm ngã vật xuống đường, thì ra là Báu đã động thủ. Hùng nhăn mặt, cho là Báu ra tay quá sớm. Báu túm đầu tên xe ôm bị ngã chửi :

-Con mẹ mày ! Ông hỏi lịch sự thì không nói phải không?

Hai tên xe ôm kia thấy không hay vội quay xe bỏ chạy, Hùng và Thành cũng

không thèm giữ lại. Đoạn Báu lại dí sát mặt vào tên xe ôm nói :

-Tao thừa biết mày là đàn em của Cường theo! Giả vờ hỏi để kiểm tra độ thành thật của mày thôi.

Hùng bước tới gần tên xe ôm, khom người nói :

-Bọn này có chuyện muốn hỏi Cường theo, anh làm ơn chỉ giúp.

Tên xe ôm thấy giọng điệu của Hùng thì rất nhẹ nhàng nhưng chắc mẫm nếu không trả lời thì sẽ bị tên đầu húi cua đập cho một trận nên vội vàng nói :

-Dạ, ... dạ... để em dẫn mấy anh đi.

Hùng, Báu, Thành ba người đều mừng rỡ. Tên xe ôm chở Báu đi chậm chậm, Hùng và Thành đi bộ đằng sau. Vài phút sau đến một cái xóm nhỏ rất chật chội, cả bọn đều phải đi bộ. Tên xe ôm dẫn đi ngoằn ngoèo trong các con hẻm một lúc rồi chỉ tay :

-Đại ca đang ở trong đó đánh bài, mấy anh tự vô đi. Ổng mà biết em dẫn vô thì em chết chắc.

Hùng định cảm ơn nhưng Báu đã chen vào :

-Không lừa bọn tao đó chứ ?

Tên xe ôm hoảng sợ rồi rít :

-Không đâu ạ, đúng là đại ca trong đó mà.

Báu quay lại nói với Thành :

-Mày đứng đây giữ nó, nếu bọn tao vào không gặp thì cứ đánh bỏ mẹ nó đi.

Thành gật đầu. Báu và Hùng tiến vào căn nhà nhỏ ở đầu xóm. Vừa đến gần đã có hai tên du đang chặn đầu, tên to béo mặt bóng láng hỏi :

-Mấy người tìm ai ?

Báu không thèm nhìn hấn nhưng vẫn trả lời :

-Cường theo !

Tên còn lại người cao như cây sào, trông giống dân nghiện nghe thấy liền chửi Báu :

-Mẹ mày ! Tên đại ca bọn tao để mày gọi ra à?

Báu hô hô cười rộ :

-Chúng mày đều là lũ lưu manh, lại còn có tôn ty trật tự à ? Đại ca mày là ông trời chắc ?

Nãy giờ Hùng đứng phía sau, chỉ đưa mắt quan sát xung quanh chứ không hề can thiệp, để mặc Báu nói chuyện với chúng. Tên to béo nghe Báu ăn nói ngông nghênh lập tức móc dao đâm thẳng tới trước bụng Báu. Động tác của tên này rất nhanh và bất ngờ, Báu dù đã đề phòng nhưng vẫn hơi giật mình, chỉ đành nhượng bộ lùi lại hai bước. Vừa thấy tên to béo động thủ lập tức từ bốn phía trong các căn nhà quanh xóm đổ ra, đa số là người dân hiếu kỳ chạy ra xem nhưng cũng có không ít thanh niên cầm gậy gộc, dao, rựa. Hùng thấy không hay vội giải thích :

-Chỉ là chuyện hiếu lắm, xin bà con đừng để ý. Bọn tôi chỉ muốn tìm gặp Cường theo để nói chuyện.

Người dân ở khu này rất sợ Cường theo, nghe Hùng nhắc đến hấn thì lập tức im lặng nhưng vẫn không bỏ đi. Tên cao như cây sào nãy giờ để ý thấy Hùng rất quen, chợt nhận ra đã đánh nhau với Hùng cách đây mấy tháng. Lần đó Hùng chở Thảo trên đường bị bọn Cường theo chặn lại đã đánh cho chúng tơi bời, tên này nhận ra lập tức thay đổi thái độ, nói với Báu và Hùng :

-Đứng chờ ở đó.

Chương 11:

Bản Lĩnh Của Những Chàng Cascadeur

Tên cao như cây sào yêu cầu bọn Hùng đứng chờ, chạy vào một ngôi nhà quét vôi màu xanh đã cũ. Vài phút sau thấy một toán bảy, tám người bước ra, đi đầu đúng là Cường thẹo. Hùng này giờ sốt ruột vừa trông thấy Cường thì rất phấn khởi, người dân đều thấy lạ : “Xưa nay có ai gặp Cường thẹo mà mặt mày rạng rỡ như vậy đâu ?”. Cường thẹo đã được đàn em thông báo nên không bất ngờ khi nhìn thấy Hùng, hắn nói :

-Chào người quen cũ.

Báu vốn nóng tính nên lập tức vào chuyện ngay :

-Cách đây hơn một tuần, bọn mày đã vây đánh bạn tao. Chuyện đó bọn tao không tính tới nữa, nhưng cái xe không phải của nó mà là của cả nhóm Cascadeur bọn tao nên nhất định phải lấy lại.

Cường thẹo nghe nhắc đến Cascadeur thì biết là không hay nhưng ngoài mặt vẫn không động sắc :

-Bọn tao không có đánh bạn mày. Mày có bằng chứng không mà dám vu cáo ?

Báu cười nói :

-Cái thằng thư sinh trời gà không chặt thuê bọn mày đã khai hết rồi, anh hùng dám làm dám nhận, đừng chối nữa... hèn lắm !

Cường nghe thấy thế thì rõ ràng là không có đường chối, tức quả chữi :

-Con mẹ nó ! Thằng chó Khoa.

Hùng bước tới trước mặt Cường thẹo, tỏ ra rất có thiện chí :

-Chỉ cần anh trả chiếc xe lại, Hùng này sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa.

Nếu cần tôi sẽ bỏ tiền ra chuộc, chỉ có điều... tôi không có nhiều tiền.

Cường theo ngăn ngừa rồi nói :

-Bọn này bán rồi !

Báu nghe thấy hấn nói vậy thì rất tức giận nhưng ngoài mặt vẫn cười vui vẻ:

- Mày không chối chuyện lấy xe, kể ra cũng còn biết nghĩa khí.

Từ này giờ Báu lo nhất chuyện Cường theo chối không chịu nhận đã lấy xe thì việc lấy lại sẽ vô cùng khó khăn, bây giờ hấn tự nhận thì quả không gì tốt bằng.

Cường theo thấy Báu khen mình thì cũng cười rất ngạo mạn :

-Tao dám nhận lấy xe thì cũng dư sức đối phó với tụi bay, đừng có mơ đòi lại !

Báu thấy Cường theo ăn nói ngang ngược như vậy thì tức không sao chịu nổi, mặt tái đi. Hùng vội ngăn Báu lại, hỏi Cường theo :

-Phải như thế nào anh mới trả xe ?

Cường theo đã từng đụng độ với Hùng nên rất dè chừng, nhưng hôm nay ở trên đất của mình thì nhất quyết không chịu nhượng bộ, hấn nói :

-Tao đã nói là bán rồi. Mày làm gì cũng vô ích thôi.

Báu này giờ cố nhịn nhưng không sao chịu nổi liền quát :

-Bán thì phải trả tiền ! Mày đừng có nói ngang.

Dân trong xóm thấy tình hình có vẻ căng thẳng, mặc dù biết Cường theo sai rõ ràng nhưng cũng không dám lên tiếng hoặc đi báo công an vì sợ bị trả thù, chỉ đành im lặng theo dõi. Cường theo thấy Báu toan xông tới thì lập tức ra hiệu, chớp mắt đã có ba tên đàn em tay cầm vũ khí đứng chắn trước mặt. Báu thấy vậy đành lùi lại. Cường theo cười hô hô :

-Sợ rồi hả ? Đúng là ... chỉ có cái mồm to.

Hùng vẫn tỏ ra bình tĩnh đoạn bước tới gần hỏi :

-Anh nhất định không trả phải không ?

Cường theo nghe giọng Hùng thì biết là anh không chịu nhịn nữa, bất giác hơi sợ nhưng vẫn nói cứng :

-Không !

Hùng lập tức tiến tới chỗ Cường theo đứng, mắt không thèm để ý đến ba tên đàn em đứng chắn. Ba tên này thấy vậy lập tức vung mã tấu chém xuống đầu Hùng. Hùng nghiêng người né sang trái, vung quyền đánh vào cổ tay tên đứng ở phía bên ấy. Tên này đau quá vội buông mã tấu ra lùi lại mấy bước. Tên ở giữa thấy vậy lập tức xoay sang trái, cầm mã tấu chém tạt sang rất nhanh. Hùng vẫn giữ nguyên vị trí, vội hụp đầu xuống tung chân sạt đất đá quét lên trúng ngay khớp gối của hắn từ phía sau. Tên ở giữa lập tức bị mất thăng bằng ngã chúi mặt xuống đất về phía trước. Tên ở bên phải chứng kiến đồng bọn bị hạ gục nhanh chóng thì nhất thời tay chân luống cuống không biết nên tiến hay lùi, làm sao là tốt. Chợt mặt mũi hắn tối sầm lại, ngã vật ra đất. Thì ra Báu đã lao tới đâm một quả ngay vào mũi hắn. Cường theo thấy hai tên đàn em bị hạ gục nhưng vẫn rất bình thản, đoạn vỗ tay tán thưởng :

-Đánh hay lắm !

Sau tiếng vỗ tay của Cường theo, từ trong các ngõ đổ ra rất nhiều đàn em, chúng đều cầm vũ khí, áng chừng 20 tên vây kín Hùng và Báu vào giữa. Hùng thấy bọn chúng đông quá chỉ thầm kêu khổ, Báu hỏi khẽ nó :

-Mày nhắm đánh nổi hết không ?

Hùng lắc đầu nói :

-Mày nghĩ tao là Lý Tiểu Long hả ? Mà nếu là Lý Tiểu Long thì còn có côn chứ cóc đánh tay không như tao.

Báu cười khì khì, đoạn rút ra hai cây côn dắt ở bụng nói :

-Tao biết đi đòi xe cần “đồ chơi” nên có mang theo đây.

Hùng cầm lấy một cây côn, vẽ mặt thêm phần tự tin. Cường theo chen vào giữa đám đông nói:

- Nếu mày xin tha thì bọn tao sẽ thả cho đi, đồng ý không ?

Hùng nhổ nước bọt xuống đất nói :

-Đồ hèn ! Cây côn đánh ít. Đừng hòng tao ra về mà không có xe !

Cường theo cười hô hô đầy ngạo mạn :

-Vậy sao ? ... Mày sẽ được như ý. Tao sẽ cho mày ra khỏi đây trên xe... cấp cứu !

Câu nói vừa dứt lập tức bọn chúng nhất tề lao vào hai người. Hùng và Báu đứng đầu lưng vào nhau để đề phòng đánh lén, tay vung côn tầm xa nên nhất thời bọn chúng không tiếp cận được. Người dân đứng ngoài chỉ thấy tiếng la hét om sòm rất lộn xộn. Một ông già thấy không hay định lên ra ngõ báo công an nhưng bị hai tên đứng chặn ở đầu ngõ, không biết làm sao đành thở dài quay vào. Cuộc ẩu đả đang đến hồi gay cấn, Báu sắp không chịu nổi nữa, anh liên tiếp bị trúng đòn. Hùng cũng đã bị thương nhưng vẫn cố gắng chống đỡ. Một tên cầm cây gậy sắt đâm thẳng vào bụng Hùng, anh nhanh nhẹn lách sang trái, tay nắm chặt đầu gậy quật thẳng sang bên cạnh, tên cầm gậy va vào một tên đồng bọn rất mạnh, cả hai cùng ngã vật ra. Báu bị thương khá nặng, cây côn chỉ phóng ra xung quanh để hộ thân. Hùng cũng sử dụng côn rất thành thạo, cố gắng hạn chế số người áp sát mình, không ít tên bị dính côn ngã ngửa ra đất. Tuy Hùng và Báu đều rất có “nghề” nhưng bọn chúng quá đông, cố gắng lắm mới đánh được non nửa, còn khoảng 11, 12 tên vẫn đang dè chừng chưa dám tiếp cận. Hai người cũng không đến nỗi quá bất lợi bởi lẽ tuy chúng có đến 20 người nhưng vì khu vực chật hẹp nên cũng không thể đồng loạt xông vào mà chỉ chia làm nhiều lớp bao vây xung quanh. Báu gần như kiệt sức, đang định bàn với Hùng tìm đường tháo thân thì nghe tiếng gọi :

-Hùng ! Báu ! Hai người có trong đó không ?

Báu nhận ra ngay giọng Thành, mừng quá hét toáng lên :

-Bọn tao ở đây !

Thành nghe tiếng kêu từ trong đám đông lập tức cảm thấy không hay, đang định xông vào thì ngay lập tức đã có ba tên xông ra đón đầu. Một tên da đen nhem tay cầm mã tấu quát :

-Đừng có can thiệp vào chuyện của bọn ông !

Hai tên còn lại, một người râu xồm xoàm, một người có vết sẹo lớn ở cổ đều hăm he như muốn lao vào. Thành đưa mắt nhìn hai tên này rồi bất ngờ phóng chân đá thẳng vào ngực tên da đen nhem cầm mã tấu. Tên này không ngờ Thành võ công cao cường đến thế nên dù đã đề phòng nhưng vẫn bị trúng đòn ngã bổ chửng ra sau. Hai tên kia cả kinh, không hề bảo nhau cùng xông vào từ hai phía. Thành phóng vào khoảng trống ở giữa, lộn một vòng lên phía trước bỏ lại hai tên này đằng sau. Hai tên này bị hố đà đâm sầm vào nhau rất mạnh. Bọn đàn em của Cường theo còn lại tới 8,9 người nhưng thấy đối phương có viện binh thì cũng hơi lo lắng, bất giác mất tập trung. Hùng đang bị thương ở vai nhưng vẫn rất nhanh nhậy, lợi dụng sơ hở lập tức phóng cơn về phía một tên đang lơ đãng nhìn Thành. “CHÁT” một tiếng, tên này ôm mặt rú lên đau đớn, Hùng kéo tay Báu chạy về phía khoảng trống đó, thoát ra khỏi vòng vây. Cường theo thấy phe mình hỗn loạn lập tức nhảy vào vòng chiến để trấn an bọn đàn em. Thành nhận ra Cường theo là thủ lĩnh lập tức xông thẳng tới, động tác rất mau lẹ, quyết hạ gục để khống chế đám còn lại. Cường theo thấy đối phương nhanh nhẹn phi thường thì rất bất ngờ, chỉ kịp đưa tay đón đỡ quả đâm vun vút lao tới. Thành liên tiếp ra đòn tay chân phối hợp cực kì mau lẹ và chính xác, Cường theo tuy vẫn chống đỡ được nhưng rõ ràng đang ở thế hạ phong. Mấy tên đàn em thấy đại ca bị dồn ép thì không thể đứng nhìn, vội vàng cầm vũ khí xông vào tiếp ứng. Thành xoay chân đạp thẳng vào bụng dưới một tên đang từ phía sau lao tới. Tiếng gió rít bên tai, Thành xoay lại chỉ kịp chụp cổ tay một tên cầm mã tấu chém xuống. Tên này cắn răng vận sức chém xuống đầu Thành, bất ngờ Thành dùng tay còn lại phóng tới bóp vào cổ họng hấn rất mạnh. Tên này mặt mũi tím tái, ngất ngay tại chỗ không kịp nói một lời. Bọn còn lại thấy Thành toàn chơi đòn hiểm ác, không hề nhân nhượng như Hùng thì đều ngấm ngấm sợ hãi, chân tay không kìm được hơi run lên. Cường theo thấy bọn đàn em tuy còn nhiều nhưng đều không dám xông vào thì ngoác mồm chửi:

-Mẹ tụi bay ! Có mỗi mình nó mà cũng sợ à ? Xông vào mau lên !

Một tên trong bọn tức quá chửi lại :

-Anh thì hay ho lắm ! Bọn này chỉ toàn bán mạng cho anh, có bao giờ anh lo lắng, bảo vệ được cho đàn em không ?

Hùng bước tới, vịn vai Thành nói :

-Chỉ yêu cầu họ trả xe thôi, đừng làm khó họ nữa.

Cường theo hai mắt đỏ ngầu, có lẽ rất căm tức vì bị Thành hạ nhục nhưng không dám xông vào đánh nữa, ra hiệu cho đàn em mang xe ra trả rồi lầm lũi bỏ ra ngoài ngõ. Hùng nhận thấy đúng xe của mình thì mừng lắm, chẳng thèm để ý đến Cường theo nữa. Thành nói với Hùng :

-Lúc này tao đánh gục hai thằng đứng canh ngoài ngõ, chắc bây giờ sắp có công an tới rồi, mau rút thôi.

Bọn Hùng, Báu, Thành vội vã dắt xe ra ngõ, trước khi đi cũng không quên chào và xin lỗi bà con trong xóm mấy câu. Quả nhiên bọn Hùng vừa đi khỏi được 5 phút, công an đã vào tới xóm. Bà con cảm kích bọn Hùng đã ra tay trừng trị bọn giang hồ trong xóm nên cũng hết lời bao che, giấu giếm cho Hùng được an toàn.

... ..

Cả ba người bọn Hùng về đến nhà mới thở phào một tiếng, Báu vẫn còn chưa hết sợ, mặt mũi nhợt nhạt rất khó coi. Bọn Thảo thấy lấy được xe về thì mừng lắm, hỏi han rồi rút. Vân thấy Báu bị thương khá nặng thì rất lo lắng :

-Nguy quá ! Để em đưa anh vào bệnh viện.

Báu nghe thấy thì rất cảm động nhưng lại gắt lên :

-Có một chút thôi mà ! Hờ chút là vào bệnh viện, phiền lắm !

Vân thấy Báu không muốn cũng đành thôi, cô lấy băng gạc ra cầm máu cho anh, vết thương quả thật không nhẹ. Hùng cũng bị thương nhẹ, Thảo, Ly,

Yên đều nhận ra nhưng ai cũng ngại hai người kia nên chưa có phản ứng gì. Trong ba người vừa về chỉ có Thành không bị thương liền nói :

-Ơ kìa, Hùng bị thương mà sao không ai giúp băng lại, mấy cô này thiệt ...

Thảo mỉm cười hơi ngượng nói :

-Yên, em băng vết thương cho anh Hùng đi.

Hùng bây giờ mới cảm thấy đau, ngồi phịch xuống thềm cửa. Yên cũng ngồi xuống lấy băng cột cho Hùng. Lúc cột vết thương Yên ngẩng mặt lên thấy Hùng cắn môi thì biết là anh rất đau, cô cười nói :

-Đau quá thì anh cứ hét lên, việc gì phải cắn môi như con nít thế ?

Hùng làm bộ tươi tỉnh nói :

-Bây nào, anh có đau đâu. Mấy vết thương lẻ tẻ này thì có đáng gì !

Yên thấy vậy thì thít chặt hơn, Hùng bị bất ngờ la toáng lên :

-Ui chao ! Em đùa ác thế .

Đợi sau khi băng bó vết thương xong xuôi, Hùng nói :

-Dù sao thì cũng đã lấy lại được xe, tối nay cả bọn mình phải ăn mừng mới được.

Cả đám đều tán thành. Tối hôm đó khu trọ ồn ào hơn mọi ngày, Hùng bị bà chủ nhà nhắc nhở mấy lần. Hùng trước nay chưa bao giờ mất trật tự nên cũng được bà nhân nhượng cho phần nào.

Sau buổi liên hoan, Thành vẫn để Hùng giữ chiếc Bonus và nói :

-Mày cứ giữ mà chạy, tao có xe rồi. Một tháng nữa mới phải đưa cho đứa khác.

Hùng tỏ ra phấn khởi, quả thật không có xe thì đi lại rất khó khăn. Bọn của Thảo cũng về lại phòng trọ, Vân và Yên ở lại phụ Hùng và Báu dọn dẹp.

... ..

Một buổi sáng nọ, Hùng đang chuẩn bị đi học thì thấy có người đưa thư tới, anh chàng nghĩ rằng của mẹ nên khắp khởi mừng.

-Không phải ...

Hùng nói rất nhỏ một mình khi cầm giúp lá thư. Theo trên phong bì thì là gửi cho Lâm Yên. Người gửi là Lý Giang. “Bây giờ Yên đi học rồi, bên đó cũng đi vắng hết , mình cứ tạm giữ vậy”, Hùng tự nghĩ như vậy.

Không hiểu sao cả buổi sáng hôm ấy Hùng cảm thấy một mối lo cứ đè nặng trong lòng. Hùng cảm giác như bức thư đó sẽ chia cắt tình cảm giữa anh và Yên. Ngày hôm đó Hùng cảm thấy thời gian trôi đi rất mau, giờ tan học đã điểm mà có vẻ anh chẳng muốn về. Hùng đưa tay sờ vào lá thư trong túi, rồi thở dài:

-Trước sau gì cũng phải đưa cho Yên, không thể giấu mãi được.

Nhưng không hiểu sao Hùng lại do dự đến thế, từ bé đến giờ anh luôn là người quyết đoán vậy mà lần này lại chẳng ra làm sao cả. Hùng sợ. Một mối lo sợ thật sự ở trong lòng. Hùng có cảm giác như thế nếu anh đưa lá thư cho Yên thì cô sẽ lập tức bay về Trung Quốc và bỏ anh lại một mình. Hùng đang mơ màng thì nghe có tiếng gọi :

-Anh Hùng !

Hùng quay lại thì bắt gặp gương mặt tinh nghịch quen thuộc, người vừa gọi anh là Dung. Cô nàng mặc một cái áo phông màu hồng nhạt và chiếc quần soóc jean trông rất gấu. Hùng cười hỏi :

-Đến trường kiểm anh chi vậy ?

Dung chúm môi cười tinh nghịch :

-Để coi anh Hùng có đi với cô nào không.

Hùng bấu môi :

-Vớ vẩn! Chỉ giỏi nói linh tinh.

Dung không cười nữa, tay vỗ vỗ vào xe nói :

-Đùa tí cho vui thôi. Tới rủ anh đi chơi. Lên xe mau lên !

Hùng lắc đầu, một tay rút túi quần còn một tay đưa lên vai xách balô. Anh nói :

-Xin lỗi em , hôm nay anh bận rồi.

Dung hỏi móc :

-Bạn đi gặp Lâm Yên chứ gì ? Con bé ấy có gì hay cơ chứ ?

Hùng không hề tỏ thái độ khó chịu với Dung, anh chỉ cười. Dung thở dài nói tiếp :

-Em nhớ lúc trước, mỗi lần em rủ anh đi chơi chẳng bao giờ anh từ chối cả.

Hùng đặt bàn tay ấm áp lên bờ vai Dung và nói :

-Tình cảm anh dành cho em trước nay vẫn thế, không có gì thay đổi cả. Em đừng suy nghĩ lung tung.

Nói rồi Hùng quay lưng bỏ đi. Tim Dung đập hơi mạnh trước câu nói của Hùng. Con gái khi đã yêu thì không còn nhận biết được một tình cảm nào khác ngoài tình cảm nam nữ, điều đó thật là tai hại ...

Về đến nhà, Hùng ngó qua bên phòng trọ của đám con gái. Đèn sáng. Họ đã về. Hùng chậm chạp bước từng bước đến căn phòng đó. Người thấy anh đầu tiên là Vân, cô nàng cười toe toét :

-Gớm! Vừa về đã sang đây ngay. Anh tìm ai nào ?

Hùng cười hơi gượng gạo, anh cố tìm một câu nói hài hước để phản kích lại cô bé đáo để này nhưng không sao nghĩ ra. Nếu là bình thường thì Hùng đã đối đáp lại ngay một cách tài tình nhưng hôm nay thì ... chịu. Không hiểu sao miệng lưỡi cứ cứng đờ cả lại. Hùng đành hướng mắt về phía Lâm Yên để cầu

cứu, và dường như Yên cũng đã đón nhận một cách kín đáo. Trong phòng lúc này chỉ có ba người, ngoài Vân và Yên còn có Thảo đang ngồi đọc sách. Cô nàng không hiểu đang đọc sách gì mà chăm chú đến mức không hề nhận biết sự có mặt của Hùng. Tiếng thở dài khe khẽ, Hùng chầm chậm quay đi mà trong lòng buồn khôn tả. Căn phòng đầy ắp tiếng cười đó đã không còn như xưa, mọi thứ dường như có vẻ gượng gạo và giả tạo. Hùng có cảm giác anh chính là kẻ đã phá hỏng bầu không khí vui vẻ trong căn phòng đó.

Vài phút sau, Lâm Yên đi ra chỗ Hùng đứng. Cô lên tiếng hỏi :

-Anh có chuyện gì buồn phải không ?

Hùng hơi giật mình, anh gượng cười nói :

-Sao cơ? Không, anh có buồn gì đâu.

Lâm Yên để ý thấy cánh tay Hùng đang thọc vào túi quần để lấy cái gì đó.

-Em có thư của gia đình.

Phải khó khăn lắm Hùng mới nói ra được. Yên mỉm cười cầm lấy lá thư và không hề hỏi tại sao Hùng lại có lá thư này, đó là tính cách riêng của Yên. Cô không bao giờ gắng hỏi một ai nếu biết rằng việc hỏi đó sẽ gây lung túng cho họ. Hùng lặng lẽ đi ra chỗ con vệt ở trước sân, để Yên lại một mình. Thái độ Yên có vẻ không giống những cô gái sống xa nhà nhận được thư, Yên bình thản đến mức lạ lùng. Một phút,... hai phút, ...ba phút, ... không biết Hùng đứng như vậy bao lâu, mắt anh vẫn dõi theo Yên nơi ghế đá. Gương mặt thiên thần của Yên dường như vừa gợn lên một sắc màu nhợt nhạt. Hùng thật sự muốn biết nội dung lá thư nhưng anh không đủ can đảm để hỏi thẳng Yên. Hùng lẳng lặng quay lưng lại nhìn ra chỗ khác. Những dòng suy nghĩ cứ chạy lộn xộn trong đầu Hùng.

Một bàn tay mềm mại đặt lên vai Hùng làm anh sức tỉnh. Lâm Yên đang đứng sau lưng anh. Hai người nhìn nhau trong im lặng, Yên lên tiếng trước :

-Mẹ em ... bị bệnh nặng, bố muốn em về gặp mẹ.

Hùng mỉm cười , anh ôm chặt Yên vào lòng. Hùng biết rằng chỉ chậm vài

giây nữa thôi anh sẽ phải nhìn thấy những giọt nước mắt của Yên. Ngực áo Hùng thấm ướt, anh cảm nhận được điều đó.

-Anh hi vọng mẹ em sẽ sớm bình phục.

Lâm Yên ngẩng đầu lên nhìn Hùng, cô khẽ mỉm cười :

-Chắc chắn là như vậy rồi, chàng ngốc ạ !

Hùng nở một nụ cười thật thoải mái. Ở bên Lâm Yên lúc nào anh cũng có được cảm giác dễ chịu này. Yên khẽ hỏi nhỏ bên tai Hùng :

-Em đi rồi , anh có nhớ em không ?

Hùng hơi bất ngờ trước câu hỏi của Yên, anh cảm thấy lòng mình vui sướng lạ lùng. Đây là lần đầu tiên Lâm Yên thể hiện tình cảm với anh một cách rõ ràng như vậy. Đôi mắt Yên nhìn thẳng vào gương mặt Hùng như đang chờ đợi câu trả lời. Hùng mỉm cười, anh nói rõ từng tiếng một :

-Nhớ ghê lắm , vì ... anh yêu em mà.

Một khoảnh khắc thật yên bình và lặng lẽ, đôi môi Hùng chạm nhẹ vào bờ môi xinh xinh đang run run của Yên. Hai người hôn nhau. Họ chìm đắm trong những giây phút thật đẹp và lãng mạn của tình yêu.

-Thôi , em phải vào nhà đây. Chắc các chị đang đợi.

Yên khẽ nói khi vừa tách ra khỏi Hùng. Hùng ôm ghì lấy Yên một lần nữa rồi mới từ từ thả ra. Đợi Yên đi vào nhà, anh ngồi đánh bịch xuống cái ghế đá ở góc sân, ngẩng mặt lên nhìn trời.

Hùng ngồi như thế không biết bao lâu và có lẽ cũng chẳng ai biết Hùng đang nghĩ gì.

Chợt có tiếng mở cổng, Hùng khẽ ngẩng đầu nhìn ra. Người bước vào là Minh Ly. Những bước chân xiêu vẹo đủ nói lên rằng cô đang say. Hùng thở dài, vội đứng dậy tiến đến đỡ lấy người Ly. Mùi rượu nồng nặc bốc lên hoà lẫn với mùi nước hoa thật khó chịu. Ly hướng mắt lên nhìn Hùng rồi cười nói :

-Anh Hùng đấy à ?

Hùng thật sự cảm thấy chua xót. Đôi mắt mơ mộng và tràn đầy vẻ tươi trẻ của Ly giờ đây trông lơ đãng như một kẻ vô hồn. Hùng khẽ nói :

-Em say quá rồi, để anh đưa em về phòng.

Ly hất tay Hùng ra rồi gào lên :

- Em không say ! Em vẫn biết là mình đang nói chuyện với ai kia mà !

Hùng đành dìu Ly ngồi xuống băng ghế.

-Em giận anh lắm phải không ?

Hùng hỏi Ly nhưng ánh mắt không dám nhìn thẳng vào cô. Ly nấc lên một tiếng khô khan rồi bắt đầu cười. Ly cười một mình, cười sảng sặc, cười mà chẳng cần biết lý do. Hùng ngồi như bất động bên cạnh Ly, anh cứ để mặc cho cô cười.

-Anh chẳng làm gì để em có thể giận cả.

Ly đột nhiên lên tiếng. Hùng vẫn im lặng. Cô lại nấc lên một tiếng rồi nói tiếp :

-Có biết bao nhiêu anh chàng đẹp trai, con nhà giàu ... sẵn sàng quỳ dưới chân em để cầu xin tình yêu. Vậy mà ...

Hùng đứng lên và nói :

-Em ngồi đây, anh vào lấy cho em ly nước.

Cánh tay Hùng bị giữ lại. Bàn tay nhỏ bé xinh xắn ấy mà lại có sức mạnh lạ lùng, Hùng cảm thấy không sao dứt ra được. Anh lặng lẽ ngồi xuống.

-Không cần đâu ...

Ly đưa tay hất mái tóc nâu đỏ của mình sang một bên. Cô nói với giọng khàn khàn :

-Em sợ ... em sợ uống nước vào em sẽ không nói ra được nữa.

Hùng cố làm ra vẻ cứng rắn :

-Em muốn nói gì thì nói ra hết đi cho nhẹ lòng.

Ly cười thật buồn :

-Trong số những chàng trai em quen biết, chỉ có anh là không hề rung động trước em. Anh làm cho em cảm thấy thật khó hiểu. Lúc thì thật ấm áp và nồng nhiệt, lúc thì anh như một tảng băng vậy !

Hùng khẽ nói :

-Chuyện tình yêu không thể đùa giỡn được Ly à. Nếu anh không làm như vậy ... anh sợ mình ... sẽ có lúc làm hại em mất.

Không nghe thấy tiếng Ly trả lời, Hùng khẽ quay sang. Ly đã ngủ mất rồi. Cô nàng ngủ trông thật thoải mái và ... thật đẹp. Đây là lần đầu tiên Hùng ngắm Ly kỹ như thế. Nếu nói thật lòng, Hùng có thể khẳng định Ly là người đẹp nhất trong nhóm bốn người. Nếu ai đã gặp Ly thì có lẽ họ sẽ mắng ngay vào mặt chàng trai nào không đáp lại tình yêu của cô. Nhưng tình yêu rất khó hiểu, chính sự khó hiểu của nó làm cho cuộc sống này thêm màu sắc và hương vị.

... ..

Trời hửng nắng, Ly thức dậy với cái đầu đau như búa bổ. Cô đưa mắt nhìn xung quanh. Yên đang nấu nướng gì đó ở dưới bếp. Thảo đang ngồi chải đầu bên bàn trang điểm. Thấy Ly đã tỉnh, Thảo cười nói :

-Cốc ! Hôm qua mày làm gì mà uống say thế hả ?

Ly hơi hoảng, cô không biết tại sao mình lại nằm trên giường. Ly hỏi với giọng hơi rụt rè :

-Ai ... đưa em vào phòng vậy.

Thảo trở mặt ngạc nhiên :

-Mày không biết hay giả vờ ? Anh Hùng bế mày vào tận giường đó.

Gương mặt Ly hơi đỏ lên, cô nàng liếc trộm xuống bếp. Yên vẫn đang loay hoay với món trứng ốp la trên chảo.

Sáng nào Vân cũng dậy tập thể dục, cô nàng đã có thói quen như vậy từ hồi 8 tuổi. Mọi hôm Vân chỉ tập có một mình nhưng hôm nay cô nhận ra mình có hai cái đuôi. Vân tỉnh bơ làm ra vẻ không biết, cứ chạy băng băng hết vòng này đến vòng khác. Cuối cùng một trong hai cái đuôi cũng phải lên tiếng :

-Vân ơi! Dừng lại nghỉ chút đi, em chạy thế thì ai mà theo nổi.

Vân cười khúc khích quay lại nhìn hai anh chàng. Gương mặt Báu đỏ bừng như uống rượu, mồ hôi đầm đìa cả mặt. Hùng thì vẫn lầm lỳ, dường như anh không hề có ý chịu thua. Hai gò má Vân ửng hồng như đánh phấn trông thật dễ thương, Báu cứ nghệt mặt ra mà ngắm. Hùng bất chợt lại gần Vân hỏi nhỏ :

-Em có biết khi nào Yên đi không ?

Vân nhún vai, với tay lấy khăn lông trong túi xách. Cô thở ra nhẹ nhẹ để điều hoà hô hấp, đoạn nói :

-Em cũng không chắc lắm. Hình như trong thư nói đầu tuần sau sẽ có người sang đưa nó về.

Báu thấy hai người nói chuyện to nhỏ thì vội lên tiếng :

-Hai người nói chuyện gì đấy ?

Vân cười nói :

-Anh Hùng rủ em đi ăn kem. Anh dặn đừng cho anh biết, hì hì .

Ánh mắt Báu nhìn sang Hùng đầy vẻ tức giận. Hùng vội xua tay :

-Vân giỡn đấy , đừng mắc kế chia rẽ của bọn con gái.

Báu hếch mặt lên :

-Thế thì chuyện gì nào?

Hùng gãi đầu, đành kể lại chuyện hỏi Vân cho Báú nghe. Qua lần này Hùng đã có thể khẳng định: Thằng bạn khờ khạo của mình đã “cảm nắng” cô bé Vân tình nghịch thật rồi.

Chương 12:

Cô Chủ Về Nước

Vào một buổi chiều thứ ba, tiết trời hanh nóng, có một chiếc xe ô tô đen bóng đậu ở trước cổng khu nhà trọ. Hùng đi làm về nhìn thấy nó thì trong lòng cảm thấy không vui. Anh bước vào trong sân, mắt khẽ liếc sang phòng của Yên. Có một cái valy và một túi xách màu cam kiểu du lịch đặt gần cửa. Chợt Yên nhìn ra thấy Hùng thì mừng rỡ gọi. Hùng bước sang phòng Yên, ánh mắt anh chạm phải một người thanh niên sang trọng. Đó là một anh chàng vận comlê đen, có gương mặt điển trai theo kiểu lạnh lùng. Anh ta hơi cúi đầu chào Hùng, Hùng cũng gật đầu chào lại, đoạn quay sang hỏi Yên :

-Em sắp đi à ?

Yên mỉm cười gật đầu. Dường như Yên không muốn có sự im lặng vào lúc này, cô nhanh miệng giới thiệu với Hùng về người thanh niên lạ mặt :

-Đây là anh Khương Kiệt, đội trưởng đội vệ sĩ của công ty bố em.

Hùng đã được nghe Yên kể bố cô là giám đốc một công ty vệ sĩ ở Thượng Hải nhưng cũng chỉ biết lơ mơ. Bây giờ tận mắt chứng kiến một người trong công ty mới biết được tính chuyên nghiệp rất cao của nó. Khương Kiệt không chỉ có thể hình cực chuẩn mà còn có gương mặt rất tinh anh. Đặc biệt là cặp mắt, Hùng đặc biệt để ý đến đôi mắt của chàng thanh niên này. Nó có vẻ nhạy bén nhưng cũng thật bình thản, Hùng có cảm giác dường như không thể có chuyện gì có thể làm Khương Kiệt phải lúng túng dù chỉ trong khoảnh khắc. Yên thấy Hùng nhìn Khương Kiệt một lúc lâu thì vội lên tiếng :

-Hai người bắt tay nhau đi.

Kiệt mỉm cười :

-Vâng, thưa cô chủ.

Hùng cũng chìa tay ra, hai bàn tay áp vào nhau thật khớp. Với tính cách con nhà võ, Hùng biết cú bắt tay này không phải bình thường. Anh vận lực để đề

phòng, gương mặt Khương Kiệt vẫn bình thản một cách lạ lùng. Hùng thực sự kinh ngạc, nắm tay của chàng thanh niên này có lẽ bằng thép nguội... bởi lẽ chưa một ai có vẻ mặt bình thản như vậy khi đấu lực với Hùng.

Yên mìm cười khi thấy hai người bắt tay nhau, nhưng cô có biết đâu chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy hai người vừa ngấm ngấm độ tài với nhau. Một phút sau hai người buông tay nhau ra, Khương Kiệt mìm cười:

-Đây là lần đầu tiên tôi được biết một cascadeur Việt Nam. Quả thật rất thú vị .

Hùng cũng khẽ cười :

-Anh nói tiếng Việt giỏi thật. Có điều ...

Khương Kiệt nhú mày :

-Có điều sao ?

Hùng cười nói tiếp :

-Tôi không rõ... các vệ sĩ ở Thượng Hải đều như anh vậy sao ?

Khương Kiệt lại càng tỏ vẻ chăm chú :

-Như tôi thì sao ?

Hùng khẽ gật gù nói :

-Thì ... tôi thật sự kính nể lực lượng vệ sĩ ở bên đó.

Gương mặt Khương Kiệt dường như hơi giãn ra, hắc cười :

-Ồ...

Hùng nói tiếp :

-Lúc đầu tôi hơi hoang mang ... nhưng sau đó đã tự trấn an mình bằng một lời giải thích : “Anh là đội trưởng đội vệ sĩ mà”.

Cả hai cùng cười sau câu nói đó. Thảo, Vân, Ly đều đã ra cửa để chuẩn bị tiễn Yên. Yên biết Hùng còn có lời muốn nói nên quay lại bảo Khương Kiệt:

-Anh ra ngoài đợi tôi nhé.

Khương Kiệt lại khẽ cúi đầu :

-Vâng thưa cô chủ.

Đợi Kiệt đi rồi Hùng mới chặc lưỡi nói :

-Để em đi cùng với anh ta, anh vừa yên tâm lại vừa lo lắng.

Yên ngạc nhiên hỏi :

-Tại sao lại mâu thuẫn như vậy ?

Hùng cười nói :

-Khương Kiệt quả là một vệ sĩ xuất sắc, chắc chắn sẽ bảo vệ em an toàn trong suốt chuyến đi ... có điều ... anh ta lại quá đẹp trai !

Yên bây giờ mới hiểu ý Hùng liền đâm vào ngực Hùng nói :

-Anh là chúa hay nói bậy bạ !

Hai người sóng vai đi ra cửa. Khương Kiệt mở cửa xe để Lâm Yên bước vào. Trước khi vào xe, Lâm Yên quay lại nhìn mọi người cười nói :

-Em sẽ sớm quay lại thôi. Chào mọi người.

Thảo gật đầu :

-Ừ , út đi an toàn nhé.

Yên mỉm cười quay sang nhìn Hùng lần cuối :

-Anh nhớ giữ gìn sức khỏe ...

Vân cười nói chen vào :

-Út yên tâm đi, mấy chị sẽ chăm sóc anh Hùng giùm cho... Còn giữ anh Hùng nguyên vẹn thì ... không bảo đảm à nha.

Yên cười khúc khích bước vào xe. Mọi người cùng vẫy tay chào khi xe chuyển bánh. Hùng nhìn xe đi khuất mà lòng thấy buồn buồn ...

... ..

Xe chở Lâm Yên đi thẳng ra sân bay. Khương Kiệt quay lại nói với Yên:

-Cô chủ có vẻ thân thiết với các cô gái Việt Nam đó nhỉ ?

Lâm Yên bĩu môi :

-Chứ lại không à ? Ở chung lâu như vậy mà. Ai cũng dễ thương hết.

Khương Kiệt nói tiếp :

-Tôi thật sự không hiểu tại sao ông chủ lại cho phép cô chủ sang Việt Nam một mình ?

Yên cười tủm tỉm nói :

-Tại tôi năng nặc đòi sang đây học đó chứ.

Khương Kiệt nhíu mày :

-Bên này có gì cuốn hút cô chủ nhỉ ? Có thứ gì ở đây mà Thượng Hải không có ?

Yên chặc lưỡi:

-Có đấy. Ở bên này không ai biết tôi là ai, họ sống thân thiện và dễ hoà đồng. Nơi này rất thích hợp cho một người thích sống tự lập như tôi.

Yên chợt nhận ra mình nói hơi nhiều liền tức mình vặc lại :

-Sao anh hỏi lắm thế ? Tôi chúa ghét đàn ông con trai nói nhiều.

Khương Kiệt quay trở lên đoạn khế nói :

-Xin lỗi cô chủ, tôi sẽ không hỏi nữa đâu ạ.

Lâm Yên lườm Khương Kiệt rồi hỏi :

-Tôi hỏi anh phải nói thật. Có phải từ lúc tôi sang đây lúc nào cũng có quân của anh theo dõi 24/24 đúng không ?

Khương Kiệt ngập ngừng giây lát rồi mới trả lời :

-Đó là ý của ông chủ, bọn tôi phải nghe theo, mong cô chủ thông cảm.

Lâm Yên nhìn Khương Kiệt với ánh mắt tức giận. Cô lên tiếng hỏi:

-Chuyện tôi bị bắt cóc anh có biết chứ ?

Khương Kiệt bình thản trả lời :

-Chuyện đó đã có người báo cho tôi biết. Người của ta không rành luật pháp Việt Nam nên không dám manh động. Mong cô chủ thứ lỗi.

Đoạn Khương Kiệt cười mỉm nói :

-Nhưng dù sao cuối cùng mọi chuyện cũng kết thúc tốt đẹp đấy thôi. Cô chủ yên tâm, chúng tôi không bao giờ để chuyện gì vượt ra khỏi tầm kiểm soát.

Lâm Yên thở dài, đoạn lại hỏi Khương Kiệt :

-Mẹ tôi bệnh có nặng lắm không ? Bác sĩ bảo sao ?

Khương Kiệt chỉnh lại gọng kính đen cho ngay ngắn rồi trả lời :

-Bà chủ bị ung thư giai đoạn cuối... bà rất muốn gặp cô chủ.

Lâm Yên nghe Khương Kiệt nói thì không còn tin nổi vào tai mình nữa, cô cảm thấy trời đất tối sầm lại.

-Anh ... anh vừa nói gì ?

Yên mấp máy môi hỏi lại một cách vô thức. Khương Kiệt thở dài nói :

-Ông chủ dặn đừng nói cho cô biết vội nhưng... tôi nghĩ cứ nên cho cô biết để chuẩn bị sẵn tâm lý khi gặp bà.

Bây giờ thì hai hàng nước mắt đã chảy dài trên hai gò má của Lâm Yên, đôi mắt buồn của cô giờ đây lại càng buồn vô tận. Yên khóc nức lên từng tiếng:

-Vậy mà ... trong thư không nói gì cả.

-Tôi đúng là đứa con bất hiếu phải không anh Kiệt ? Tôi đã không ở bên cạnh mẹ khi mẹ cần tôi nhất.

Khương Kiệt chỉ biết im lặng, anh lặng lẽ dìu Lâm Yên vào phòng đợi trong lúc chờ máy bay cất cánh. Lâm Yên gục đầu vào bờ vai Khương Kiệt mà khóc nức nở. Chiếc áo vét đen của anh ướt đẫm nơi bờ vai, mọi người xung quanh cũng không thể dằn nổi sự tò mò. Một người lại gần hỏi :

-Bạn gái anh sao vậy ?

Khương Kiệt gượng cười nói :

-Không sao đâu ạ. Gia đình cô ấy có chuyện buồn nên ...

Khương Kiệt lấy khăn tay đưa cho Lâm Yên và nói :

-Nín giùm cô chủ ơi... mọi người đang nhìn chúng ta kìa.

Lâm Yên ngược lên nhìn Khương Kiệt, hai mắt cô đỏ hoe :

-Anh còn mẹ chứ ? Anh Kiệt ?

Khương Kiệt bình thản trả lời :

-Mẹ tôi mất khi tôi 4 tuổi.

Lâm Yên dường như lặng đi đôi chút. Lát sau cô hỏi tiếp:

-Khi mẹ anh mất, anh có khóc không ?

Khương Kiệt thở dài :

-Tôi cũng chẳng nhớ. Chắc ... có lẽ có.

-Vậy tại sao anh lại ngăn tôi khóc chứ ?

Lâm Yên lại nức lên từng tiếng. Khương Kiệt đưa hai bàn tay ghì chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của Yên đoạn hướng thẳng về mặt anh. Khương Kiệt nói :

-Bởi vì mẹ cô còn sống. Bà ấy đang cố gắng giành giật sự sống từng ngày chỉ để mong gặp cô. Xin cô đừng để bà chủ thấy sự yếu đuối của mình, nếu cô cứ như vậy thì bà sẽ đau lòng lắm.

Yên im lặng. Thật kỳ lạ! Những câu nói của Khương Kiệt dường như có một sức mạnh vô hình, nó khiến cho Lâm Yên không thể khóc được nữa. Từ trước tới giờ chỉ có hai người đàn ông có thể an ủi được Lâm Yên khi cô gặp chuyện buồn đó là cha cô và Hùng. Và bây giờ Khương Kiệt là người thứ ba làm được điều đó.

Khoảng 30 phút sau thì máy bay cất cánh. Lâm Yên ngồi im bất động ở trên ghế. Khương Kiệt cảm thấy không ổn bèn hỏi :

-Cô chủ không sao chứ ?

Lâm Yên vẫn im lặng. Khương Kiệt thở dài nói :

-Lẽ ra tôi không nên cho cô chủ biết quá sớm. Lỗi tại tôi cả.

Lâm Yên khẽ quay mặt về phía Khương Kiệt mỉm cười nói :

-Không. Anh làm như vậy là rất đúng. Tôi cần biết trước chuyện này để không bị sốc khi gặp mẹ.

Nói rồi Yên chấp hai tay trước ngực cầu trời :

-Hi vọng con về kịp để gặp mẹ.

Khương Kiệt thở phào nhẹ nhõm, dường như anh cảm thấy Lâm Yên đã lấy lại tinh thần.

... ..

Còn ở cái khu trọ bé nhỏ thân thương ấy, mọi người vẫn sống thật vui vẻ và đầm ấm trong tình thương mến thương mặc dù ...dường như đã có một khoảng cách vô hình nào đó...

Một buổi sáng nọ, Vân đi tập thể dục về thấy cửa đã mở sẵn, cô nàng lẩm bẩm : “quái, Hai với con Cốc có bao giờ dậy sớm thế này đâu nhỉ?”. Nghĩ vậy nên Vân tò mò bước vào phòng. Bên trong không có ai, không biết Thảo và Ly đã đi đâu. Chợt Vân thấy Thảo trong phòng tắm bước ra, đầu tóc ướt vì mới gội đầu. Vân cười hỏi :

-Sao hôm nay Hai dậy sớm thế ?

Thảo lấy lược vừa chải đầu vừa nói :

-Hôm nay chỗ chị làm có buổi giới thiệu sản phẩm mới, chị là trưởng nhóm marketing nên không thể đến trễ được.

Vân nhún vai đi vào buồng tắm, cô nàng giật nảy mình khi đụng phải Hùng đang bước ra.

-Á !!! Anh Hùng? Anh làm gì trong này vậy ?

Vân không đợi Hùng nói, vội quay sang Thảo để chờ câu trả lời. Thảo chắc lưỡi nói :

-Úi chà, lộ rồi. Chị thấy trong nhà không có ai nên rủ anh Hùng qua ...

Vân tròn mắt nhìn Thảo rồi quay sang nhìn Hùng. Hùng đỏ mặt, đưa tay quệt mồ hôi nói :

-Thảo giỡn đó mà. Tại cái vòi nước bên này bị rỉ nước nên Thảo nhờ anh qua sửa lại đó mà.

Vân thở phào, đoạn quay sang lườm Thảo đang cười tủm tỉm. Cô nàng hỏi :

-Vậy còn con Cốc đâu ?

Thảo cười nói :

-Nó qua dùng nhờ cái toilet của anh Hùng chứ sao.

Vân gật đầu im lặng giây lát rồi la lên :

-Không được ! Có ông Báu bên đó mà !

Nói rồi Vân chạy vội sang phòng Hùng. Thảo và Hùng cùng nhìn nhau cười. Trong một khoảnh khắc Thảo bắt gặp ánh mắt buồn của Hùng, cô khẽ hỏi:

-Yên đi được một tuần rồi nhỉ ?

Hùng mỉm cười :

-Ừ.

Thảo liếc nhìn Hùng một cái dò xét rồi bất ngờ hỏi :

-Hùng sợ Lâm Yên sẽ không quay lại đây à ?

Hùng hơi lặng đi một chút rồi cười xoa :

-Vớ vẩn, làm gì có chuyện đó.

Thảo cũng cười nhưng thật buồn :

-Ừ, Thảo nói lung tung quá, Hùng đừng để ý làm gì.

Hùng gượng cười nói :

-Vòi nước sửa xong rồi. Không còn gì nữa thì mình về phòng đây.

Thảo cười cảm ơn Hùng, anh bước ra khỏi phòng mà cảm thấy lòng buồn nao nao. Chợt có tiếng kêu :

-Lâm Yên ! Lâm Yên !

Hùng giật mình quay lại, anh mỉm cười. Thì ra là con vẹt láu cá của Vân. Từ lúc nuôi nó đến giờ nó chỉ biết nói có 2 câu là “Em đẹp lắm!” và “Lâm Yên” mà thôi. Vân vẫn thường hay mắng nó là vô ơn, người nuôi thì không gọi lại đi gọi người khác.

... ..

Về phía Lâm Yên, mọi chuyện không đến nỗi tồi tệ như cô tưởng tượng. Không những Yên gặp được mẹ mà sau đó một tuần mẹ cô còn ở tình trạng khá hơn nhiều. Quả thật tinh thần là một sức mạnh vô hình thật mạnh mẽ và hiệu quả. Những ngày về nhà, không hôm nào là Yên không vào bệnh viện thăm mẹ. Mọi chuyện diễn ra bình thường cho đến buổi chiều thứ bảy, bố Yên gọi cô vào phòng nói chuyện.

Ông Lý Giang – cha của Yên là ông chủ lớn của công ty vệ sỹ Lý Giang, một công ty xuyên quốc gia. Lúc ở Việt Nam, quả thật với lối sống giản dị của mình không ai biết Lâm Yên là một tiểu thư giàu có và quyền lực đến mức này. Có lẽ chính sự gò bó và ngột ngạt này đã khiến cô quyết định sang Việt Nam học. Đã lâu lắm rồi hai cha con mới gặp lại nhau, tất nhiên là tay bắt mặt mừng. Ông Lý Giang hỏi Lâm Yên :

-Con có hối hận khi cãi lời ta sang Việt Nam học không ?

Lâm Yên mỉm cười rồi lắc đầu nói :

-Thưa bố, con cảm thấy là đó là quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời con cho đến lúc này.

Lý Giang cười xoa :

-Con vẫn ngang bướng như ngày nào, giống hệt mẹ con thời trẻ.

Hai cha con im lặng một lát rồi thì ông Lý Giang chủ động vào việc chính.

-Lần này con về nước, ngoài việc thăm mẹ con thì còn một chuyện quan trọng nữa.

Lâm Yên ngược nhìn cha với sự rụt rè và chờ đợi. Ông Lý Giang rít một hơi xì gà rồi nói tiếp :

-Đó là chuyện hạnh phúc tương lai của con. Bố muốn con gặp một người.

Lâm Yên hơi bàng hoàng nhưng không dám ngắt lời ông. Lý Giang nói :

-Đó là Tô Vinh, con trai độc nhất của ông chủ tập đoàn thương mại Hoàn Long, người giàu có nhất nhì trong nước hiện nay.

Lúc này thì Lâm Yên thật sự không còn nghi ngờ gì nữa, đầu óc cô choáng váng như vừa gặp một cơn gió độc. Lý Giang đi lại ngồi cạnh Lâm Yên và nói :

-Thật ra ... chuyện này còn liên quan đến công việc làm ăn của bố nữa, công ty ta đang cần sự giúp đỡ của nhà họ Tô.

Yên quay lại nhìn thẳng vào mắt cha :

-Bố đem con ra để cứu công ty sao ?

Lý Giang nhăn mặt :

-Sao con nói khó nghe vậy. Công ty nhà ta làm gì mà tệ đến vậy ... có điều... tương lai khó nói trước được. Nhà họ Tô rất mạnh, có sự trợ giúp của họ ta sẽ không sợ bất cứ thế lực nào.

Lâm Yên nhăn mặt :

-Nhưng ...

Lý Giang vội ngắt lời Lâm Yên :

-Hơn nữa , Tô Vinh đâu phải là người tầm thường. Anh ta là chàng thanh niên hào hoa lịch lãm số một Thượng Hải, không biết có bao nhiêu cô gái mơ tưởng. Con đừng suy nghĩ ngốc nghếch nữa.

Lâm Yên vùng dậy bỏ đi, cô nói trong âm ức :

-Con mặc kệ, bố thích thì đi mà cưới anh ta. Bố mà ép con là con lại trốn sang Việt Nam đấy.

Ông Lý Giang trố mắt nói :

-Cái con bé này thật là ...

Ông nhìn theo bóng Lâm Yên ra khỏi phòng đoạn cười một mình, lầm bầm nói :

-Lần này thì con đừng hòng rời khỏi nhà như lần trước nữa !

Lâm Yên quả thật rất lo lắng và khó chịu, bởi lẽ cô đã giành trọn trái tim mình cho Hùng mất rồi. Nhưng cô biết cãi lời cha là một chuyện rất khó khăn. Lâm Yên bước ra khỏi phòng vừa đi vừa nhăn nhó với vẻ mặt khó chịu. Cô có biết đâu còn có một người còn đau khổ hơn khi nghe tin này. Đó là người nấp sau cánh cửa và đã nghe hết mọi chuyện -Khương Kiệt. Con tim chàng trai này như thắt lại khi nhận ra sự khác biệt giữa thân phận của mình so với chàng công tử Tô Vinh kia.

Khương Kiệt vốn là trẻ mồ côi, anh được nhận vào lò huấn luyện vệ sỹ của Lý Giang năm 16 tuổi, khi đó Lâm Yên mới 12. Hai đứa chơi rất thân với nhau và xem như anh em một nhà. Tình cảm trong sáng của họ kéo dài được 2 năm thì có một chuyện xảy ra...

Năm đó Khương Kiệt tròn 18 tuổi, lần đầu tiên anh dám cầm một bông hồng đến tặng cho Lâm Yên. Khương Kiệt nói với cô :

-Sau này anh nhất định sẽ cưới em làm vợ.

Chẳng may câu nói đó lọt vào tai Lý Giang. Ông bắt Khương Kiệt phải quỳ giữa trưa nắng 3 giờ liền và phải luôn miệng nói :

-Tiểu thư Lâm Yên là cô chủ của tôi !

Lúc đó Lâm Yên khóc sưng mắt xin cha tha cho Khương Kiệt mà không được. Kể từ đó giữa họ luôn có một khoảng cách vô hình, chàng trai hoạt bát vui vẻ Khương Kiệt ngày nào giờ đây trở nên khô cứng, lạnh lùng và ít nói. Và cũng chính vì tính cách Khương Kiệt thay đổi nên tình cảm của Yên đối với Kiệt nhạt phai dần, trong tiềm thức, cô đã xem mình là cô chủ của Khương Kiệt từ bao giờ không biết. Nhưng có một điều Lâm Yên không hề biết, đó là

dù tính cách có thay đổi nhưng tình yêu Kiệt dành cho cô thì vẫn luôn luôn còn mãi.

... ..

Mặt trời tắt nắng, cái sân chung của khu trọ sao bỗng buồn đến lạ lùng. Đến con vệt của Vân cũng chẳng buồn lên tiếng. Hùng ngồi một mình cạnh bể nước. Anh hồi tưởng lại những lần đứng xem Lâm Yên gội đầu rồi chợt thở dài.

-Anh Hùng !

Hùng giật mình quay lại, thì ra là Vân. Cô nàng đan hai bàn tay vào nhau đung đưa cười cười. Hùng mỉm cười hỏi :

-Gì đó cô ? Có chuyện gì vui à ?

Vân cười mỉm và nói hơi nhỏ chỉ đủ để Hùng nghe :

-Ngày mai em thi vào đội tuyển quốc gia, anh đi cổ vũ cho em nhé.

Hùng nhún vai đoạn cười thật tươi :

-Ừ, tất nhiên là phải đi rồi. Mà ... em đã nói cho mọi người biết chưa ?

Vân nhăn mặt nói :

-Ui, chưa. Lỡ rớt thì xấu hổ chết .

Hùng cười đoạn gõ nhẹ vào đầu Vân :

-Cái cô này, vậy sao nói với tôi. Bộ cô rớt thì tôi không cười hả ?

Vân đỏ mặt ấp úng nói :

-Cái đó ... Thôi được rồi, thì em vô nói cho mọi người biết vậy. Rớt cũng chẳng sao cả !

Hùng thật sự hơi bất ngờ. Anh biết rõ tính cách của Vân, không bao giờ cô

chịu thua anh cả, vậy mà lần này ...

Hùng thở dài rồi ngồi xuống thêm, anh bỗng nhớ lại cái lần đưa Vân vào bệnh viện. Lần đó ... đúng là Hùng đã có nói vài câu nhạy cảm mà lẽ ra không nên nói, giờ nghĩ lại anh có phần hối tiếc. Hùng tự trách cái tính lãng tử phóng khoáng của mình, anh sợ sẽ lại gây hiểu lầm về chuyện tình cảm với Vân thì thật là khổ.

Sáng hôm sau, cả đám hồ hởi đi đến nhà thi đấu để cổ vũ cho Vân. Cả bọn gồm bốn người là Hùng, Báu, Thảo và Ly, riêng Vân đã đi từ sớm để chuẩn bị tinh thần thi đấu. Vào đến bên trong, cả bọn thật sự bị ngợp trước số đông người đến cổ vũ. Làn nước xanh trong veo, các vận động viên đang khởi động xung quanh hồ bơi. Mặt hồ được chia thành nhiều làn thẳng tắp và bằng nhau. Báu nhìn thấy Vân trước tiên, anh chàng vẫy tay lia lịa :

-Vân ơi cố lên ! Bọn anh ở đây nè !

Vân ở bên dưới ngẩng mặt lên toét miệng cười. Hôm nay Vân mặc đồ bơi màu xanh da trời, thân hình cô nàng thật cân đối và khoẻ mạnh, đặc biệt là đôi chân dài tuyệt đẹp. Báu nhìn há hốc mồm, lúc sau quay sang bảo Hùng :

-Vân thật tuyệt phải không ?

Hùng hơi giật mình, đoạn nheo mắt cười với Báu :

-Tất nhiên rồi. Vân nhất định sẽ chiến thắng.

Nhưng rồi nụ cười trên môi Báu vụt tắt. Hùng dõi theo ánh mắt của Báu. Có một anh chàng đang đứng cạnh Vân. Đó là một anh chàng có nước da ngăm đen và một thân hình không thể nào chuẩn hơn nữa. Anh ta đang chỉ chỉ nói nói gì với Vân và cô nàng nghe rất chăm chú. Hùng huých nhẹ vào sườn Báu :

-Anh chàng đứng cạnh Vân là ai đấy ?

Báu thở dài nói :

-Thiện, huấn luyện viên đội bơi của Vân.

Hùng nheo nheo mắt rồi nói :

-Hình như anh ta đang hướng dẫn chiến thuật lần cuối cho Vân.

Báu chỉ ậm ừ, một lát sau quay lại nói với Hùng :

-Tao nghe nói bọn con gái trong đội bơi rất hâm mộ hần.

Hùng tay chống cằm cười nói :

-Dĩ nhiên rồi, anh ta quả là rất tuyệt.

Báu tỏ ra khó chịu trước lời nhận xét của Hùng :

-Mày mà cũng nghĩ vậy à ?

Hùng phì cười :

-Tao chỉ nhận xét khách quan thôi mà. Vả lại rất nhiều cô nàng trong tổ bơi thích ông thầy trẻ tuổi đẹp trai này mà, có phải mình Vân đâu mà mày tức.

Báu chặc lưỡi :

-Biết vậy , nhưng mà ...

Báu chưa nói hết câu thì có một hồi còi vang lên. Các vận động viên từ từ di chuyển về vị trí của mình. Vân đứng ở làn bơi thứ 7 từ bên phải sang. Cô ngược lên nhìn về phía bọn Hùng rồi đeo kính bơi vào. Ly tỏ ra hơi lo lắng cho cô bạn thân, nó quay sang hỏi Thảo :

-Theo chị, con Que có nhiều hy vọng thắng không.

Thảo nhăn mặt :

-Chị không rõ nữa. Nghe nói chỉ lấy 2 người lên tuyển thôi. Nhưng chị tin Vân đủ bản lĩnh và tài năng để chiến thắng.

Không gian trong nhà thi đấu nóng dần lên khi trọng tài ra hiệu cho các vận động viên vào vị trí chuẩn bị. Trên khán đài, khán giả cổ vũ rất nhiệt tình.

Nhóm của Hùng lặng người đi để đón chờ tiếng còi xuất phát, anh cảm giác như mình sắp lao xuống nước chứ không phải Vân.

-Hoét !!!

Tiếng còi vang lên, đồng loạt mười vận động viên búng mạnh vào thành bể bắn ra xa. Những hải tặc nhanh thoăn thoắt và đều đặn trên làn nước xanh. Các vận động viên uyển chuyển như những con cá kình trên mặt nước trong sự cổ vũ reo hò của khán giả.

Vân khởi đầu rất tốt nhưng hiện tại chỉ ở vị trí thứ ba. Cô nàng thua người dẫn đầu nửa thân người và thua người thứ hai chỉ suýt soát một hải tặc. Bấu gào lên khản cả giọng :

-Bơi nhanh nữa lên nào Vân ơi.

Chương 13:

Tô Vinh - Bạch Mã Công Tử

Không khí trong nhà thi đấu đang nóng lên khi các vận động viên đang bám rất sát nhau. Có thể thấy trừ vận động viên Phi Nga đã bắt tổp dẫn đầu, các vị trí còn lại cạnh tranh rất gắt gao. Đến hôm nay Hùng mới được tận mắt chứng kiến tài năng của Vân, quả thật không chê vào đâu được. Trong tiếng gào thét cổ vũ, Vân vẫn đang cố kiên trì so kè với vị trí thứ 2, đó là vận động viên Hải Yến. Hùng bất giác nhận ra một chân lý quen thuộc: “Mình giỏi nhưng sẽ có người giỏi hơn mình”. Quả thật Vân là một vận động viên xuất sắc nhưng so với Phi Nga dường như vẫn còn khoảng cách, và có lẽ ra trường đấu quốc tế thì Phi Nga cũng sẽ trở nên nhỏ bé...

Chặng đua đã gần kết thúc, các vận động viên đang bơi trở lại lần cuối. Có lẽ Phi Nga sẽ về đích đầu tiên. Ngay sau cô đang có một cuộc so kè thú vị, Bảo Vân đã hơi nhỉnh hơn so với Hải Yến, quả là một nỗ lực tuyệt vời. Nhóm của Thảo hét lên trong hồi hộp :

-Cố lên Que ! Tao biết mày làm được mà !

Phi Nga đã về đích đầu tiên. Vị trí thứ 2 sẽ là ai đây ? Quả thật trong lần thi này thì vị trí nhất không gây chú ý bằng vị trí thứ 2, bởi lẽ ai cũng biết rõ là sau cuộc thi sẽ chọn ra 2 người xuất sắc nhất lên tuyển quốc gia.

Vị trí của hai vận động viên lúc này không hơn nhau là mấy, Hải Yến hay Bảo Vân sẽ về thứ 2 ? Một tiếng hú vang cả khán phòng, gần như cả hai chạm tay vào thành bể cùng lúc. Thật khó đoán kết quả, có lẽ cả hai sẽ phải đợi kết quả từ các huấn luyện viên trong đội tuyển.

Vân và Yến cùng lên bờ và nhìn nhau bằng ánh mắt khâm phục. Nhóm của Thảo cũng hồi hộp không kém. Ly quay sang nói với Thảo :

-Que đã cố gắng hết sức rồi, nếu không được chọn thì quả là đáng tiếc.

Thảo gật đầu nói :

-Ừ. Nhưng cô bé Hải Yến kia cũng rất cừ. Không biết ai sẽ được chọn đây.

Khoảng 15 sau, huấn luyện viên trưởng của đội tuyển bước ra tuyên bố:

-Trước sự thi đấu tích cực và xuất sắc của các vận động viên trong ngày hôm nay, ban huấn luyện quyết định thay đổi ý định ban đầu. Sẽ có 3 người được lên tuyển thay vì 2 như lúc đầu.

Vân và Yến cùng rú lên sung sướng. Hai người ôm nhau thân thiết như những người bạn thật sự. Trên khán đài Báu cũng nhảy cẫng lên vì mừng rỡ. Anh chàng định chạy ào xuống để chúc mừng Vân, bọn Thảo cũng vui mừng không kém. Nhưng rồi nụ cười của Báu vụt tắt khi anh nhìn thấy Vân đang cười tít cả mắt ôm chầm lấy Thiện – huấn luyện viên của cô. Hùng cũng nhận ra, anh vỗ vai Báu và nói :

-Huấn luyện viên là người có công lớn nhất đối với Vân, cô ấy chia sẻ niềm vui với Thiện thì không có gì là lạ cả.

Báu thở dài gật đầu. Hùng quay sang nói với Thảo và Ly :

-Thôi, mình xuống chúc mừng Vân đi nào.

Cả bọn đều cùng reo lớn gọi Vân, lũ lượt chạy xuống bên dưới để chúc mừng.

... ..

Cùng lúc đó tại TP Thượng Hải – Trung Quốc.

Lâm Yên vươn vai một cách uể oải. Cô nàng thức dậy khi ánh nắng chiếu qua cửa sổ vào căn phòng màu hồng của cô. Yên đã có một đêm mất ngủ vì suy nghĩ nhiều, mọi chuyện cứ đến dồn dập khiến cô cảm thấy vô vùng bối rối. Yên thở dài : “Vậy là mình đã về nhà được gần nửa tháng rồi. Thời gian trôi nhanh thật”. Chợt có tiếng gõ cửa. Lâm Yên lên tiếng :

-Vào đi !

Một cô hầu bước vào chào Lâm Yên :

-Chào tiểu thư. Đêm qua tiểu thư ngủ có ngon không ạ ?

Lâm Yên vươn vai đứng dậy khỏi giường, cô cười nói :

-Cám ơn chị, có lẽ do thời tiết nóng quá nên tôi ngủ không ngon lắm.

Cô hầu nói :

-Xin lỗi tiểu thư, tại hôm qua tôi sợ về đêm tiểu thư bị nhiễm lạnh nên để máy điều hoà ở chế độ nhỏ.

Lâm Yên lắc đầu :

-Không sao mà.

Cô hầu mang cho Lâm Yên một bộ đồ mới và nói :

-Mời tiểu thư thay đồ rồi xuống ăn sáng. Có người đang chờ tiểu thư.

Lâm Yên hơi ngạc nhiên :

-Ai chờ tôi vậy, chị có biết không ?

Cô hầu đáp :

-Thưa, đó là công tử Tô Vinh ạ.

Lâm Yên chột nhác mặt, cô ngồi lại xuống giường và nói :

-Tôi không xuống đâu. Chị xuống nói tôi mệt không muốn tiếp ai nhé.

Cô hầu hoảng hốt nói :

-Không được đâu tiểu thư. Ông chủ dặn nhất định sáng nay tiểu thư phải ăn sáng cùng với cậu Tô Vinh.

Lâm Yên lấy chăn trùm đầu rồi hét lên :

-Ta không đi mà !

Cô hầu ngồi xuống thành giường, đoạn lựa lời khuyên nhủ :

-Cậu Tô Vinh đã chờ tiểu thư gần 1 tiếng đồng hồ rồi. Người ta có lòng như vậy, ... tiểu thư dù không thích cũng nên xuống tiếp cho phải phép chứ.

Lâm Yên nhóm dậy, lườm cô hầu :

-Chị đang dạy tôi đấy à ?

Cô hầu sợ quá nói :

-Tôi đâu dám.

Lâm Yên thở dài :

-Chị nói đúng lắm, tôi sao có thể trách chị được. Thôi được rồi,... chị xuống trước đi.

Cô hầu vui vẻ chào Lâm Yên và ra khỏi phòng. Lâm Yên thở dài, trong lòng cảm thấy bức bối vô cùng.

Một lát sau Lâm Yên diện bộ váy màu xanh, từ từ bước xuống cầu thang. Cô nghe có tiếng nói dưới phòng khách.

-Cô à, nên bảo ông Lý dời bức tranh sang bên này thì tốt hơn. Ánh nắng ở cửa sổ sớm muộn cũng sẽ làm hỏng nó thôi.

Lâm Yên bản tính vốn yêu hội họa, nghe người này nói như vậy quả thật có phần đồng tình nhưng cũng muốn xem con người thích ra vẻ đó là ai. Cô nàng khẽ nghiêng đầu nhìn xuống. Một người mặc áo sơ mi màu trắng, quần tây trắng, đi giày trắng và trên tay cầm một cái áo khoác cũng màu trắng đang đứng ngắm bức tranh một cách chăm chú. Và khi Lâm Yên vừa bước xuống thì ... cũng vừa lúc anh ta quay lại nhìn. Ánh mắt hai người gặp nhau. Ấn tượng đầu tiên của Lâm Yên về anh ta là khuôn mặt đẹp và có gì đó đáng dấp của một bạch mã hoàng tử. Anh chàng đó chính là Tô Vinh. Tô Vinh nở một nụ cười nửa miệng chào Lâm Yên :

-Hi vọng không làm tiểu thư phật ý vì hành động đường đột của tôi, chỉ là tôi không muốn bức tranh này nhất định bị hủy hoại dần một cách đáng tiếc.

Lâm Yên hơi ửng hồng trên mặt, cô đáp lại khá nhỏ :

-Không sao, anh làm đúng mà.

Tô Vinh không cười nữa nhưng ánh mắt anh nhìn vào Lâm Yên như muốn hút hồn :

-Tôi có thể mời tiểu thư cùng dùng bữa sáng chứ.

Quả thật với một lời mời lịch sự như vậy thì không một cô gái nào có thể từ chối được. Lâm Yên có cảm giác như đây là một câu chuyện cổ tích thật đẹp. Tô Vinh kéo ghế mời Lâm Yên ngồi rồi mới đi lại chỗ của mình. Lâm Yên nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, vị trí đối diện với Tô Vinh ở phía bên kia bàn. Tô Vinh khẽ hỏi cô :

-Tiểu thư có thể cho phép tôi gọi tên để tạo cảm giác thân mật hơn được không ?

Lâm Yên khẽ nở một nụ cười thật đẹp, cô gật đầu với vẻ đồng tình và nói :

-Thật sự là tôi không thích ai gọi mình là tiểu thư cả, anh cứ gọi tên tôi, Lâm Yên là được.

Tô Vinh chống hai tay đỡ cằm, hai bàn tay anh đan xen kẽ vào nhau, ánh mắt vẫn nhìn Lâm Yên không chớp. Lâm Yên cảm thấy hơi xấu hổ, cô đành phải lên tiếng :

-Anh có biết việc nhìn phụ nữ chăm chăm là điều tối kỵ không ?

Tô Vinh khẽ cười, vẫn là nụ cười nửa miệng. Dường như anh chàng này chưa bao giờ cười một cách sảng khoái cả, nụ cười của anh luôn hàm chứa một sự thận trọng và cũng pha chút ngạo mạn nữa. Tô Vinh lắc đầu phản đối câu nói của Lâm Yên :

-Điều tối kỵ mà cô Lâm Yên nhắc đến thật ra là một con dao có hai lưỡi. Nó có thể khiến người phụ nữ đối diện đứng lên bỏ đi ngay tức khắc,...nhưng nó cũng có thể làm cho người phụ nữ ấy không bao giờ quên được mình. Và tôi chấp nhận sự mạo hiểm đó.

Đến lúc này thì Lâm Yên không còn nghi ngờ gì nữa, anh chàng Tô Vinh này không chỉ có vẻ bề ngoài mà miệng lưỡi cũng thật lợi hại vô cùng. Lâm Yên quả thật không thể dối long mình, nói chuyện với Tô Vinh đúng là... rất thú vị. Cô mỉm cười nhìn Tô Vinh và nói :

-Nếu bây giờ tôi đứng dậy bỏ đi thì sao ?

Nụ cười nửa miệng lại xuất hiện trên môi Tô Vinh, anh nhìn thẳng vào mắt Lâm Yên và nói :

-Nếu vậy thì tôi thất bại trong buổi sáng hôm nay chứ sao. Và có lẽ chúng ta sẽ gặp nhau vào một dịp khác, ... bữa tối nay chẳng hạn. Tôi không có thói quen từ bỏ mục tiêu của mình quá sớm.

Lâm Yên chợt cảm thấy lo lắng. Cô đã cảm nhận được Tô Vinh không phải là một con người đơn giản và dễ đối phó. Trong tâm tư Lâm Yên cảm nhận được: Tình yêu của cô và Hùng quả thật đang gặp một thách thức lớn. Lâm Yên ngồi dùng bữa sáng với Tô Vinh một cách thận trọng và kín đáo. Lâm Yên nhìn Tô Vinh hồi lâu rồi nói một cách rất nghiêm túc :

-Anh Vinh à, Yên thật sự đã có người yêu rồi. Anh có thể xem Yên như bạn được không ?

Gương mặt Tô Vinh vẫn rất bình thản, anh im lặng giây lát rồi trả lời :

-Nếu Yên đã nói vậy thì tất nhiên anh đồng ý. Chúng ta sẽ là bạn.

Lâm Yên quả thật không ngờ Tô Vinh lại chấp nhận dễ dàng như vậy, trong lòng cô dường như nhẹ đi rất nhiều. Chợt Tô Vinh đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Yên một cách bất ngờ. Lâm Yên bị giật mình nên cũng không kịp rút tay lại. Tô Vinh khẽ nói với ánh mắt thật chân thành :

-Yên có thể cho tôi có được một sự công bằng không ?

Lâm Yên hỏi lại một cách rụt rè :

-Sự công bằng ? Em ... em không hiểu.

Tô Vinh buông tay Lâm Yên ra và đứng dậy nói :

-Tôi muốn cạnh tranh một cách công bằng với anh chàng đó! Yên đồng ý chứ ?

Lâm Yên quả thật vô cùng bối rối, cô không ngờ Tô Vinh lại có cá tính mạnh như vậy. Quả thật anh ta không hề nói sai khi bảo rằng mình là con người không dễ từ bỏ mục tiêu quá sớm. Lâm Yên thở dài nói :

-Em nghĩ là không thể công bằng được. Anh xuất thân giàu sang, có địa vị hơn anh ấy quá nhiều.

Tô Vinh cười mỉm nói :

-Có thể là anh có điều kiện tốt hơn anh chàng đó, nhưng ... anh chàng đó đã chiếm được một nửa trái tim em rồi, anh hi vọng là chỉ mới một nửa. Cho nên ... anh nghĩ rằng anh và anh chàng đó đang ở vị trí ngang nhau. Anh nghĩ không có gì quá đáng nếu gọi đây là cuộc cạnh tranh công bằng... nếu không muốn nói anh có phần bất lợi hơn.

Trời bỗng nổi cơn mưa rào, hai người dùng bữa ngoài ban công nên gió lùa vào rất mạnh. Tô Vinh lại gần choàng tấm áo khoác lên vai Lâm Yên và nói :

-Em vào nhà đi, ngoài này trời lạnh lắm. Anh cũng phải về đây, còn một số công việc đang chờ anh giải quyết.

Nói rồi Tô Vinh lẳng lặng bỏ đi. Lâm Yên chợt như muốn nói gì đó :

-Anh Tô Vinh ...

Tô Vinh vẫn không quay mặt lại, anh chỉ khẽ đưa cánh tay trái lên ra hiệu và tiếp tục bỏ đi. Lâm Yên khẽ liếc nhìn chiếc áo khoác trên vai mình, màu trắng toát của nó làm cô cảm thấy lạnh hơn những cơn gió lùa ngoài ban công.

... ..

Một tháng trôi qua, khu trọ nhỏ giờ đây lại thiếu mất một thành viên nữa. Vân được gọi tập trung cho đội tuyển bơi lội quốc gia. Căn phòng giờ chỉ còn lại Thảo và Ly, tuy không nói ra nhưng ai cũng cảm thấy buồn.

Chiều chủ nhật, Hùng và Báu đang chuẩn bị đến câu lạc bộ thì Ly chạy từ đâu về cười toe toét nói :

-Mọi người ơi, em mới nhận được mail của út Yên nè !

Hùng không giấu nổi sự vui mừng, anh chạy lại hỏi :

-Yên vẫn khoẻ chứ ?

Ly cười khúc khích trông rất là đáng yêu, cô cong môi nhìn Hùng :

-Ai em cũng nói cho biết trừ anh Hùng ra thôi !

Hùng im lặng, thờ dãi nói :

-Thôi bỏ đi.

Nói rồi Hùng quay lưng bỏ ra ngoài. Ly giật mình gọi :

-Ê, em đùa chút thôi mà.

Nhưng Hùng đã bỏ ra ngoài mất rồi. Ly nhăn mặt nói :

-Sao hôm nay anh Hùng lạ vậy nhỉ, thường ngày anh đâu có như vậy.

Báu gãi gãi cái đầu húi cua nói :

-Em không hiểu Hùng rồi. Tính cách nó xưa nay rất phóng túng, gần như xem thường mọi việc. Vậy mà bây giờ nó phải lo lắng, buồn rầu vì một cô bé... thật là điều hiếm có xưa nay.

Ly nhăn mặt hỏi Báu :

-Như thế thì có liên quan gì đến việc anh Hùng giận em ?

Báu cười nói :

-Mấy bữa nay tâm trạng Hùng đang bất ổn, em đùa không đúng lúc làm nó chạm tự ái rồi. Nó đang cố gắng trở lại với bản tính vốn có xưa nay, chính vì

vậy nó không còn thiết nghe tin về Lâm Yên nữa.

Ly gật gật đầu thờ dài :

-Xem ra lần này thì em đã đụng chạm đến lòng tự trọng của anh Hùng rồi.

Nói rồi Ly lắc đầu bỏ vào phòng. Báu nhìn theo chột nghĩ thầm : “Không ngờ cô bé này vô tư đến thế, lúc trước bị Hùng từ chối tình cảm mình cứ tưởng cô bé sẽ hận Hùng lắm, vậy mà ... Bây giờ lại vẫn trêu chọc Hùng như không có chuyện gì. Thật sự mình không rõ ... Ly là cô bé quá ngây thơ hay là quá khôn ngoan và giỏi đóng kịch trước mặt người khác”.

Ly bước vào phòng, nhìn thấy Thảo đang trang điểm chuẩn bị đi đâu. Ly ngồi sụp xuống bên cạnh, chép miệng nói :

-Hai hôm nay đẹp quá, sắp đi hẹn hò à ?

Thảo cười, liếc mắt nhìn Ly nói :

-Đẹp thật hả ? Chị có hẹn đi ăn với sếp.

Ly lấy tay chống cằm nói :

-Em nhận được mail của út Yên đấy.

Thảo hơi ngạc nhiên, cô nàng tỏ ra quan tâm :

-Thế à ? Nó có nói tình hình bên đó sao không ?

Ly cười khúc khích mà không nói. Thảo lấy tay nhéo vào eo của Ly rồi mắng :

-Cười cái gì ? Nói mau đi.

Ly nằm ngửa ra nền nhà, hai tay vòng ra sau gáy làm gối. Thảo ngồi bên cạnh im lặng chờ nghe Ly nói.

-Nó bảo mẹ nó đã khá hơn một chút rồi.

Ly lên tiếng như thế nói băng quơ. Thảo mỉm cười nói :

-Vậy thì mừng cho nó. Nó còn nói gì nữa không ?

Ly nở một nụ cười bí hiểm nhìn Thảo đoạn từ từ nói ra thật chậm :

-Yên bảo bố nó bắt nó lấy chồng. Nó còn cẩn thận dặn dò em giấu anh Hùng nữa.

Thảo hơi giật mình, cô bĩu môi :

-Nhưng mà nó còn nhỏ mà.

Ly bật người ngồi dậy nói :

-Thì đính hôn trước thôi mà.

Không hiểu sao Thảo nghe tin này mà tim bỗng đập mạnh một cách khó hiểu. Cô không hiểu rõ suy nghĩ của mình nữa, không biết cô đang buồn thay cho Hùng hay là ... đang mừng cho mình nữa. Câu chuyện giữa hai người nói với nhau đã lọt vào tai một người thứ ba, đó là anh chàng Báu nhiều chuyện. Báu thật sự không biết mình có nên nói cho Hùng biết cái tin động trời này không nữa.

Hùng sau khi nghe Ly nói rằng có mail của Lâm Yên thì cảm thấy khó chịu trong người. Cũng tại Hùng không quen ba cái trò chat chit của bọn con gái nên mới bị mất liên lạc như thế này. Anh ngồi ở ghế đá ngoài công viên, buồn đến mức bỏ cả buổi họp mặt nhóm cascadeur. Hùng chợt nghĩ “Chắc giờ này Dung đang giận anh lắm vì dám bỏ buổi họp mặt quan trọng này”. Nghĩ vậy anh bật cười. Chợt một mùi hương bay qua, Hùng ngẩng lên nhìn cô gái vừa đi qua. Tuy chỉ nhìn sau lưng nhưng Hùng cảm thấy có gì đó rất thân quen. Anh vội rời ghế chạy lại vỗ nhẹ vào vai cô gái, miệng khẽ gọi :

-Lâm Yên !

Cô gái quay lại, đôi mắt to tròn nhìn Hùng với vẻ xa lạ pha lẫn sự ngạc nhiên. Hùng gượng cười nói :

-Xin lỗi cô, tôi nhận nhầm người.

Cô gái mỉm cười quay đầu bỏ đi. Hùng quay lại ngồi sụp xuống băng ghế. Miệng anh chửi lầm bầm :

-Mày bị sao vậy Hùng, mày điên mất rồi !

Chợt chuông điện thoại reo vang, Hùng khẽ nhìn vào máy. Thì ra là Dung gọi, có lẽ do sốt ruột vì không thấy Hùng đến. Hùng vừa bắt máy thì đã nghe xối xả từ phía Dung :

-Anh với anh Báu làm gì mà giờ này chưa tới vậy ? Tính cho cả bọn leo cây à ?

Hùng cười nói :

-Anh biết rồi, bọn anh tới liền bây giờ đây.

Hùng lấy hai bàn tay vỗ vào mặt cho tỉnh táo, anh mỉm cười tự nói với mình:

-Mình phải là chính mình. Không được để bất cứ chuyện gì có thể tác động đến mình được !

... ..

Một buổi tối trời đầy sao tại Thượng Hải. Lâm Yên đứng tựa lan can ngoài ban công, trầm lặng ngắm sao một mình. Cô thở dài nói :

-Anh Hùng ơi, anh có khoẻ không... Em đoán là anh đang giận anh lắm vì đã bỏ đi lâu như vậy...

Chợt bên kia đường có một giọng nói cất lên :

-Chào tiểu thư, tôi có thể mời tiểu thư ra ngoài đi dạo được không ?

Lâm Yên hơi giật mình, cô khẽ nhìn xuống đường xem ai đang nói. Phía bên kia đường là một thanh niên mặc quần áo thể thao, chắc là đang chạy bộ. Nhìn kỹ thì cô nhận ra không phải ai xa lạ, chính là Tô Vinh. Lâm Yên lè lưỡi nhát ma rồi bỏ vào phòng. Giọng nói của Tô Vinh lại cất lên :

-Anh sẽ chờ dưới này cho đến khi em ra thì thôi.

Lâm Yên khẽ kéo rèm cửa nhìn ra ngoài, cô thấy Tô Vinh đang đứng dưới nhìn lên, trên môi vẫn nở nụ cười nửa miệng. Lâm Yên thở nhẹ ra, cô cười thầm: “Không ngờ một công tử như Tô Vinh mà lại có hành động kỳ cục như vậy. Ai lại đứng dưới đường thế kia, thật là mất thể diện quá !”. Chợt có tiếng động bên ngoài cửa, Lâm Yên cất tiếng hỏi :

-Ai đấy ?

-Thưa cô chủ, tôi, Khương Kiệt đây ạ.

Khương Kiệt lên tiếng. Lâm Yên cười nói :

-Hay quá ! Tôi đang muốn gặp anh đây. Vào đây đi !

Khương Kiệt e dè đáp :

-Thưa, tôi vào phòng cô chủ vào giờ này e không tiện.

Lâm Yên ngồi ở ghế, miệng giục :

-Nhanh lên đi, tôi cho phép.

Khương Kiệt nghe giọng cô chủ sao mà dễ thương quá, tâm trí anh có phần xao động. Có lẽ Lâm Yên là người duy nhất có thể tác động đến Khương Kiệt dễ dàng như vậy. Khương Kiệt bước vào phòng, anh bắt gặp nụ cười đáng yêu của Yên đang nhìn mình. Lâm Yên đứng dậy tiến lại gần Khương Kiệt, anh cảm thấy tim mình đập hơi mạnh. Yên bất ngờ nắm lấy tay Khương Kiệt và kéo anh ra ban công. Thật kỳ lạ, một bàn tay mềm mại yếu ớt như thế mà có thể khống chế dễ dàng đội trưởng đội vệ sĩ Khương Kiệt. Quả thật anh cảm thấy mình trở nên khờ dại khi ở bên Lâm Yên.

Và rồi điều bất ngờ chưa dừng ở đó, Lâm Yên khẽ nhón lên hôn vào môi anh một nụ hôn ngọt lịm. Khương Kiệt quả thật đứng chết chân trong tình huống này, cái đầu mau lẹ của anh giờ hoàn toàn bị vô hiệu, không còn nhận biết được gì xung quanh nữa. Ngay sau đó Lâm Yên lại nắm tay anh kéo tuột vào trong phòng đồng thời với tay kéo rèm cửa. Lâm Yên đứng đối diện, quàng hai tay qua cổ Khương Kiệt, nhưng mắt không hề nhìn anh mà lại hướng ra cửa sổ. Phía dưới đường, Tô Vinh nhìn thấy bóng hai người đang ôm nhau

tình tứ in trên tấm rèm. Lâm Yên đứng im như thế cho đến khi tiếng bước chân Tô Vinh xa dần.

Khương Kiệt mỉm cười nói :

-Tôi e rằng cô chủ làm cách này không ổn chút nào đâu.

Lâm Yên buông tay khỏi vai Khương Kiệt, thở dài nói :

-Xin lỗi vì đã bắt anh phải đóng một vai diễn tệ đến vậy.

Khương Kiệt vẫn giữ nụ cười trên môi :

-Chỉ cần điều đó giúp được cô chủ, Khương Kiệt sẽ không bao giờ từ chối.

Khương Kiệt khẽ đặt ngón tay lên môi và nói :

-Cám ơn cô chủ vì nụ hôn vừa rồi.

Lâm Yên chợt đỏ mặt, cô ấp úng nói :

-Anh Kiệt này,... khi chỉ có hai đứa với nhau... anh đừng gọi em là cô chủ nhé. Em thấy không thoải mái.

Khương Kiệt gật đầu nói :

-Xin theo lời cô chủ.

Lâm Yên hơi nhăn mặt rồi phì cười :

-Lại thế nữa rồi !

Hai người nhìn nhau cười, cùng nhìn ra ngoài ban công. Khương Kiệt chợt thở dài. Lâm Yên thấy vậy không hiểu tại sao, cô khẽ hỏi :

-Tại sao anh lại thở dài ?

Khương Kiệt cười nói :

-Lâm Yên vốn là một cô bé nhút nhát... vậy mà giờ đây... Cô bé ấy sẵn sàng hôn một người đàn ông ngay trước mặt người khác... không hề do dự.

Lâm Yên mỉm cười, cô ngước lên ngắm những ngôi sao trong màn đêm, đoạn quay sang hỏi :

-Anh thấy kỳ lạ lắm à ?

Khương Kiệt lắc đầu :

-Không, anh hiểu điều em làm chứ. Nó khẳng định một điều... tình yêu em giành cho anh chàng Việt Nam đó là thật sự sâu sắc.

Lâm Yên hơi sững người, cô không ngờ Khương Kiệt lại hiểu cô đến như vậy. Trên môi Lâm Yên chợt nở một nụ cười hạnh phúc, bởi giờ đây cô biết rằng, bên cạnh mình đã có thêm một người bạn thật sự.

Chương 14:

Bước Ngoặt Cuộc Đời

Dường như trong Hùng đã có một biến chuyển lớn, anh đã không còn nghĩ nhiều đến Lâm Yên như lúc trước nữa. Hùng tập trung vào việc học tại trường Kinh tế và tham gia tích cực trong câu lạc bộ cascadeur Hải Nam. Cuộc sống của Hùng dần dần lấy lại cân bằng, anh cười nhiều hơn và trở lại đúng với tính cách hài hước, hoạt bát của mình.

Một buổi chiều chạng vạng, Hùng đang ngồi trong nhà xem lại đồng bài vở ở trường thì có một bóng người lấp ló trước cửa. Hùng lên tiếng gọi :

-Vào thì vào đi, nấp đó ai cũng thấy mà !

Ly cười cười bước vào phòng. Hôm nay Ly mặc một bộ áo thun, quần soóc trông rất nhí nhảnh. Hùng tỏ ra lạnh nhạt, anh đã mất cảm tình với Ly sau lần cô trêu chọc anh về tin tức của Yên. Ly nói lí nhí :

-Có thể nói chuyện với anh Hùng một chút không ?

Hùng cau mày :

-Về chuyện gì ?

-Chuyện của Lâm Yên

Ly đáp gồn lộn nhưng Hùng cảm thấy tim mình đau nhói, anh lắc đầu và cúi xuống tiếp tục xem sách :

-Anh thấy không cần thiết nữa.

Ly tỏ ra lo lắng :

-Anh ... anh vẫn còn giận em chuyện hôm đó à ?

Hùng vẫn không nhìn lên nhưng cũng trả lời :

-Anh không để ý đâu, Ly về đi.

Ly gần như tức phát khóc, cô nói :

-Anh cũng phải cho em giải thích về thái độ của em hôm trước chứ !

Hùng hiểu rằng nếu anh không nghe Ly nói thì có lẽ ... anh còn bị tra tấn lỗ tai dài dài. Nghĩ vậy Hùng uể oải đứng dậy một cách miễn cưỡng :

-Ta ra ngoài nói chuyện vậy.

Hùng và Ly sóng đôi đi bên nhau trên con đường vắng. Quả thật nếu ai nhìn thấy họ sẽ cảm thấy thật sự mến mộ và cho đây là một cặp trai tài gái sắc mà trời đã se duyên. Nhưng cuộc đời thường không đẹp như một cuốn phim ... Hùng chủ động lên tiếng trước :

-Em muốn nói gì thì nói đi.

Cả hai cùng ngồi xuống băng ghế đá, Ly thở dài nói :

-Hôm đó em cố ý không muốn nói cho anh nghe là vì ... sợ anh buồn thôi.

Hùng chép miệng :

-Vậy à.

Ly khẽ liếc sang dò xét thái độ của Hùng rồi nói tiếp :

-Anh có biết là ... Lâm Yên sắp đính hôn với người khác rồi không ?

Gương mặt Hùng cố tỏ ra bình thản, nhưng ánh mắt thì khẽ lay động. Con người ta dù tài tình đến đâu thì vẫn không thể che dấu cảm xúc qua đôi mắt. Ly không thấy Hùng nói gì, cô chậm rãi tiếp tục :

-Yên dặn em không được nói với anh ... vì sợ anh buồn.

Hùng khẽ hỏi :

-Có phải là Yên đính hôn với anh chàng lần trước đã đến đón Yên không?

Ly hơi cau mày rồi lắc đầu :

-Hình như không phải đâu, nghe nói người này là một công tử giàu có lắm. Anh chàng lần trước có vẻ giống vệ sĩ của Lâm Yên hơn.

Hùng khẽ cười nhưng trông thật buồn :

-Thì ra là vậy.

Ly quay sang nắm tay Hùng tỏ vẻ ân hận :

-Lẽ ra em không định nói với anh đâu... nhưng em cũng không muốn anh hiểu lầm em ... thái độ của anh đối với em ... thật sự em không sao chịu nổi !

Hùng đứng dậy, thở dài nói :

-Không, em không có lỗi gì đâu... Anh mới phải xin lỗi vì đã hiểu lầm em.

Nói rồi Hùng lững thững bỏ đi. Ly cũng không buồn giữ lại, cô ngồi bất động trên băng ghế... và dường như môi Ly khẽ mỉm cười.

Tâm trạng Hùng giờ đây lại nặng trĩu, anh bước đi vô định trên con đường vắng. Bầu trời sẫm tối càng làm cho không gian bao quanh Hùng trở nên ảm đạm. Trong tâm tư của Hùng, anh thật sự không tin Lâm Yên lại dễ dàng quên anh nhanh như vậy. Nhưng còn tin Yên đính hôn ? Dù là chủ ý của Lâm Yên hay cô bị ép buộc thì một sự thật đáng cay mà Hùng không thể chối bỏ: Anh sắp mất Lâm Yên. Hùng tự cười bản thân mình, mối tình đẹp giữa chàng lãng tử nghèo và cô tiểu thư lá ngọc cành vàng ... có lẽ chỉ có trong chuyện cổ tích.

Đang thơ thẩn trên con đường vắng, Hùng chợt nghe có tiếng la hét phát ra ở trong một con hẻm gần đấy. Con hẻm này đèn đường bị hỏng đã lâu nên tối thui, Hùng chỉ nhìn thấy mấy bóng người lơ lơ đang vung chân vung tay túi bụi. Linh cảm đây là một bọn cướp, Hùng nhanh nhẹn tiến lại một cách bí mật. Khi đến gần Hùng nhìn thấy bọn chúng có bốn người, đang giở trò cướp bóc, phía bị nạn chỉ có hai người. Theo cảm nhận thì họ là hai cha con, cô con gái trông còn rất trẻ và đang sợ hãi vô cùng chẳng hiểu vì sao lại đi vào con hẻm này. Hùng cảm thấy nắm rõ tình hình, chậm rãi tiến lại gần nói :

-Anh ơi cho hỏi thăm ...

Tên cướp vừa quay lại thì bị Hùng đâm thẳng một quả như trời giáng vào mặt, ngã lăn quay ra đường. Bọn còn lại vẫn chưa hết bàng hoàng thì nghe tiếng rú lên của đồng bọn. Một gã hét lên :

-Mày là thằng nào ? Sao lại nhúng mũi vào chuyện của bọn tao.

Hùng cười lớn nói :

-Tao là cướp đây. Khôn hồn nộp hết số tiền tui bay thu được từ sáng tới giờ mau lên. Nghe lời anh tha cho !

Bọn cướp thấy Hùng chỉ có một mình mà ăn nói ngang tàng như vậy thì dè chừng Hùng là một tay có bản lĩnh. Nhưng xem xét tương quan thì thấy vô lý, chẳng lẽ bốn người bọn chúng lại phải nộp tiền cho một mình Hùng thì thật là mất mặt. Cả ba tên còn lại cùng ra hiệu đồng loạt xông vào. Hùng hơi cúi thấp xuống, nghiêng sang trái để tránh đòn tấn công của tên thứ nhất, đồng thời móc ngược lên đâm vào cằm tên thứ hai. Tên thứ hai bị dính đòn nặng đổ ập vào tên thứ ba đang lao tới làm cả hai té vật ra đường. Tên thứ nhất thấy mình đánh trượt thì mất tự tin, lại nghe tiếng đồng bọn kêu la om sòm nên càng thêm hoang mang. Hắn lúng túng vài giây rồi bất ngờ quay lưng bỏ chạy, Hùng cũng chẳng buồn đuổi theo. Anh cúi xuống nắm tóc một thằng hỏi :

-Bạn mày chạy rồi kìa, tiền đâu nộp ra mau.

Hắn sợ xanh mặt lắp bắp nói :

-Đại ca tha mạng, ... sáng giờ bọn em mới làm vụ đầu tiên... làm gì có đồng nào ...

Hùng trừng mắt nhìn nó đoạn quay sang hỏi cha con người bị hại :

-Bọn nó có lấy gì của bác không ?

Người đàn ông chạc 50 tuổi, mặt mũi phờ phạc nhưng vẫn toát lên vẻ giàu có, ông trả lời Hùng với vẻ biết ơn :

-Không ... Bọn chúng chưa lấy gì của tôi cả.

Hùng gật đầu rồi quay lại nhìn tên cướp :

-Lần này tao tha, nhưng bỏ nghề này đi ! Lần sau tao gặp lại, thì không nhẹ nhàng như thế này đâu.

Bọn cướp tên nào tên nấy mặt mũi bầm tím, máu mồm máu mũi chảy ròng ròng, vội co chân bỏ chạy ra khỏi con hẻm.

Sau đó hai cha con nọ chạy lại cảm ơn Hùng hết lời. Hùng đi cùng họ ra khỏi con hẻm, anh hỏi :

-Sao bác lại đi vào con hẻm tối thế này làm gì để đến nỗi ...

Người đàn ông trả lời :

-Hai cha con tôi đi thăm người thân ở đây, chúng tôi đi bằng taxi. Lúc trở về, đang đi bộ ra ngoài đường lớn để bắt xe về thì ...

Hùng hỏi :

-Vậy là bác bị bọn chúng uy hiếp đưa vào con hẻm này phải không ạ ?

Người đàn ông gật đầu nói :

-Bọn nó bắt được con bé Sa Sa nhà tôi, buộc tôi phải nghe theo chúng.

Cô bé mặt đỏ bừng, cầu vào tay bố :

-Sao bố lại gọi tên ở nhà của con như thế.

Ông bố cười xoa :

-Bố xin lỗi, vì bố quen gọi con như thế rồi.

Hùng cũng mỉm cười nhìn cô bé. Sa Sa khoảng chừng 17,18 tuổi, có gương mặt đẹp một cách hồn nhiên và đầy nữ tính. Cô bé biết Hùng nhìn mình nên mặt mũi càng đỏ như gấc chín. Người đàn ông lấy trong ngực áo ra một tấm

cạc đưa cho Hùng và nói :

-Có lẽ định mệnh đã cho tôi gặp cậu. Hy vọng chúng ta sẽ gặp lại một ngày gần đây.

Hùng vui vẻ cầm tấm cạc rồi chào hai cha con họ. Hùng nhìn theo bóng hai người đi xa dần, cô bé Sa Sa thỉnh thoảng vẫn lén quay lại nhìn trộm Hùng rồi cười bẽn lễn. Đợi hai người đi khuất dạng, Hùng mới cầm tấm cạc ra chỗ sáng đọc : “Giám Đốc công ty TNHH Bảo Dương , trung tâm sản xuất phim truyện nhựa”. Anh hơi bất ngờ đôi chút nhưng cũng bình thản đút tấm cạc vào túi áo.

Sau đó hai ngày, Hùng đi học về thì thấy một chiếc xe hơi đậu trước cổng khu trọ. “Không lẽ ... Lâm Yên về rồi ?”, tim Hùng đập mạnh khi anh nghĩ đến điều đó. Vừa bước vào trong sân, Hùng đã nghe bà chủ phòng trọ cười nói :

-Hùng “bay”, lại có người tìm mày.

Hùng gượng cười nhìn vào phòng mình, anh hơi ngạc nhiên, thì ra là hai cha con hôm trước đến tìm Hùng.

-Chào cậu Hùng, khoẻ chứ ?

Người đàn ông cười hỏi. Hùng vào nhà bắt tay ông và ngồi xuống ghế.

-Cháu lúc nào cũng thế mà. Hai bố con bác không sao là tốt rồi... còn ...

Hùng định nói là không cần đến thăm nhưng thấy như vậy là bất lịch sự nên lại thôi. Người đàn ông cười xoa :

-Bác tên là Dương, rất vui được biết cháu.

Hùng cười vui vẻ để đáp lại. Anh tò mò hỏi :

-Sao bác tìm được chỗ cháu nhỉ, cháu nhớ là không cho bác địa chỉ mà?

Ông Dương cười :

-Một khi có lòng thì chuyện tìm kiếm không thành vấn đề... chỉ sợ con người ta không có lòng mà thôi.

Hùng cũng cười, anh cảm thấy rất thích cách nói chuyện của ông Dương. Cô bé Sa Sa ngồi bên cạnh khẽ huých vào người bố :

-Bố, bố vào chuyện chính luôn đi.

Hùng thấy vậy thì cũng hơi tò mò, ông Dương cười nói :

-Cậu Hùng này, cậu là cascadeur đúng không ?

Hùng mỉm cười gật đầu :

-Xem ra không có chuyện gì giấu được bác cả.

Ông Dương đột nhiên tỏ ra nghiêm túc :

-Tôi rất thích khả năng võ thuật của cậu, hơn nữa ngoại hình của cậu cũng rất hợp với nhân vật chính trong bộ phim sắp tới của tôi.

Hùng hơi bất ngờ trước lời đề nghị hấp dẫn này, anh cười nói :

-Nhưng ... cháu không biết diễn xuất gì đâu.

Ông Dương lắc đầu nói :

-Chỉ cần cậu nhận lời, tôi sẽ giúp cậu. Vẫn câu nói cũ : “Chỉ sợ không có lòng, một khi có lòng thì việc khó đến mấy cũng làm được”.

Hùng vẫn im lặng, tỏ vẻ phân vân. Ông Dương vỗ vai Hùng :

-Cơ hội không đến lần thứ hai đâu. Chẳng lẽ cháu muốn mình mãi nghèo và thâm lặng như thế này sao ?

Hùng mỉm cười, đôi mắt anh sáng lên đầy niềm tin :

-Cháu sẽ cố gắng hết sức. Mong bác giúp đỡ cháu.

Ông Dương cười sáng khoái, vỗ tay mạnh vào vai Hùng :

-Có thể chứ ! Ha ha...

Cô bé Sa Sa cũng vỗ tay mừng rỡ, ánh mắt nhìn Hùng một cách bền lễn.

... ..

Hai cha con ông Dương đi khỏi rồi mà Hùng vẫn cảm thấy có gì đó là lạ, mọi chuyện đến với anh như một giấc mơ vậy. Lần đầu tiên Hùng sẽ được đóng vai chính trong một bộ phim nhựa... anh sẽ không phải đóng thế vai cho ai nữa, thật tuyệt vời !

-Làm gì cười như thằng điên thế hả ?

Báu chằm chọc Hùng ngay khi cậu ta về đến nhà. Hùng vội đứng phắt dậy khỏi ghế, miệng vẫn cười tủm tỉm. Báu tặc lưỡi :

-Nhớ con bé Yên quá nên đâm ra ngớ ngẩn rồi ... tội nghiệp thật.

Ngay lập tức một thế vật được áp dụng, Hùng vật Báu nằm ngửa ra nhà một cách bất ngờ. Báu hét lên :

-Mày điên à ? Thằng kia.

Hùng lấy hai bàn tay áp vào hai bên má của Báu, miệng cười nói :

-Tao sắp được mời đóng phim rồi !

Báu ngạc nhiên :

-Đóng phim ? Bình thường mà !

Hùng lắc đầu :

-Không ! không phải đóng thế như mọi lần, tao được đóng vai chính !

Báu há hốc mồm tỏ vẻ ngạc nhiên, lợi dụng Hùng lơ đãng anh chàng liền vật Hùng nằm sấp xuống nền nhà. Hai đứa cùng ôm nhau vật loạn xạ trong sung

sướng. Có lẽ đây là cách giải tỏa tâm lý của cascadeur !

-Có ai ở nhà không ?

Giọng nữ cất lên làm Hùng và Báu khựng lại. Ngẩng mặt lên thì thấy Thảo và Ly đang đứng ở trước cửa. Thảo cười khúc khích :

-Mấy ông này giống ... động vật hoang dã quá.

Báu nhìn Hùng cười cười nói :

-Bọn mình là động vật hoang dã đúng không ?

Nói xong cả hai hiểu ý quay sang nhìn Thảo và Ly với ánh mắt khác lạ. Ly cười nói :

-Ê đừng làm bậy nha. Tụi này nghe lõm được chuyện vui của anh Hùng nên sang chúc mừng thôi mà !

Hùng và Báu cùng hét lên :

-Xông vô ! Dã thú tấn công dê !!!

Hùng chạy lại bế thốc Thảo lên, Báu thì tóm được Ly, cùng quăng vào bên trong. Cả bọn cười vang cả phòng. Ly đẩy Báu ra, cười nói :

- Cô bé xinh xắn lúc nãy là ai vậy anh Hùng ?

Hùng cũng buông Thảo ra, quay sang trả lời Ly :

-Đó là Sa Sa, con gái của chú Dương.

Ly gật đầu rồi cười tinh quái :

-Có khi nào ... cô bé mê anh Hùng nhà ta rồi không chừng ?

Báu cũng nhảy lại góp chuyện :

-Cô bé xinh lắm à ? Sao thằng Hùng “bay” này may mắn thế nhỉ !

Hùng lờm Báu :

-Nói xàm là lại ăn đòn đấy nhá !

Mấy hôm sau Hùng đến thử vai ở chỗ ông Dương. Quả thật là Hùng hơi khiêu tốn chút khả năng diễn xuất rất khá. Đặc biệt là những cảnh hành động, ông Dương không chê vào đâu được. Mọi chuyện dường như đang rất suôn sẻ với Hùng.

... ..

TP Thượng Hải – Trung Quốc.

-Lâm Yên ra đây nào, bố có tin vui cho con đây.

Yên đang đứng vẽ tranh nghe bố gọi thì đành miễn cưỡng đặt cây cọ xuống. Ông Lý Giang đợi một lúc mới thấy Lâm Yên xuống dưới nhà, ông gắt :

-Sao lâu thế !

Lâm Yên ngồi xuống ghế, tỏ vẻ thờ ơ :

-Đối với con bây giờ thì còn chuyện gì là vui nữa.

Ông Lý Giang cau mày :

-Con vẫn muốn quay lại Việt Nam à ?

Lâm Yên cười hờn hờ :

-Đúng ạ, bố mua vé cho con đi.

Lý Giang xua tay :

-Chuyện đó tính sau. Bây giờ bố báo cho con một tin vui khác.

Lâm Yên nhăn mặt, bĩu môi nói:

-Còn tin gì vui nữa chứ !

Lý Giang cười nói :

-Bố quyết định sẽ mở một phòng triển lãm tranh cho con.

Lâm Yên nghe đến “phòng triển lãm” thì như bừng tỉnh, quả thật đó là ước mơ cô ấp ủ bao lâu nay. Lâm Yên cười hỏi :

-Thật hả bố ? Mở phòng triển lãm cho con ?

Ông Lý Giang gật gù nói :

-Tất nhiên rồi, mọi chi phí cậu Tô Vinh sẽ lo hết, bố chỉ việc đứng ra tổ chức thôi. Con lo kiểm tra lại số tranh ưng ý đi là vừa.

Nụ cười trên môi Yên vụt tắt, quả thật tiếng “Tô Vinh” làm cô cảm thấy không thoải mái chút nào. Lâm Yên nói :

-Con không cần đâu. Tại sao lại có Tô Vinh ở đây chứ ? Con không thích !

Ông Lý Giang cau mày nói :

-Cái con bé này, cậu Tô Vinh có lòng hào hiệp muốn giúp con, con lại đi trách người ta , con không thấy mình vô lý à ?

Lâm Yên nói :

-Nhưng tóm lại là con không ưa cái kiểu tỏ ra mình nhiều tiền lắm của của anh ta.

Nói rồi Lâm Yên vùng vằng bỏ lên phòng. Ông Lý Giang thở dài, gọi điện thoại cho Tô Vinh.

-Cậu Tô Vinh à, con bé tỏ ra thích thú về chuyện mở phòng triển lãm lắm.

Giọng của Tô Vinh cất lên đầy vẻ hài lòng :

-Thế hả bác, cháu cũng hy vọng là Yên sẽ thích.

Lý Giang thở dài :

-Có điều ... hình như con bé không vui khi biết cậu đứng sau vụ này.

Tô Vinh ồ lên :

-Trời ! Cháu đã dặn bác đừng tiết lộ chuyện cháu bỏ tiền cơ mà. Làm thế thì hỏng bét rồi.

Lý Giang chặc lưỡi nói :

-Tại bác nghĩ trước sau gì nó cũng biết thôi. Khi đó sự việc còn tồi tệ hơn.

Tô Vinh thở dài :

-Thôi lỡ rồi,... bác cố thuyết phục Yên giúp cháu vậy.

Căn phòng màu hồng của Yên sao giờ trở nên ảm đạm vô cùng. Yên cảm thấy ghét tất cả mọi thứ trong căn phòng này. Từ cái gối ôm, gấu bông, đàn piano, bàn trang điểm,... ngay cả những bức tranh mà cô vẽ giờ đây cũng trở nên đáng ghét lạ lùng. Chợt có tiếng gõ cửa, Lâm Yên cầm cái gối ném thẳng về phía cửa. Cô chồm đầu trong chăn và hét lên :

-Đi đi, tôi không muốn gặp ai hết !

Thế nhưng Yên lại quên khoá cửa, cánh cửa vẫn được mở ra. Lâm Yên hoảng hốt la lên :

-Ai đó ... sao dám ...

Đứng trước mặt Lâm Yên là Khương Kiệt. Anh chàng mỉm cười nói :

-Hình như cô chủ đang khó ở trong người thì phải ?

Lâm Yên bịt tai lại :

-Đi đi, tôi không muốn nghe.

Khương Kiệt ngồi xuống thành giường, đoạn cười nói :

-Xin cô chủ làm ơn chỉnh trang lại y phục một chút, để thế này tôi e mình

không cầm lòng được.

Lâm Yên giật mình với tay kéo lại dây áo váy. Cô nhăn mặt như muốn khóc :

-Anh dám trêu ghẹo cả cô chủ à ,... trời ơi tức chết mất !

Khương Kiệt vẫn mỉm cười. Nhưng anh bỗng trở lại với phong thái nghiêm túc nhanh đến bất ngờ. Ánh mắt anh trở nên đáng sợ :

-Kẻ nào làm cô chủ khó chịu, kẻ đó là kẻ thù của Khương Kiệt này. Cô chủ có cần tôi đi giết hẳn không ?

Lâm Yên chột lạng đi, cô không ngờ Khương Kiệt lại có thể thốt ra những lời đáng sợ như vậy. Lâm Yên ngẩng lên vẫn thấy ánh mắt Khương Kiệt như đang chờ đợi câu trả lời.

-Chưa đến mức ấy đâu.

Yên thở dài nói. Khương Kiệt khẽ nói :

-Mở phòng triển lãm là một cơ hội hiếm có để em có thể chứng minh khả năng của mình. Đừng từ chối nó, cô chủ của tôi !

Yên đã cảm thấy bình tĩnh hơn, cô im lặng hồi lâu rồi khẽ gật đầu. Khương Kiệt thở phào, anh đã thuyết phục Lâm Yên một cách dễ dàng hơn anh tưởng. Tiếng cửa mở , Khương Kiệt bước ra khỏi phòng Lâm Yên. Một giọng nói khẽ cất lên bên cạnh anh :

-Làm tốt lắm Kiệt à.

Lời khen của Lý Giang như con dao cắt vào tim Khương Kiệt. Anh phải tự lừa dối lòng mình, thuyết phục Lâm Yên chấp nhận sự giúp đỡ của Tô Vinh. Trong thâm tâm Khương Kiệt biết rằng : Nếu Lâm Yên đồng ý thì sợi dây giữa cô và Tô Vinh sẽ càng bền chặt, khó có thể cắt đứt.

Sau đó buổi triển lãm được diễn ra suôn sẻ. Tuy nét vẽ của Lâm Yên vẫn còn khá non nớt nhưng cũng có một vài bức tranh được giới chuyên môn đánh giá có triển vọng. Thật ra với tuổi đời của Lâm Yên thì việc mở phòng triển lãm là quá sớm, nhiều người cũng nghĩ rằng đây chỉ là một cuộc dạo chơi của các

cậu ấm cô chiêu lắm tiền nhiều của.Nhưng riêng đối với Lâm Yên, khi nghe các nhà chuyên môn nhận xét, cô cảm thấy rất thích thú, bổ ích và cho rằng việc mở phòng triển lãm là không hề sai lầm .

Thời gian trôi thật nhanh, Lâm Yên đã ở lại Thượng Hải được bốn tháng rồi. Mặc dù nhiều lần ngó ý muốn quay lại Việt Nam nhưng ông Lý Giang vẫn còn tìm mọi cách lảng tránh và trì hoãn. Mặt khác ông đang chuẩn bị sắp đặt việc đính hôn của cô với Tô Vinh. Lâm Yên thì rất thương mẹ, ngày nào cũng vào với bà. Cô không thể bỏ trốn như lần trước được nữa. Lý Giang nắm được điểm yếu này nên rất yên tâm, không lo lằng chuyện Lâm Yên sẽ bỏ trốn.

Nhưng rồi người tính không bằng trời tính, vào một buổi sáng nọ...

-Ông chủ, không hay rồi ...

Lý Giang đang ngồi đọc báo, nghe thấy người của mình chạy vào báo tin thì ngẩng mặt lên hỏi :

-Có chuyện gì mà bảo là không hay ?

Tên vệ sĩ cúi đầu nói :

-Bà chủ ... chắc không qua khỏi ...

Ông Lý Giang đứng phắt dậy, ánh mắt ông đầy vẻ lo lắng :

-Hồngбет rồi !

Quả thật ai nhìn vào cũng sẽ nghĩ là Lý Giang là một người đàn ông rất thương yêu vợ, nhưng thật ra là có một nguyên nhân khác. Khi nghe tin này, Lý Giang biết rằng sợi dây giữ Lâm Yên ở lại đây đã mất. Ngày trước cũng vì mâu thuẫn với ông nên Lâm Yên mới xin mẹ sang Việt Nam học. Người Lâm Yên thương yêu nhất là mẹ , bây giờ bà mất thì cô sẽ chẳng còn thiết tha gì ở đây nữa. Lý Giang ôm đầu ngồi trở lại ghế . Trong đầu ông từng dòng suy nghĩ chạy qua: “Làm sao bây giờ, con bé Lâm Yên mà không cưới Tô Vinh thì ta lại đắc tội với họ Tô mất ... cái kế hoạch mà ta dày công sắp đặt bao lâu nay sẽ ...tàn thành hết, không thể được !”.

-Ông chủ à, nếu không nhanh lên e không kịp gặp bà chủ lần cuối.

Câu nhắc nhở của tên vệ sĩ làm Lý Giang sức tỉnh. Ông vội ra xe đến thẳng bệnh viện.

Chương 15:

Cuộc Gặp Gỡ Không Mong Đợi

Phòng cấp cứu đã hé mở, Lý Giang nhìn vào thì thấy Lâm Yên đang khóc nức nở. Ông chạy vào thì thấy mặt vợ mình đã trắng nhợt. Quả thật lúc này Lý Giang cũng rối như tơ vò. Ông chạy lại quỳ bên cạnh vợ. Bà thều thào :

-Em sắp đi rồi, ... anh nhớ phải chăm sóc bé Yên thật chu đáo nhé...

Lý Giang gật đầu :

-Anh hứa mà.

Bà nấc lên rồi nói tiếp :

-Đừng bao giờ làm nó đau nhé ...

Lý Giang lại gật đầu :

-Hãy tin anh. Anh lúc nào cũng thương yêu nó mà.

Khương Kiệt cũng có ở đó, anh thấy Lý Giang quá xúc động nên đến dìu ông ra ngoài. Lâm Yên tiến sát lại ôm chầm lấy mẹ. Bà khẽ nói :

-Mẹ để lại ... cho con một quyển nhật ký... ở trong phòng ngủ của bố mẹ. Con hãy lấy mà đọc... nó rất quan trọng ...

Lâm Yên cảm thấy hoảng sợ khi nét mặt mẹ trở nên khẩn trương. Bà lại nấc lên lần nữa :

-Nhớ là ... không được cho cha con biết về quyển nhật ký này ... con nhớ đấy ...

Bàn tay bà dường như cứng lại. Ánh mắt bà vẫn nhìn Yên đầy thương yêu... Lâm Yên gào khóc gọi mẹ.

... ..

Sau đó tang lễ được tổ chức rất long trọng, đúng với quy cách của một gia đình quyền thế và giàu có. Gia đình họ Tô cũng đến dự buổi lễ. Tất cả khách mời đều mặc trang phục màu đen tuyền. Lý Giang thấy Tô Vinh vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Yên khi cô ngồi bên mộ mẹ. Ông cười nói với Tô Vinh :

-Cậu Vinh à, Lâm Yên phải chịu tang mẹ... tạm thời ta cứ đính hôn đã vậy, ... còn lễ cưới thì đành phải hoãn lại.

Tô Vinh thở dài :

-Không sao ạ. Chuyện đó không thể vội vàng được. Ta cứ làm theo ý bác vậy.

Tô Long, cha của Tô Vinh, tiến đến bắt tay Lý Giang :

-Thành thật chia buồn cùng ông.

Lý Giang nhã nhặn chào lại, miệng cười nói :

-Được ngài đến dự thật là vinh hạnh, Lý Giang này rất cảm kích ...

Tô Long cười hề hề. Lý Giang cũng mỉm cười nhưng dường như ánh mắt của ông lại đang làm điều ngược lại.

... ..

Cũng trong thời gian này, bộ phim “Mãnh hổ quay về” với vai chính do Hùng đảm nhận cũng đã được công chiếu rộng rãi. Bộ phim đã gây được tiếng vang rất lớn và được sự đón nhận nồng nhiệt của khán giả. Hùng bỗng trở thành diễn viên phim hành động được yêu thích và có nhiều lời mời cộng tác nhất. Ông Dương tỏ ra rất hài lòng về việc đầu tư cho bộ phim này. Hùng được ông mời đến dự buổi tiệc thân mật tổ chức tại một nhà hàng sang trọng.

Ông Dương cười sảng khoái nói :

-Sao? mặc quần áo vét có thấy thoải mái không ?

Hùng gượng cười :

-Quả thật cháu không quen.

Ông Dương vỗ vai nói :

-Bây giờ đã là người của công chúng rồi, phải ăn mặc cho tươm tất một chút chứ.

Hùng lắc đầu rồi cười. Sa Sa lên tiếng hỏi :

-Anh Hùng đã nhận thêm kịch bản nào chưa ?

Ông Dương cũng im lặng để chờ nghe câu trả lời của Hùng. Hùng lắc đầu, Anh to rả điềm đạm, có vẻ như một người hiểu biết chứ không phải là gã vô sĩ chỉ biết dùng tay chân :

-Anh đã là người độc quyền của công ty Bảo Dương, chỉ khi nào có sự hợp tác, hoặc đồng ý của Bảo Dương anh mới nhận lời tham gia.

Ông Dương gật gù tán thành, đoạn cười nói :

-Nếu thấy kịch bản nào hay và phù hợp cháu cứ đề nghị, chú sẽ xúc tiến mua lại kịch bản.

Hùng im lặng, một lát sau mới nói :

-Quả thật cháu chưa thấy có gì hấp dẫn, mới lạ ở đồng kịch bản này.

Ông Dương gật đầu nói :

-Thật ra chú đã lên kế hoạch sang Thượng Hải để hợp tác làm một bộ phim với quy mô lớn hơn.

Sa Sa nghe thấy thế thì tỏ ra thích thú :

-Cho con đi với, con thích Thượng Hải lắm.

Ông Dương nhăn mặt :

-Con sắp sang Pháp du học, không lo ở nhà sắp xếp, chuẩn bị đồ đạc, lúc nào cũng chỉ thích đi chơi.

Chợt điện thoại reo, ông Dương rời khỏi bàn để bắt máy. Sa Sa vẫn nhìn theo, ánh mắt có vẻ giận dữ. Một lát sau, ông Dương quay lại nói :

-Bố có chuyện bận rồi, chúng ta về thôi.

Sa Sa lắc đầu nói :

-Bố về trước đi, lát nữa anh Hùng sẽ đưa con về.

Ông Dương cười :

-Cái con bé này, chỉ giỏi nhõng nhẽo thôi.

Sa Sa cười khúc khích. Hùng cũng cười nhưng có vẻ đang khổ sở với bộ vét mới này. Trước khi đi ông Dương quay lại dặn dò :

-Nhớ cẩn thận một chút nhé. Hùng mà để bị nhận ra là ... cả hai mệt đấy.

Sa Sa lại che miệng cười khúc khích, Hùng thì gật đầu chào ông Dương. Bước ra tới cửa ông Dương ngoái đầu lại nhìn lần nữa, thấy con gái mình cứ ríu rít với Hùng bất giác ông cũng mỉm cười.

10 giờ tối, Hùng lái xe ô tô chở Sa Sa về . Cô bé ngồi bên cạnh cứ tùm tùm cười, anh lên tiếng hỏi :

-Có gì vui mà em cười suốt thế ?

Sa Sa nói mà miệng vẫn cười :

-Em thấy đúng là duyên số ...

Hùng hơi giật mình, anh ấp úng hỏi :

-Duyên ... duyên số gì cơ ?

Sa Sa nói :

-Nếu hôm đó anh tài xế nhà em không bị bệnh, bố em sẽ không bắt taxi, em sẽ không bị bọn cướp khống chế đưa vào ngõ tối, ... và cũng sẽ không gặp được anh.

Hùng cười nói tiếp :

-Và ... anh sẽ vẫn là thằng cascadeur nghèo kiết xác nhỉ ?

Sa Sa đỏ mặt, cô nói :

-Không, anh đừng nói vậy chứ. Nếu hôm đó không gặp anh ... em thật sự không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra với mình và bố. Em rất biết ơn anh ...

Hùng cười :

-Anh đùa thôi mà. Anh công nhận đúng là số trời sắp đặt ...

Chợt Sa Sa quay sang vỗ vai anh nói :

-Dừng xe đi anh, chỗ này đẹp quá , em muốn đi dạo.

... ..

Sa Sa đi bên cạnh Hùng, hai tay cô bé vòng qua ôm lấy cánh tay anh. Cả hai đi bên nhau, cảm thấy dễ chịu với không khí mát mẻ buổi đêm. Sa Sa chủ động lên tiếng :

-Anh Hùng chắc có nhiều cô gái thích lắm nhỉ ?

Hùng quay lại hỏi :

-Sao em lại nghĩ thế ?

Sa Sa cười nói :

-Thì tại tính cách anh đáng yêu mà, hào hiệp, galăng, ... con gái bọn em rất thích tí người như vậy.

Hùng lắc đầu rồi im lặng. Sa Sa lại hỏi tiếp :

-Em biết hỏi câu vừa rồi là thừa, vậy cho em hỏi lại nhé.

Hùng quay lại nhìn Sa Sa với vẻ chờ đợi.

-Chắc có nhiều cô gái yêu anh, vậy em hỏi ngược lại ... anh đã yêu cô gái nào bao giờ chưa ?

Câu hỏi của Sa Sa như chạm vào tim Hùng, anh lặng người đi trong khoảnh khắc. Sa Sa nhìn Hùng với vẻ hồi hộp chờ đợi câu trả lời. Hùng thở dài :

-Đúng là trong tim anh có một người con gái.

Sa Sa ồ lên :

-Chắc hẳn chị ấy phải xinh đẹp lắm nhỉ ?

Hùng cười, lấy trong bóp ra tấm hình mà Lâm Yên đã tặng đưa cho Sa Sa xem. Cô bé nheo mắt nhìn tấm hình rồi nói :

-Em chỉ thấy chị ấy dễ thương thôi ... chứ còn nói về xinh đẹp thì cũng không hơn em, hi hi.

Hùng cầm lại tấm ảnh cất vào bóp cẩn thận. Anh cười nói :

-Tại em chưa gặp cô ấy, nếu gặp ... anh chắc em cũng sẽ cảm thấy mến.

Sa Sa gật gù ra chiều suy nghĩ . Hùng cười áo vét khoác lên người Sa Sa, anh nói :

-Trời bắt đầu lạnh rồi, anh em mình vào xe thôi.

Mấy ngày sau Hùng được ông Dương thông báo chuẩn bị bay sang Thượng Hải để thực hiện bộ phim mới. Nghe tin này Hùng cảm thấy rất vui pha lẫn hồi hộp, không phải vì anh lại được đóng phim mà là ... anh sắp có cơ hội gặp lại Lâm Yên.

Hùng xin phép quay về khu trọ để thu xếp đồ đạc. Tuy đã trở thành diễn viên nổi tiếng nhưng anh vẫn quyết định ở lại khu trọ thân thương nhiều kỷ niệm ấy. Vừa về đến nơi, Báú đã ra đón anh ở cửa :

-Chào ngôi sao điện ảnh , vẫn còn nhớ đến cái ổ chuột này à ? Ha Ha

Bà chủ nhà trọ cũng nói đùa :

-Thành ngôi sao rồi thì tôi tặng tiền trọ nha ?

Báu vặc lại liền :

-Thôi đi má, khu trọ có người nổi tiếng ở... má cũng thơm lây... còn bày đặt làm khó.

Vừa đến cửa phòng, Hùng nhìn thấy Thảo dắt xe đi làm. Cô tủm tủm cười :

-Chào anh Hùng, anh ... trông khác quá ! Đẹp trai hơn nhiều.

Hùng cảm thấy không thoải mái khi nhìn vào ánh mắt của Thảo. Bất ngờ anh cười phăng cái áo vét ném ra đất rồi nói :

-Để hôm nay Hùng chở Thảo đi làm cho, lâu lâu không chở người đẹp thấy nhớ làm sao ấy.

Thảo đỏ bừng mặt, cô ấp úng :

-Không ... ai lại làm thế, kỳ lắm .

Hùng toét miệng cười :

-Nếu còn coi nhau là bạn thì lên xe đi.

Thảo nhẹ nhàng ngồi sau xe Hùng, trong tim cô dường như cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Báu nhìn theo cũng lắc đầu cười cái thẳng bạn mình.

Trên đường đi, Thảo khẽ hỏi Hùng :

-Anh Hùng không sợ người đi đường nhận ra mình à ?

Hùng cười :

-Đeo kính đen, đội mũ kín vậy chắc không ai biết đâu.

Thảo khẽ cười. Hùng chợt nhớ ra điều gì, anh quay lại hỏi Thảo :

-Nghe Báu nói dạo này hình như Ly không ở nhà ?

Thảo thở dài nói :

-Nó đi theo một ông bầu ca nhạc rồi. Khuyên nó mà nó không nghe thì em cũng đành chịu.

Hùng cũng cảm thấy hơi lo lắng. Trong số mấy cô nàng ở phòng trọ, Hùng cảm thấy Ly là người có cá tính nhất. Bây giờ nghe tin này Hùng cũng đành im lặng, có lẽ số của Ly nhất định phải là người nổi tiếng .

... ..

Quay lại với Lâm Yên, sau khi mẹ mất cô vẫn âm thầm tìm cách lấy cho được quyển nhật ký bí mật của mẹ. Phòng ngủ của ông Lý Giang luôn luôn được khoá kỹ mỗi khi ông ra ngoài, hơn nữa lúc nào cũng có hai vệ sĩ đứng canh gác ở khu vực đó để phòng bất trắc. Lý Giang thành lập công ty vệ sỹ nên việc gây thù oán với nhiều băng nhóm trong giới giang hồ là điều khó tránh khỏi. Bên cạnh ông luôn có vệ sỹ giỏi bảo vệ mình.

Lâm Yên vẫn chưa nghĩ ra cách gì để vào phòng tìm kiếm. Tiếng gõ cửa phòng vang lên, Lâm Yên lên tiếng :

-Ai đấy ?

-Tôi, Khương Kiệt .

Lâm Yên mỉm cười :

-Anh vào đi .

Quả thật những lúc cô gặp khó khăn hay bối rối, Khương Kiệt luôn có mặt như là một sự sắp đặt. Khương Kiệt bước vào, anh nhìn ánh mắt Lâm Yên rồi chợt hỏi :

-Cô chủ của tôi đang có tâm sự à ? Nói ra đi cho nhẹ lòng.

Lâm Yên chợt nảy ra một ý nghĩ táo bạo là sẽ nói ra bí mật về quyền nhật ký và nhờ Khương Kiệt giúp đỡ. Nhưng trong thâm tâm, Yên vẫn cảm thấy không ổn bởi lẽ Khương Kiệt là vệ sĩ thân cận của cha cô, lẽ nào anh ta lại giúp mình. Khương Kiệt ngồi xuống cạnh giường, dường như anh cảm thấy thoải mái và thích thú khi ngồi cạnh Yên. Ánh mắt anh vẫn nhìn Yên như chờ đợi cô nói. Lâm Yên bỗng nhìn thẳng vào mắt Khương Kiệt và hỏi :

-Em hỏi điều này anh phải nói thật. Giữa em và cha em, anh sẽ nghe lời ai?

Khương Kiệt hơi cau mày, anh thở dài nói :

-Cha em trả lương cho anh để anh phục vụ ông. Tất nhiên anh phải nghe lời ông. Có điều ... nếu em bảo anh làm việc gì mà không có hại cho ông, anh sẽ làm.

Lâm Yên thở dài, mặc dù không chắc chắn nhưng cô vẫn quyết định mạo hiểm chơi canh bạc này. Theo trực giác của mình, Lâm Yên tin rằng lòng hào hiệp và tình cảm Khương Kiệt dành cho cô khi xưa vẫn không hề thay đổi.

Khương Kiệt chậm rãi bước xuống cầu thang, anh cảm thấy khó xử khi nghe bí mật Yên tiết lộ. Ở dưới nhà Lý Giang đã ngồi đợi anh, ông khẽ hỏi :

-Tình trạng con bé thế nào rồi ? Nó có nói gì với anh không ?

Khương Kiệt thở dài lắc đầu :

-Rất tiếc là cô chủ không nói gì. Có lẽ cô chủ còn quá đau buồn sau cái chết của bà chủ.

Ông Lý Giang hít một hơi xì gà thật dài rồi nói :

-Ta giao việc theo dõi con bé cho anh đấy. Hãy cho ta biết tình trạng của con bé một cách thường xuyên. Và điều quan trọng là ... bằng mọi cách phải giữ chân con bé ở đây cho đến ngày đính hôn. Anh hiểu chứ , anh Kiệt ?

Khương Kiệt khẽ cúi đầu :

-Tôi rõ rồi .

Khương Kiệt chậm rãi bước ra ngoài , dường như anh vừa cảm thấy một điều khác lạ trong lời nói của Lý Giang. "Tại sao chỉ phải giữ chân Lâm Yên cho đến ngày đính hôn ? Có vẻ như buổi lễ đính hôn này còn có một mục đích nào khác ... "

... ..

Chuyến bay cất cánh đã được 30 phút mà Hùng vẫn cảm thấy nao nao. Anh sắp đặt chân đến Thượng Hải, nơi mà Lâm Yên đang sinh sống. Ông Dương nhìn Hùng rồi cười nói :

-Chú thấy cháu có vẻ hồi hộp quá, cứ thoải mái như đi du lịch mới được chứ!

Hùng cười :

-Không, cháu vẫn ổn mà.

Cô bé Sa Sa không được bố cho theo vì phải chuẩn bị đi du học ở Pháp. Ông Dương phải nhờ Hùng thuyết phục rằng chuyến đi này không phải là đi chơi cô bé mới chịu thôi.

Khí trời lạnh lạnh, Thượng Hải nhiệt độ đang thấp hơn ở TP HCM rất nhiều. Những bước chân đầu tiên của Hùng xuống Thượng Hải làm anh cảm thấy khoan khoái. Khi đến nơi thì trời cũng đã tối, ông Dương và Hùng bèn vào một nhà hàng ở Thượng Hải để dùng bữa. Hùng nhìn thấy toà nhà cao ngất trời thì có vẻ ngần ngại :

-Chỗ này có vẻ ... đắt lắm chú ạ.

Ông Dương cười sáng khoái một chập rồi cau mày nhìn Hùng :

-Sao lại thế ? Cậu vẫn chẳng có vẻ ngại sao gì cả. Từ nay phải thay đổi cách nghĩ đi nghe chưa.

Hùng gãi đầu. Quả thật tiền bây giờ Hùng không thiếu nhưng dường như lối sống giản dị, tiết kiệm thời khốn khó đã ăn sâu vào trong anh. Nhà hàng này quả thật sang trọng , phục vụ cũng hết sức chuyên nghiệp. Ở Việt Nam Hùng

đã bắt đầu nổi tiếng nhưng ở đây thì chẳng ai biết anh là ai. Ông Dương nói tiếng Hoa rất thành thạo, những món ăn được gọi ra một cách nhanh chóng khiến Hùng tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh cười hỏi ông Dương :

-Chú nói tiếng Hoa có vẻ rất thành thạo ?

Ông Dương gật đầu cười :

-Chú đã tốt nghiệp đại học ngoại ngữ khoa tiếng Hoa. Hồi đó chú có chơi thân với một anh chàng người Hoa, học bên khoa Việt ngữ. Hai người vẫn thường giúp đỡ nhau trong việc học ngôn ngữ hai nước.

Hùng gật đầu, chợt ông Dương hơi khựng lại, đoạn ngấm anh rất kỹ. Hùng cảm thấy lạ :

-Mặt cháu dính cái gì à ?

Ông Dương lắc đầu rồi cười nói :

-Thật kỳ lạ, cháu nhìn trông rất giống ông bạn của chú, giống một cách lạ lùng. Hèn chi lần đầu gặp cháu... chú đã thấy ngờ ngợ.

Hùng gượng cười, anh cũng chẳng hiểu sao mình lại giống bạn của ông Dương. Nhưng rồi Hùng cũng nghĩ đơn giản rằng “Trên đời người giống người là chuyện bình thường”.

Bữa ăn kết thúc, Hùng theo ông Dương về khách sạn nghỉ ngơi. Vừa bước ra theo cánh cửa xoay thì có một cô gái cũng đi vào trong, theo sau cô là một người đàn ông mặc vét đen. Người đàn ông nói :

-Cô chủ à, dường như cô khó chịu khi có tôi đi đằng sau phải không ?

Giọng nói đó là của Khương Kiệt. Lâm Yên thở dài nói :

-Không phải đâu, anh thừa biết là tôi không muốn dùng bữa tối với Tô Vinh cơ mà.

Khương Kiệt dường như phát hiện ra điều gì đó, anh nói :

-Cái người vừa đi ra lúc này ... trông rất giống anh chàng cascadeur tôi đã gặp khi sang Việt Nam đón cô.

Lâm Yên hơi giật mình, quay lại thì chẳng thấy ai cả. Cô lờm Khương Kiệt rồi nói :

-Tôi không thích anh đùa kiểu ấy đâu !

Khương Kiệt gật đầu, mỉm cười nói :

-Tôi chỉ có cảm giác như vậy thôi mà ... xin cô chủ đừng giận.

... ..

Sáng hôm sau, ông Dương đến gõ cửa phòng của Hùng :

-Cháu ngủ ngon chứ ?

Hùng cười :

-Cháu dễ ngủ lắm, ngủ ở đâu cũng được mà.

Ăn sáng xong xuôi, ông Dương mới nói với Hùng là sẽ đến thăm ông bạn người Hoa ngày trước. Xe đi khoảng gần nửa tiếng đồng hồ rồi dừng lại trước một dinh cơ đồ sộ. Hùng ngấm ngấm rồi nói :

-Bạn của chú giàu thật, toà nhà này đúng là khó mơ thấy nổi.

Ông Dương cười khà khà dẫn Hùng vào bên trong. Từ bên trong, một người đàn ông trạc 50 tuổi đi ra đón. Ông Dương cười gọi :

-Lý Giang ! Ha ha, lâu lắm không gặp.

Người đàn ông ra chào đón ông Dương chính là Lý Giang, chủ ngôi nhà này. Hai người gặp nhau tay bắt mặt mừng. Vào đến trong nhà Lý Giang mới hỏi:

-Chàng trai trẻ này là ...

Ông Dương cười nói :

-Diễn viên nổi tiếng ở Việt Nam, Lê Hùng- hiện đang là người độc quyền của công ty tôi.

Lý Giang ồ lên một tiếng :

-Thất lễ rồi, mời ngồi.

Ông Dương lại nói tiếp với Lý Giang :

-Tôi thấy anh chàng này rất giống ông nên nhất định phải đưa đến cho ông gặp một lần.

Lý Giang tỏ vẻ thích thú :

-Vậy à, ha ha thú vi thật. Ủm quả thật là có nét giống tôi thời trẻ.

Chợt Lý Giang hơi khựng lại, ông hỏi một cách dè dặt :

-Anh bảo cậu này tên là ... Hùng à ?

Ông Dương gật đầu vui vẻ. Tim Lý Giang dường như thắt lại. Dòng ký ức dường như đột ngột hiện về trong đầu ông...

Mùa hè năm 19xx., chàng sinh viên Lý Giang đã yêu một cô gái Việt Nam tên là Lê Thị Xuân. Hai người đã có khoảng thời gian thật hạnh phúc bên nhau. Tình yêu của họ đơm hoa kết trái. Lý Giang đã rất vui mừng và hạnh phúc khi biết Xuân mang thai đứa con của hai người. Ông đã từng dặn Xuân : “Nếu đẻ con trai thì đặt tên là Hùng, anh thích tên đó”. Thế rồi Lý Giang nhận được tin cha mẹ bị tai nạn giao thông, tình hình rất nguy kịch. Ông tức tốc về nước ... và rồi dòng đời xô đẩy ... cho đến bây giờ ông vẫn chưa gặp lại Xuân.

-Anh Giang, anh làm sao thế ? Lý Giang !

Lý Giang như choàng tỉnh khi nghe tiếng gọi của ông Dương. Ông bỗng cảm thấy tim mình đập mạnh, ông nhìn Hùng một cách chăm chú và thận trọng. Hùng dường như cũng cảm thấy ánh mắt khác thường của Lý Giang nhìn mình. Ông Lý Giang hỏi một cách dè dặt :

-Xin lỗi vì tôi hơi đường đột, mẹ cậu có phải tên là ... Xuân ?

Hùng tỏ ra ngạc nhiên vô cùng :

-Đúng rồi. Tại sao ... ông lại biết ? Ông quen mẹ tôi sao ?

Lý Giang gần như biến sắc, ông run run hỏi :

-Vậy cha cậu tên ... tên gì ?

Hùng cau mày khi thấy Lý Giang hỏi quá kỹ về đời tư mình, tuy nhiên anh cũng trả lời theo phép lịch sự :

-Cha tôi mất lâu rồi. Lúc đó tôi còn nhỏ nên cũng không nhớ tên ông.

Tim Lý Giang như quặn lại, ... Hùng nhiều khả năng chính là đứa con thất lạc bao nhiêu năm nay của ông. Ông Dương xích lại gần Lý Giang tỏ vẻ lo lắng:

-Anh Giang, anh không sao chứ ? Hình như anh không được khỏe...

Lý Giang thở hắt ra, ông nhìn Hùng mà mặt giật giật. Giọng ông cất lên thật khó nhọc :

-Tôi hỏi câu này, ... mong cậu trả lời thật chính xác. Cậu sinh năm bao nhiêu vậy ?

Hùng nhìn vẻ mặt nghiêm trọng thì cũng linh cảm có điều gì đó không bình thường, anh nói :

-Tôi năm nay 23 tuổi, sinh năm 19xx ...

Ông Lý Giang cất lên tiếng cười khô khan, giọng ông run run :

-Con trai, cậu chính là ... con trai của ta. Hùng ơi !

Ông Dương tỏ ra hết sức ngạc nhiên vì sự trùng hợp kỳ lạ này. Hùng thì dường như không tin nổi những gì mình vừa nghe :

-Ông bảo sao cơ ... tôi là con trai của ông ư ? Không thể ... không thể như vậy được.

Lý Giang cất giọng quả quyết :

-Con đừng che dấu làm gì , từ khi gặp con ta đã có linh cảm đúng rồi ...Cha của con chưa chết, ông ấy chỉ bỏ mẹ con mà ra đi thôi... Hùng ơi

Từ trên gác, một giọng nói khác cất lên còn thảm thiết hơn :

-Không, không thể như thế được ... Chuyện này không có thật !

Hùng ngẩng mặt nhìn lên, anh kinh ngạc đến trợn tròn cả hai mắt. Người đứng trên gác chính là ... Lâm Yên. Cô đã im lặng lắng nghe câu chuyện giữa ông Lý Giang và Hùng từ nãy đến giờ. Hùng vội lên tiếng gọi :

-Lâm Yên, sao ... sao em lại ở đây ?

Lâm Yên khóc nức lên, không trả lời Hùng mà chạy vào trong phòng đóng cửa lại. Hùng không để ý đến ông Giang nữa, vội vã chạy lên cầu thang đuổi theo Yên. Anh chạy đến trước phòng, gõ cửa gọi :

-Lâm Yên, em bình tĩnh lại đi ... sự việc chưa rõ ràng mà ...

Từ trong phòng tiếng khóc của Yên càng lớn hơn, cô nói nghe không rõ lời:

-Chúng ta ... là anh em với nhau sao, ... tại sao lại như vậy chứ ! Tại sao ?

Hùng đứng bên ngoài cố gắng thuyết phục :

-Em hãy bình tĩnh lại đi, mọi chuyện chưa có gì là chắc chắn mà ...

Lâm Yên cười trong đau khổ :

-Chưa rõ ràng ư ? Bố em biết tên mẹ anh,nhận ra tên của anh, năm sinh của anh cũng trùng khớp, anh lại còn giống ông đến thế cơ mà ... Còn gì để nói cơ chứ ...

Hùng quả thật không muốn tin đây là sự thật nhưng anh cũng không thể tìm

được lời nào để phản bác lại Lâm Yên. Chợt một bàn tay đặt lên vai anh :

-Xin lỗi, cô chủ tôi đang bị kích động. Mong anh hãy quay ra đi thôi.

Hùng đang đau khổ vô cùng, anh vung tay gạt bàn tay kia ra khỏi vai mình. Bất ngờ Hùng cảm thấy một lực cản khá mạnh dội lại. Thì ra người cản anh lại chính là Khương Kiệt. Hùng quay đầu lại nhìn người cản mình , buột miệng nói :

-Khương ... Kiệt.

Kiệt mỉm cười :

-Rất vui vì anh vẫn nhớ tên tôi.

Đột nhiên Lý Giang lên tiếng :

-Kiệt , không được vô lễ .

Khương Kiệt bèn lùi lại. Dường như Hùng cũng nhận ra là mình không biết nói gì với Lâm Yên vào lúc này, anh thở dài bước xuống cầu thang. Ông Lý Giang tiến lại gần nắm lấy tay Hùng :

-Cha rất mừng vì đã gặp lại con. Con trai của ta.

Hùng rút tay lại, anh nói giọng lạnh lùng :

-Một đứa bé tự lập từ năm 14 tuổi thì trong tâm trí nó đã không có cha rồi.

Nói rồi Hùng quay lưng bỏ ra ngoài, ông Dương cũng tỏ vẻ bối rồi, vội chào Lý Giang rồi theo Hùng ra xe. Lý Giang thở dài buồn bã ... nét mặt phảng phất sự đau khổ cùng cực. Ông quả thật không tìm được lời nào để biện minh cho hành động bỏ rơi mẹ con Hùng ngần ấy năm.

Chương 16:

Quyển Nhật Ký

(Chàng trai cao thượng))

-Hùng à, cậu vẫn ổn chứ ?

Ông Dương cảm thấy lo ngại. Hùng thì vẫn tỏ ra bình thản nhưng ánh mắt anh dường như rất xúc động. Anh thờ dài nói :

-Gặp được cha ư ? Người cha đã bỏ rơi cháu hơn 20 năm.

Ông Dương hỏi một cách dè dặt :

-Cô gái ở trên gác lúc nãy hình như có quen cậu ?

Hùng nói một cách thật khó khăn :

-Cô ấy là ... người yêu của cháu. Thật không thể ngờ... cô ấy là con của ông Lý Giang...

Ông Dương tỏ ra kinh ngạc vô cùng, lúc sau ông thờ dài :

-Ông trời sao lại quá tàn nhẫn như vậy chứ ...

Vài phút im lặng, ông Dương nói :

-Dù biết cháu đang rất buồn ... nhưng chú vẫn phải nhắc ... mục đích chúng ta đến Thượng Hải lần này là ...

Hùng gật đầu :

-Cháu vẫn nhớ rõ. Chúng ta không thể để việc riêng làm ảnh hưởng đến công việc. Nhưng quả thật đây là cú sốc quá nặng đối với cháu.

Ông Dương gật đầu :

-Chú hiểu. Chú sẽ cho cháu thời gian ... nhưng đừng lâu quá đấy.

... ..

Hai ngày trôi qua, Lâm Yên hầu như không ăn uống gì, cô chỉ nằm im trong phòng. Ông Lý Giang đứng trước cửa phòng gọi :

-Yên à, con không ăn uống gì là không được đâu. Mọi chuyện không thể thay đổi được , con phải mạnh mẽ lên.

Cánh cửa phòng mở ra, Lý Giang nhìn thấy Yên gầy xẹp hẳn đi. Cô mỉm cười :

-Bố nói đúng. Con phải chấp nhận sự thật này.

Ông Lý Giang mỉm cười ôm lấy cô. Khương Kiệt đứng dưới nhà nhìn lên, ánh mắt anh nhìn cô có điều khác lạ.

... ..

Biển vỗ sóng xô vào bờ đều đặn và dồn dập. Biển về đêm ở Thượng Hải gió thổi rất mạnh. Hùng ngồi như bất động nơi bờ cát, ánh mắt anh nhìn vô định. Ông Dương lặng lẽ tiến lại ngồi gần Hùng và lên tiếng :

-Biển buồn quá phải không ? Nó cũng hiểu tâm trạng của con người đấy.

Hùng quay lại cười :

-Vậy hả chú, ... cháu cũng chẳng biết nữa.

Ông Dương thờ dài nói :

-Trong cuộc đời con người không thể biết trước được số phận của mình. Con người luôn nghĩ rằng mình thông minh nhưng thật ra lại thật nhỏ bé và yếu đuối.

Hùng vẫn im lặng nhìn xa xăm ra biển. Ông Dương lại nói tiếp :

-Bất hạnh là một phần của cuộc sống, con người ai cũng sẽ phải nếm trải, dù

sớm hay muộn. Nếu vượt qua được, người đó sẽ mạnh mẽ và trưởng thành hơn, còn ngược lại sẽ gục ngã mãi mãi. Hùng à, cháu còn trẻ lắm !

Hùng im lặng một lúc lâu, bất ngờ quay sang ôm lấy ông Dương và khóc. Ông Dương vỗ nhẹ vào lưng Hùng :

-Mạnh mẽ lên Hùng, rồi sẽ qua thôi mà.

... ..

Một tuần trôi qua, Hùng đã bay trở về Việt Nam sau khi hoàn tất công việc ký kết hợp đồng .

Hôm nay là ngày quan trọng của Lâm Yên. Gia đình họ Tô sẽ sang đặt vấn đề và làm lễ đính hôn. Yên dậy rất sớm , có cô hầu giúp chải tóc, thay đổi xiêm y. Mấy ngày nay cô đã ăn uống trở lại nhưng gương mặt u buồn thì không thể thay đổi. Cô hầu thở dài nói :

-Tiểu thư à, tiểu thư cứ như vậy tôi thực sự không biết trang điểm thế nào cho tươi tắn lên được.

Lâm Yên nói :

-Chị bắt tôi phải cười ư ? Tôi bây giờ còn không nhớ cách để cười nữa.

Chợt cánh cửa phòng bật tung ra, người bước vào chính là Khương Kiệt. Cô hầu hoảng sợ :

-Sao ... sao anh dám tự tiện vào phòng cô chủ ?

Khương Kiệt lạnh lùng nói :

-Chị ra ngoài cho tôi nói chuyện riêng với cô chủ.

Cô hầu sợ sệt lui ra, ánh mắt có vẻ nghi ngại. Chợt Lâm Yên thấy cô hầu gục ngã xuống nền nhà, cô hoảng hốt :

-Anh làm gì vậy Khương Kiệt ?

Khương Kiệt vội đóng cửa lại, lạnh lùng nói :

-Tôi phải làm thế... nếu không chị ta sẽ đi báo cho mọi người.

Lâm Yên nhăn nhó hỏi :

-Nhưng ... nhưng mà có chuyện gì vậy ?

Khương Kiệt hỏi ngược lại :

-Cô chủ chưa quên việc đã nhờ tôi chứ ?

Lâm Yên chưa kịp trả lời thì quyển nhật ký của mẹ cô đã được vớt ra giường. Lâm Yên ngẩng mặt lên nhìn Khương Kiệt với vẻ ngạc nhiên vô cùng. Khương Kiệt đưa tay nhìn đồng hồ rồi nói :

-Không còn thời gian nữa đâu, cha em và nhà họ Tô sắp về tới rồi. Hãy theo tôi, từ từ đọc quyển nhật ký em sẽ hiểu.

Lâm Yên vẫn chưa hết ngạc nhiên :

-Vậy là ... anh đã ...

Khương Kiệt nắm tay Lâm Yên kéo ra khỏi phòng, vừa đi anh vừa nói :

-Xin lỗi vì đã đọc trước nội dung của quyển nhật ký. Em ... không thể ở đây được nữa Lâm Yên à.

Yên cảm thấy bắt đầu sợ hãi... cô đoán rằng trong quyển nhật ký này chứa đựng những điều khủng khiếp lắm.

-Bây giờ chạy ra sân bay khoảng 20 phút, chúng ta phải nhanh lên.

Khương Kiệt vừa nói vừa dẫn Lâm Yên ra ô tô. Anh đã chuẩn bị sẵn một chiếc ở phía sau nhà.

Xe chuyển bánh được 5 phút thì ông Lý Giang và nhà họ Tô cũng về đến nơi. Một tên vệ sĩ chạy ra, mặt mũi tỏ ra cực kỳ nghiêm trọng. Hắn hét lên khi chưa chạy tới nơi :

-Khương Kiệt ... Khương Kiệt dẫn tiểu thư bỏ trốn rồi !

Lý Giang tưởng như không tin nổi những gì vừa nghe. Hai quai hàm ông giật giật ... Lý Giang gằn lên từng tiếng :

-Khương Kiệt, tao nuôi mày từng ấy năm ... vậy mà mày dám phản tao à ?
Lập tức cho quân đuổi theo bắt cả hai đưa lại mau lên ! MAU LÊN !!!

Xe của Khương Kiệt chạy băng băng hướng thẳng ra phi trường. Chợt anh nói với Lâm Yên :

-Không ổn rồi. Tôi đã thấy có đuôi, sao lại bị phát hiện nhanh thế chứ !

Lâm Yên ngoái đầu lại nhìn đằng sau nhưng cô không thể nhận ra đâu là xe đang đuổi theo mình. Cô tỏ ra lo lắng :

-Phải làm sao bây giờ ?

Khương Kiệt không trả lời, anh với tay đeo tai nghe điện thoại và bắt đầu liên lạc. Khoảng 2 phút sau, Khương Kiệt cho xe rẽ vào một ngõ hẻm rồi dừng lại. Lâm Yên chưa hiểu chuyện gì thì Khương Kiệt nói :

-Cũng không còn xa sân bay lắm. Em giữ kỹ vé máy bay rồi đi thẳng hết con hẻm này, sẽ có taxi đợi em ở đó. Đi nhanh lên !

Lâm Yên tỏ ra bối rối :

-Anh ... còn anh thì thế nào ?

Khương Kiệt lắc đầu nói :

-Đừng quan tâm đến tôi. Đi nhanh đi kẻo không kịp.

Lâm Yên dường như sắp khóc, cô khẽ gật đầu định quay đi thì Khương Kiệt gọi lại :

-Khoan đã. Nhớ đọc kỹ lá thư kẹp trong quyển nhật ký đấy, nó sẽ ... mang lại phép màu hạnh phúc cho em, cô chủ của tôi !

Lâm Yên gật đầu một lần nữa rồi quay lưng bỏ chạy vào sâu trong hẻm. Khương Kiệt thở dài, anh lấy tay vuốt mặt mấy cái rồi cho xe quay trở ra. Khương Kiệt nhận thấy có ba chiếc xe chặn đầu anh. Cả ba chiếc đều thuộc công ty vệ sỹ Lý Giang. Khương Kiệt bình tĩnh bước ra khỏi xe, thản nhiên tiến lại gần chúng. Cả ba chiếc xe đều đồng loạt mở cửa. Trong số những người bước ra có Lý Giang. Ông nhìn Khương Kiệt với con mắt thật đáng sợ , giọng ông khàn khàn :

-Giỏi lắm Kiệt à, ta không ngờ con người mày lại hiểm độc như vậy ! Lâm Yên đâu rồi ? Nói mau !

Khương Kiệt mỉm cười nói :

-Tôi có xấu xa, hiểm ác thì cũng không thể bằng ông được đâu, ông Lý Giang ạ.

Lý Giang cười gằn từng tiếng :

-Quân thối tha, mày dám thốt ra những lời vong ân bội nghĩa như vậy à ?

Khương Kiệt cười lớn :

-Ông đóng kịch giỏi lắm ... Âm mưu của ông đã bị tôi phá hỏng rồi ha ha.

Lý Giang run run tức giận :

-Âm mưu ... âm mưu gì ?

Khương Kiệt nói thật lớn cho toàn bộ đám vệ sỹ đằng sau nghe :

-Ông định lợi dụng buổi lễ hôm nay để đầu độc nhằm xoá sổ gia đình Tô Vinh. Tôi đã vô tình nghe thấy ông bàn bạc với viên thanh tra cảnh sát trưởng của thành phố về cách bưng bít mọi chuyện , ... Thật không ngờ tham vọng của ông lại lớn đến như vậy !

Lý Giang bỗng cười lớn át cả tiếng Khương Kiệt :

-Khá lắm Kiệt à. Mày đã biết mọi chuyện thì tao cũng không giấu nữa. Hôm nay mày phải chết !

Sau tiếng hét của Lý Giang, bốn năm tên vệ sĩ lao vào Khương Kiệt. Bóng người vừa lao tới Khương Kiệt đã thi triển đòn tấn công nhanh hơn một bước, quật ngã hai tên vệ sĩ bằng những đòn nhanh như chớp. Một tên rú lên khi bị đập trúng bụng văng ra xa. Nên biết vệ sĩ của Lý Giang không phải tầm thường, vậy mà Khương Kiệt chỉ ra vài đòn đơn giản đã hạ gục được nhanh chóng ... quả thật võ công của Khương Kiệt đáng sợ như thế nào. Một tên vệ sĩ nói nhỏ với Lý Giang :

-Có cần dùng súng chưa ạ ?

Lý Giang lắc đầu :

-Không nên , làm như vậy sẽ đánh động giới chức trách ... Rất phiền phức.

Lý Giang hít một hơi xì gà, neho mắt nhìn Khương Kiệt :

-Để ta xem nó đánh bại được bao nhiêu người !

Khương Kiệt tung chân đập thẳng vào ngực một tên vệ sĩ, trong lúc thuận đà rơi xuống anh chụp cổ một tên khác thi triển thế bẻ cổ. Tiếng xương gãy vang lên nghe ghê người. Tuy nhiên áo khoác của Khương Kiệt cũng đã dính máu. Gần chục tên vệ sĩ nằm quằn quại rên la trên mặt đường. Khương Kiệt vừa thở vừa nhìn Lý Giang chăm chăm. Tiếng động cơ xe đến gần, ba chiếc chõ tới bên đường. Mỗi xe có bốn tên vệ sĩ bước ra , tay cầm vũ khí lăm lăm. Khương Kiệt biết là không hay, anh bất ngờ lao thẳng về phía Lý Giang. Ý đồ khống chế Lý Giang để thoát thân đã bị ông phát hiện từ trước. Một phát súng vang lên, nơi đùi của Khương Kiệt toé máu. Anh bất ngờ khụy xuống . Ngay lập tức một đám vệ sĩ cầm vũ khí lao vào bổ xuống người anh. Khương Kiệt hét lên như một con thú dữ bị thương, anh tung những quả đấm mạnh như trời giáng vào mặt hai tên trước mặt. Tiếng chát vang lên, lưng, gáy Khương Kiệt bị trúng đòn, anh gục xuống mặt đường. Lý Giang tiến lại gần Khương Kiệt nói :

-Kẻ nào chống lại ta thì sẽ có kết cục như vậy đó.

Khương Kiệt miệng đầy máu vẫn cười rất ngạo mạn :

-Hãy chờ xem, rồi ông cũng sẽ phải đền tội thôi.

Một phát súng đánh gọn vang lên, Khương Kiệt giãy vài cái trước khi chết hẳn. Xung quanh anh là mười mấy tên vệ sĩ nằm lăn lóc. Sau đó Lý Giang sai người thu dọn và xoá sạch mọi dấu vết trước khi rút lui.

... ..

Lâm Yên ngồi trên máy bay nhưng ruột nóng như lửa, cô lo lắng cho Khương Kiệt , không biết anh sẽ ra sao khi dám chống lại cha mình. Cầm bức thư trong tay, Lâm Yên cảm thấy bồi hồi xúc động khi nhìn thấy nét chữ của mẹ. Tâm hồn Lâm Yên như chìm vào theo những dòng thư .

“Lâm Yên của mẹ, đã nhiều lần con hỏi về chuyện tình yêu của bố mẹ như thế nào, tại sao bố lại đối xử với con có phần nghiêm khắc và thiếu những tiếng cười. Mẹ không đủ can đảm để nói cho con nghe, hơn nữa lúc đó con còn quá nhỏ. Lá thư này mẹ viết lại toàn bộ sự thật về gia đình mình, khi nào con lớn con sẽ được đọc nó.”

Lâm Yên như muốn khóc khi đọc những dòng tâm sự của mẹ.

“Mẹ đã yêu một người đàn ông khác trước khi gặp bố con. Gia đình nhà ngoại vốn giàu có, gia giáo, luôn nuôi dạy con cái một cách nghiêm khắc . Mẹ còn nhớ mẹ đã hoảng sợ như thế nào khi bị người yêu bỏ rơi, và lúc đó trong bụng mẹ đã chót có con, Lâm Yên ạ. “

Lâm Yên cảm thấy mình bị xúc động mạnh, phải một lúc sau cô mới bình tĩnh để đọc tiếp.

“Lang thang trong tuyệt vọng, mẹ không may gặp phải bọn lưu manh chọc ghẹo. Chính lúc đó, có một thanh niên trẻ tuổi đã xả thân cứu mẹ thoát khỏi tay bọn lưu manh đó. Chàng thanh niên đó chính là ... bố con sau này, Lý Giang.”

Lâm Yên phải lấy tay che miệng để không phải la lên trong máy bay khi đọc đến những dòng chữ này.

“Bố con kể với mẹ rằng ông không còn ai thân thích. Ông vốn là sinh viên học tại Việt Nam, hay tin bố mẹ bị tai nạn giao thông nên tức tốc về nước... nào ngờ chưa kịp gặp thì cả hai đã qua đời. Bốn năm trời ông sống lang

thang, không mục đích... Ngày ngày đi làm thuê, làm mướn cho người ta. Thấy ông ấy thật thà, dễ mến... mẹ cũng tâm sự nỗi lòng mình cho ông ấy nghe. Sau khi nghe xong, bố con đã đồng ý nhận cái thai trong bụng mẹ và cùng mẹ về gia đình chịu tội. Lúc đầu ông bà ngoại rất giận dữ ... nhưng sau đó vì thế diện, một phần cũng vì thương con nên ông bà ngoại đã chấp nhận tổ chức lễ cưới cho bố mẹ”.

Yên dần dần khám phá ra bí mật khủng khiếp về bản thân , cô không biết mình nên vui hay nên buồn nữa. Tâm lý Lâm Yên lúc này thật phức tạp, cô vừa vui mừng khi biết mình và Hùng không phải là anh em ruột, vừa giận mẹ vì đã giấu mình lâu như vậy... Lâm Yên còn đang suy nghĩ lung tung thì chợt nhận ra rằng, lá thư vẫn còn một đoạn nữa.

“Bố mẹ lấy nhau một thời gian thì mẹ nhận ra một sự thật đau lòng... bố con không hề yêu mẹ. Ông ấy lấy mẹ vì đồng tài sản kếch xù của gia đình ngoại. Dò sông, dò biển thì dễ ... nhưng dò lòng người thì thật khó vô cùng. Mẹ không ngờ bố con là một người tham vọng đến như vậy. Sau khi được cất nhắc vào một vị trí quan trọng trong công ty, ông ấy đã tiến hành một âm mưu thật đáng ghê tởm. Lần lượt ông bà ngoại, các anh trai của mẹ đều qua đời một cách bí ẩn không rõ nguyên nhân. Mọi quyền hành trong công ty đều thuộc về tay con người đó, chính là Lý Giang. Kể từ đó mỗi ngày trôi qua với mẹ đều như ở địa ngục. Mẹ sống như một cái bóng, phải giả mù, giả điên trước những việc làm tàn độc của ông ấy. Con hãy luôn đề phòng ông ấy, với tham vọng của mình, ông ấy sẽ không bao giờ dừng lại...”.

Đến lúc này thì Lâm Yên không kìm được nữa, cô đã bật khóc ngay trên máy bay. Sự thật khủng khiếp về người cha của mình khiến Lâm Yên vô cùng bàng hoàng và đau khổ. Chưa lúc nào cô cần có Hùng bên cạnh như lúc này.

... ..

Cùng lúc ấy, Lý Giang trở về nhà không được bao lâu thì cảnh sát ập đến. Ông vẫn tỏ ra điềm tĩnh và nhã nhặn đón tiếp cảnh sát một cách đường hoàng. Chỉ khi nghe đến lệnh bắt giữ thì Lý Giang mới biến sắc.

-Ông Lý Giang, ông bị nghi ngờ mưu sát gia đình nhà ông Tô Long và vệ sĩ Khương Kiệt, yêu cầu ông theo chúng tôi về sở để điều tra.

Lý Giang cố cười nói :

-Sao lại thế được, chắc là có sự nhầm lẫn gì ở đây chẳng ?

Viên thanh tra cảnh sát nói :

-Không lầm đâu. Chúng tôi đã nhận được cuốn băng ghi âm cuộc nói chuyện của ông và cảnh sát trưởng Hồng Phương. Chính Khương Kiệt là người đã gửi đơn tố cáo ông.

Ngay sau đó Lý Giang và đồng bọn bị cảnh sát bắt giải ra xe . Ông gằn lên từng tiếng :

- Ta đã đánh giá người quá thấp, Khương Kiệt! Lỗi tại ta đã dạy nó quá khôn ngoan ... thật đúng là trời quả báo ta đây mà !

... ..

Cuối cùng thì Lâm Yên cũng đã trở lại Việt Nam. Sân bay chen chúc đông người nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy cô đơn và lẻ loi vô cùng. Lâm Yên lặng lẽ đi ra , cô định tìm một chiếc taxi thì chợt nhận ra những gương mặt thân quen đang đứng vây gọi cô. Tất cả đều đến đông đủ, không thiếu một ai. Hùng, Bá, Thảo, Vân, Ly đều nhìn cô cười rạng rỡ. Lâm Yên run run nói :

-Sao ... sao mọi người biết em về ... mà ra đón thế này ?

Hùng tiến lại trao cho cô bó hoa thật đẹp, anh nói :

-Chính Khương Kiệt đã báo cho anh đấy. Anh ấy đã đưa cho anh bản photo lá thư của mẹ em. Khương Kiệt có viết là : “Anh nhất định phải đọc lá thư này”.

Lâm Yên gật đầu khi hiểu ra mọi chuyện. Quả thật cô không biết phải cảm ơn Khương Kiệt như thế nào cho đủ. Anh đã đem cô trở lại với những người mà cô thương yêu nhất.

Mọi người cùng ra xe hơi của Hùng để ra về. Có một vài người đã kịp nhận ra Hùng và chạy lại xin chữ ký. Hùng không dám mở cửa ra ký tên, đành phải lái xe bỏ chạy. Thảo cười hỏi :

-Ngôi sao làm vậy không sợ phật lòng người hâm mộ à ?

Cả bọn cười ồ cả lên. Yên cảm thấy mình thật hạnh phúc hơn bao giờ hết. Chợt chuông điện thoại của Lâm Yên reo lên, cô rụt rè bắt máy. Tiếng cô hầu gái cất lên :

-Ông chủ ... ông chủ bị bắt rồi. Nghe đâu là vì ... ông chủ giết cậu Khương Kiệt.

Lâm Yên buông điện thoại xuống, cô khóc nức lên trong sự bàng hoàng của mọi người. Hùng quay lại hỏi :

-Có chuyện gì vậy em ?

Điều Lâm Yên lo sợ đã thành sự thật, Khương Kiệt đã sẵn lòng chết để mang lại hạnh phúc cho cô. Cô nói trong nước mắt :

-Anh Kiệt ... anh ấy chết rồi.

Mọi người trong xe cùng lặng đi. Tuy mọi người không rõ tại sao Lâm Yên lại đau khổ như vậy nhưng cũng đoán được Khương Kiệt rất quan trọng đối với cô.

Một tháng sau, Hùng và Yên trở lại Thượng Hải để thăm mộ mẹ cô và Khương Kiệt. Khi đến trước mộ Khương Kiệt, Hùng lấy ra một chai rượu và nói:

-Khương Kiệt à, thật tiếc vì không được làm bạn với một người như anh. Chúng ta chưa độ tài thực sự với nhau lần nào, chưa uống với nhau một ly rượu ... Hôm nay tôi muốn mời anh một ly rượu thay cho lời tri ân.

Lâm Yên cũng bước lại nói :

-Suốt cuộc đời này, anh sẽ mãi ghi tên ở trong tim em. Hãy yên nghỉ nhé, chàng vệ sĩ dễ thương của em.

Hùng ôm lấy Yên, hai người dìu nhau đi trên con đường nghĩa trang. Ánh nắng mặt trời chiếu xuống rực rỡ, soi rõ bóng hai người đổ xuống con đường.

“Trong cuộc đời, con người phải luôn luôn biết hy vọng vào những điều tốt đẹp. Cho dù có gặp nhiều khó khăn thử thách cũng không bao giờ được sờn lòng. Chỉ cần giữ vững niềm tin thì điều kỳ diệu sẽ đến với ta, hãy luôn tin là như vậy.”